

divadelní HROMADA

*upravodaj samotářských
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve východních Čechách,
na pomezí
Moravy a v části
Sudeta*

IL.

jaro

2007

Občas jsme blízko
tajemstvím,
které nabízí jen divadlo.

Dodo Gombár

4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Na závěr divadelní sezóny TRADIČNÍ CENĚNÍ

5 Předání Zlatých odznaků J. K. Tyla B. Lelekovi a K. Šefrnovi

6 Zlatý Tyl pro Naďu Doležalovou, Dáreček z lásky...

8 Rada VSVD, Valná hromada VSVD,

Výroční zpráva VSVD za rok 2006

14 Cenu Ministra kultury v roce 2007 převezme...

15 Koho ozdobíme Zlatým Tylem v roce 2007

20 IMPULSY Z IMPULSU / bylo...

Loutkářské konzervatoře Honzy Dvořáka inspirací

21 Libčany 2006

24 Pohárek SČDO

25 Wolkrův Prostějov

26 Červený Kostelec '07

33 Audimafor

37 Regionální loutkářská přehlídka

42 Miletínské divadelní jaro

45 Dětská scéna 2007

51 Krajská přehlídka dětských recitátorů

52 VIDĚLI JSME

Zlatá rybka Hanky Voříškové

53 Revizor z Broumovské kotliny

54 Velká zlá myš v Úpici

55 VE SLUŽBÁCH THÁLIE

Jan Císař

57 Irena Truhlářová

58 Jan Roubínek

59 Mimo rubriky

**PROČ V TÉTO HROMADĚ NENAJDETE VŠE,
CO BYSTE CHTĚLI**

Milí čtenáři,

naši příznivci. Je neskutečné, co se naší redakční radě, čítající šest hlav, může přihodit. Místo, abychom museli dolovat nějaké příspěvky, cucat si z prstu vymyšlenosti jak to dělají šéfredaktoři venkovských novin na americkém Středozápadě, v AHA nebo Blesku, naše Divadelní Hromada stále před uzavěrkou přetéká. Ne o řádek či článek, ale o celé soubory.

Na jiném místě se omlouváme, že jsme nemohli do tohoto čísla zařadit recenze z představení, jejichž smysl už odvál čas. Na tomto místě přijmete politování, že jsme z jarního čísla museli odložit obrovskou rubriku **Prkna praštěla**, která obsahuje reflexe přehlídek, jejichž pořadatelem není Impuls a VSVD (Modrý Kocour, Sněhový Brněnec, Turnovský drahokan a všechny další), že tu nenajdete ani oblíbené Nestory a Kandrdase a taky odkládáme gratulace v rubrice **Ve službách Thalie**. Tyto materiály nepůjdou do stoupy, ale určitě si je přečtete v letní Hromadě (vyjde v polovině července).

Omlouváme se moc i všem našim milým dopisovatelům, jejichž články rovněž vyjdou v červenci.

Uzávěrka příštího čísla:
25. ČERVNA 2007

Příspěvky a foto prosíme zasílat
na adresu:

IMPULS

Okružní 1130

500 03 Hradec Králové

e-mail:

gregarova@vsvd.cz

http://www.vsvd.cz

HROMADA č. IL. / 2007

JARO

Vydává:

Středisko amatérské kultury IMPULS,

Okružní 1130,

500 03 Hradec Králové

Telefon: 495 582 622

Tel./fax: 495 546 560

ve spolupráci

s Volným sdružením

východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:

Alexandr Gregar (chefredacteur),

Josef Tejkl, Mirka Císařová,

Alena Exnarová, Karla Dörrová,

Jan Merta, Břetislav Lelek,

Nada Gregarová

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Mario Alfieri

TISK:

GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na

MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění

MK ČR

Neprodejné!

Náklad 370 ks

Neprošlo jazykovou úpravou!

Taková ztráta času!

Když člověk něco dělá s radostí, tak čas ubíhá milovými kroky. A nikdo se tím netrápí, nikdo neřekne, škoda času. Platí to i pro klábosení ženských v cukrárně nebo chlapů u piva. V poslední době jsem s časem vedl zápas, nerovný. Nikdy mě ale nenapadlo, že ztrácím, když právě něco nevychází, že to, co jsem si vysnil, na co se připravil a na čem řádně pracoval jde k čertu, napsal jsem třeba několik scénářů a rozzkoušel pár inscenací na něž pak nedošlo. Nekřičel jsem ale, to je ztráta času! Netloukl jsem se do hlavy proč nedělám něco užitečnějšího. Ono mě to i tak bavilo...

Často přemýšlím o podstatě amatérského divadla. Pojmenování ochotnické mi jaksi neleze z hudby, dnes je to opravdu muzeální pojem. Ochotnické je z ochoty, ruku na srdce – kdo tu naši ochotu potřebuje, kdo ji vyžaduje, co je to ta naše ochota předvádět se na veřejnosti, jsme snad nějakí dobrodinci? A stále se naopak porovnáváme s profesionály (už od první republiky), to když vlastní témata nejsou k mání. Přirovnáváme se profesionálům repertoárem, zkouškovými a produkčními manýrami, máme dokonce své marketingové plány včetně www.cz, často prodáváme ještě neověřenou premiérou a zajímá nás, „kam s tím vyjedeme“, na které přehlídce uspějeme...

Na stará kolena, opustiv práci úřednickou, rozdělil jsem své amatérské režirování a hraní z libosti mezi různé soubory. A taky už sedmý rok hraju „za peníze“ v Klicperově divadle. Role sic nevelké, ale ve čtyřech inscenacích jsem za tu dobu „uhrál“ víc než tři sta představení po celých Čechách, na Slovensku, v Polsku a dokonce i v Paříži. Proč to vytahuju? Z prostého důvodu. Jako vcelku úspěšný amatérský režisér a snad i slušný herec jsem byl, jak se říká, fyzicky přítomen celému zkouškovému procesu. A s různými režiséry, Vladimírem Morávkem, Karlem Brožkem, Arnoštem Goldflamem i Ivanem Rajmontem, teď právě, v roli o pořádný kus větší než nějaká čurda, i s Martinem Stropnickým. Poznal jsem různé přístupy k hercům, různé umělecké vize, či poetiku.

Ale hlavně – poznal jsem, že v profesionálním divadle není zadarmo nic, především jednání. A nemyslím tím jednání dramatické. Mám na mysli to lidské, čili mezilidské. A někdy na poměrně drsnou strunu. Zažil jsem, že neochota kazí práci, stejně jako nevěšmavost nebo nesoustředění na to co dělám a co při tom musím mít třeba v ruce nebo na hlavě (žádná inspicie ani rekvizitář mě nezachrání) – sám jsem si v Klicperáku párkrát naběhnul. Poznal jsem na vlastní kůži, a to jsem padesát let „u divadla“, že soustředění na nějakou činnost, která má vést k cíli, je opravdové soustředění. A taky chodit

včas že je zákon. A nezbytný je klid. A ticho. (Čehož samozřejmě nejsou ani někteří profesionální režiséři mocni.)

Režisér Dodo Gombár napsal, že „profesionalita spočívá v obrovské koncentraci a chvilkovém pobláznění příběhem nebo hrou, v neustálé snaze opsat neopstatelné a zachytit nezachytitelné. Je v radosti z krásné chvíle na jevišti i mimo něj, která druhý den musí být zpochybněna, aby po třetí znovu se mohla vrátit dospělá. Není každý den neděle a není třeba z toho dělat vědu, ani vášnivě kvůli tomu gestikulovat a už vůbec ne lámat hůl přes koleno. Taková malá deprese a tichá beznaděj někdy stačí, aby zítra bylo lépe...“ A dodává „do divadelní atmosféry patří víc klid a ticho, než nervozita a křik. Jeviště je chrám. I když doba a stále chladnější každodennost takovým tvrzením opovrhují, my, co jsme si zvolili divadlo a tvorbu jako způsob existence, bychom si to měli stále víc a víc připomínat. Divadlo je týmový sport, nikdo nemůže dát gól bez dobré přihrávky. Čas při zkouškách utíká rychle, protože závidí a nedopřává...“

Nehrajeme samozřejmě divadlo profesionální, řeknete. Nikdo nás za to neplatí, obor jsme se řádně nevyučili. Mají však být proto nároky na lidskou vzájemnost menší? Já osobně mám v amatérském divadle nejraději zkoušky sobotní – herci přijdou odpočinutí, netrápí je něco z průběhu pracovního dne. Večerní zkouška, má-li mít smysl, vyžaduje opravdu velkou koncentraci – a odhodlanost cosi spoluvytvářet, čehož se nedosáhne ani napodobováním režisérského křičení, natož hereckými srandičkami k pobavení spolku. Nekonečné bloumání po jevišti s textem v ruce není tvorba, zedník taky nenosí jednu cihlu pořád dokola.

Často se v časopise Amatérské divadlo píše, jaký že je rozdíl mezi profesionálem a amatérem. Nemám chuť připlkávat něco svého, ale napadlo mě následující přirovnání: rozdíl mezi amatérským a profesionálním divadelníkem je jako mezi řidičem „s“ a řidičem bez řidičáku. Ten první to má komisionálně přezkoušené a na silnici ověřené. Ví, co ho může potkat, umí, pokud neusne, předvidat. Ten druhý možná ví, co je volant, brzda, klíček do zapalování, ale nezná přednost zprava. Oba se mohou vybourat, samozřejmě, ale ten druhý většinou neví, proč se tak stalo. My však přece všichni máme řidičáky – i když se řízením neživíme! Pamatovat na pravidla ztráta času není. Ani na ta řidičská, ani na ta lidská, protože často potom riskujeme větší ztráty...

Saša Gregar

D I V A D E L N Í

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky XLVII. Hromady
přišli na účet VSVD další příspěvky. Děkujeme.

okres Hradec Králové:

Agáta HAVLÍKOVÁ, Vladimír BEŇO, Karel HORÁK,
DS Symposion Třebechovice, DS Klicpera Chlumec n/C.

okres Chrudim:

Vlasta KYSELOVÁ, Jaroslav JOSEF,
Alexandra a Václav NOVOTNÍ

okres Jičín:

Miloslav HÝBNER, Milan LÁNSKÝ

okres Náchod:

DS Červený Kostelec, DS Dolany

okres Pardubice:

DS (a) Matěák Pardubice, Libuše STRAKOVÁ, Josef KORÁB

okres Rychnov n/Kněžnou:

Jan KRÁČMER, Oldřich DOLEŽAL, Jana ALBRECHTOVÁ

okres Semily:

Miloslav SŮVA, Petr HAKEN

okres Svitavy:

Blanka a Karel ŠEFRNOVI, Anna PŘIKRYLOVÁ

okres Trutnov:

Zina RÝGROVÁ, Petr LANTA, Dagmar HALÍŘOVÁ,
Milena JANEČKOVÁ, Václav VONDRUŠKA,
Antonín KUBÍČEK

okres Ústí nad Orlicí:

Jiří VENCL, Olga STRNADOVÁ, Zuzana PRŮCHOVÁ,
TJ Sokol Choceň, Petr HÁJEK, DS Vícena Ústí nad Orlicí,
SDO DIVIŠ Žamberk, Eva SYCHROVÁ

Naši další členové a příznivci:

Mirka CÍSAŘOVÁ, Prof. Jan CÍSAŘ, Prof. František LAURIN,
Helenka a Jarda VONDRUŠKOVÍ

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlase na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme.

Poslední Valná hromada VSVD na svém zasedání 25. února 2006 nově stanovila výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši **250,- Kč** (do roku 2006 - 150,- Kč)
- snížený (důchodci a studenti) minimálně **ve výši 120,- Kč** (do roku 2006 - 100,- Kč)
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví **ve výši minimálně 750,- Kč** (do roku 2006 - 600,- Kč)
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 300,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovného)

VSVD, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové

bankovní spojení: Česká spořitelna a.s. Hradec Králové
1085997309/0800

***

DIVADELNÍ SEZONA

NA ZÁVĚR DIVADELNÍ SEZÓNY TRADIČNÍ CENĚNÍ

Již po deváté se divadelníci – loutkáři, činoherci, vedoucí dětských souborů, zkrátka účastníci všech oborových přehlídek divadelní sezóny 2005/06 sešli 25. listopadu 2006 v divadle Jesličky ke slavnostnímu „vycenění“, tedy předání ocenění udělených na přehlídkách.

V roce 2006 se uskutečnilo 6 postupových přehlídek – 4, jejichž celostátní přehlídka pořádá NIPOS/ARTAMA z pověření MK ČR a 2 na Pohárek SČDO a Krakonošův podzim, které jsou vyhlašovány SČDO.

Na těchto přehlídkách bylo uvedeno celkem 80 představení a vystoupení, na kterých se podílelo 965 členů

hrajících souborů. Vedle toho na přehlídkách dětských recitátorů a Wolkrův Prostějov vystoupilo dalších 91 recitátorů. Celkem 1056 divadelníků se aktivně zúčastnilo přehlídkového divadelního dění v Královéhradeckém kraji.

Přehlídky se neobejdou bez dalšího pořadatelského a organizačního zázemí. Proto první kytička a poděkování patřilo našim spolupředatelům.

V divadle Jesličky našly skvělé zázemí Pohárek, loutkářská a dětská přehlídka. Útočiště zde našla i naše pravidelná setkávání při této příležitosti „cenění“ a na valné hromadě VSVD. Velké díky tak patří v Divadle Jesličky Jirkovi Polehňovi u techniky, Monice Janákové a Honzovi Dvořákovi v baru za péči o naše blaho a především Janě Portykové, která to rozhodujícím hlasem „šéfové“ umožňuje.

Červený Kostelec přivítal přehlídku amatérského činoherního divadla již podesáté. Vždy se sem těšíme nejen na nové inscenace kamarádů, ale taky na pověstný bramborový salát Marcely Labikové, věnečky paní Kejzlarové, štrůdlý Pavly Škodové, hlavně ale na vstřícnost a přátelství domácích hostitelů.

Audimafor už také oslavil v Kostelci nad Orlicí 5. ročník. A co zvládne Václav Uhlíř, vedoucí místního kulturního zařízení s podporou svých kolegů, to zůstává někdy rozum stát. Ondra Pumr potřebuje na jevišti jednu hořící strom, podruhé hodinu trvající déšť (opravdový), potřetí metr hlíny. A s Petrem Lantou a jeho společností Dr. Krásy to taky není jednoduché. Zdá se, že Vaška Uhlíře nic nemůže nepřekvapit.

Rovněž páté výročí oslaví přehlídka venkovského divadla v **Miletíně**. V hledišti Sousedského domu hoří krbová kamna, v přilehlém baru se točí pivo Čudla a voní syrečková pomazánka. Soubory i porota se do Miletína rády vrací díky milému miletínskému souboru. Slávek Hýbner sice z čela souboru i z místa starosty odešel, ale za vybudování přehlídky v Miletíně mu patří poděkování.

Naším milým pořadatelům a taky všem divadelníkům do nové sezóny připili Mgr. Jarmila Šlaisová, ředitelka SAK Impuls a Saša Gregar, předseda VSVD.

A pak už začalo předávání diplomů, které jako každoročně vymyslel a vyrobil Mario Alfieri. Jednotlivé přehlídky uváděli a ocenění předávali Prof. Jan Císař, Prof. František Laurin, Alena Exnarová, Blanka Šefrnová, Rudolf Faltejsek a Saša Gregar. Těch ocenění bylo celkem 67. A celý program zpestřovaly svým písněmi SexTety z Divadla Jesličky.

Letos naše setkání neskončilo divadelním představením, mělo další slavnostní pokračování – předání Zlatého odznaku J. K. Tyla Břetislavu Lelekovi a Karlu Šefrnovi. A jako překvapení křest Císařovi jarmárky, knihy, kterou VSVD a SAK Impuls společně vydali jako dárek k životnímu jubileu „generálního inspektora českého divadla“, našeho čestného člena a především vzácného přítele Jana Císaře.

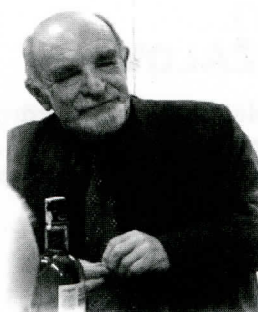
-ng-

PŘEDÁNÍ ZLATÝCH ODZNAKŮ J. K. TYLA BŘETISLAVU LELEKOVI A KARLU ŠEFRNOVI

Vrcholnou událostí slavnostního setkání divadelníků – Cenění 2006, bylo předávání Zlatých odznaků J. K. Tyla Břetislavu Lelekovi a Karlu Šefrnovi za jejich celoživotní dílo v oblasti amatérského divadla a za jejich zásluhy, které pro rozvoj divadla mají.

Ocenění Zlatým Tylem se stalo významnou záležitostí. Záležitostí, při které nejen, že je oceňovaným předán Zlatý odznak a písemné poděkování ve formě grafického listu od Maria Alfieriho, ale hlavně je při této příležitosti představena osobnost oceněného. Jsou tu obě pojmenovány jeho skutky a činy v oblasti amatérského divadla, v rozsahu jeho celoživotního působení při formování divadla, při jeho propagaci i osobní účasti při jeho realizaci. Je v nich překvapivé zjištění, jak málo někdy víme o člověku, se kterým se setkáváme a o kterém si myslíme, že ho známe. A najednou se v celém souhrnu celoživotních událostí dovidáme podrobnosti, které jsme dosud neznali. Ale i ty známé v celém kontextu zazní silněji a uceleněji. Je to silný okamžik v tomto přátelském účtování a poznávání. Je to odměna, připomenutí i ocenění zásluh.

Břetislav Lelek

Letos se úkolu představování ujali: Mirka Císařová, která představila divadelní život Břeti Leleka a Saša Gregar, který oceňoval divadelní pouť Karla Šefrny. Síla potlesku účastníků setkání souhlasně potvrdila tato ocenění. Byl to slavnostní okamžik a oba jmenovaní oslavenci byli viditelně pohnuti. Síla ceremoniálu, umocněného přítomností přátel stejného zájmu, zůstává trvale nejen v paměti oceňovaných, ale také všech zúčastněných. Je to chvíle, kdy se pocit přátelství a sounáležitosti násobí. Je dobře, že se oceňování Zlatým odznakem J. K. Tyla

D I V A D E L N Í

stalo skutečnou a cennou Z á l e ž i t o s t í, že Zlatý Tyl existuje.

Abychom ale při předávání nepropadli nostalgickému vzpomínání úplně, o to se postaralo Dočasné duo ze ZUŠ v Žamberku, Olga Strnadová a Johanka Vaňousová. Humornými a laskavými vstupy veršů a písniček, aktuálních k situaci i na téma *lelkování*, ozvláštnily a povýšily tuto vzácnou a vyjimečnou pohodu.

P.S.:

Bližší informace o obou oceněných naleznete v návrzích na udělení ocenění v Hromadě č.46, s.16 a 17, 2006.

Emanuel Frynta:

Óda na lelky

Kromě paní učitelky
celá třída chytá lelky,
tlustý, tenký, malý, velký,
sedí jako přišití,
hledí něco chytiti.

Jenom paní učitelka,
chudák nešťasná div nelká,
nechytila od pondělka
ani jediného lelka,
jí se totiž nelekne
nikdo, ani lelek ne.

Emanuel Frynta:

Pan Srb

Pan Srb si dal vytrhnout zub,
pak hlavu, pak údy a trup -
má pokoj a klid,
už nemá proč klít
a cítí se naprosto fit!

ZLATÝ TYL PRO NAĎU DOLEŽALOVOU

V sobotu 18. listopadu 2006 bylo divadlo v Jaroměři nabitě diváky, premiérovou zvědavostí a ještě něčím. To něco byla slavnostní nálada, která předznamenávala slavnostní událost - předání nejvyššího ochotnického vyznamenání paní Nadě Doležalové. Zlatý Tyl má od této chvíle nového držitele.

A proč zrovna Nadě Doležalová? Protože Naděa je synonymum pro nezkrotnou energii a pracovitost na nikdy nekončícím poli Thálie. Zpočátku amatérská herečka se po absolvování řady vzdělávacích akcí pro režiséry stala kmenovou režisérkou činoherních inscenací jaro-
měřského divadelního spolku Vrchlický. Vychovala celou generaci amatérských herců a vedla je ke komplexnímu chápání tvorby a smyslu divadla. Jaroměřskému publiku připravovala od šedesátých do devadesátých let

dobrou zábavu a prostřednictvím náročné dramaturgie vedla diváky k stále větší vyspělosti. Ve své osobní statistice uvádí od roku 1964 do roku 1997 dvacet čtyři režii.

Atmosféra kolem Nadi Doležalové byla vždy naplněna družností, humorem, ale i kritičností a vysokou odpovědností nad zápočatým dí-

- jm -

lem. Naděa ráda pracovala s profesionálními hosty, což považovala za přínosné pro soubor a za oživení pro diváky. Svoji činnost v divadle považovala za společenské poslání, nikdy se nepropůjčovala k podbízivosti. Za své nároky k sobě i k svému okolí nesklízela vždy vděk, oporou jí však byl spokojený divák a příznivá kritika odborníků.

Když jsem Nadě v ten slavnostní večer předával za VSVD onen zlatý odznak, byl jsem hrdý na to, že to mohu být já a v údivu, nikoliv němém, jsem obdivoval její chuť do života, léta, která bych ji nehádal a kdybych nevěděl jaké zdravotní problémy překonala i zdraví. Podle slov paní starostky, která pronesla na podiu při poděkování paní Nadě a podle vroucího potlesku diváků, jsem nebyl se svými pocity sám.

Nadě, do dalších let Ti přeji za všechny ochotníky hodně zdraví (moc ho potřebuješ) a buď pořád taková jaká jsi.

Pavel Labík

***

DÁREČEK Z LÁSKY aneb

Jak se rodila a narodila Divadelní jarmárka profesora Císaře

Na počátku byla Hanka Siraková, redaktorka českého rozhlasu v Hradci Králové, která požádala profesora Císaře, aby v jejím pořadu Kukátko postupně a na pokračování vysvětloval některé pojmy z divadla a divadelního světa, a to formou zábavnou a srozumitelnou i pro běžného a divadelně nezkušeného posluchače. I stalo se, Profesor to učinil se šarmem sobě vlastním, aniž by při vši zábavnosti pominul skutečnou podstatu jednotlivých pojmů. Vysílalo se v letech 2003-2005.

Neslyšela jsem samozřejmě všechno, ale bylo mi skoro líto, že tyto drobné perličky a perly zapadnou nejen pro mne, ale ztratí se vůbec. A tak jsem jednoho dne pravila Nadě Gregarové: „Nadě, profesor to a to provozuje, byla by z toho krásná knížka, ale to nebude. Ale mohli bychom to postupně zveřejňovat jako stálou rubriku alespoň v Hromadě.“ A bylo rozhodnuto.

Pepa Tejkl geniálně přičinil, že by k tomu mohl Jelínek dělat obrázky. A tak si Saša Gregar nasadil na uši sluchátka a začal pečlivě přepisovat ze slova mluveného do slova psaného. Nevím, kolik času ho to stálo, asi dost. Saša je však tvor tvořivý a neuvěřitelně aktivní a tvrdošíjný. Takže nejen, že přepsal, ale ještě donutil profesora, aby doformuloval hesla další, aby z toho byla celá abeceda. No – a to už jsme si všichni v Hromadě na těch výsledcích pochutnávali.

A opět jednoho dne pravila pro změnu zase Nad'a mně: „My profesorovi tu knížku vydáme! Ale tajně, jako překvapení k 75. narozeninám.“ A všichni dostali příkaz mlčet, ale to už se rozjela nebyvalá aktivita. VSVD požádalo o grant, dostalo ho, posudky na dílko opatřili Josef Tejkl a profesor František Laurin, ten jeho se na konec proboujel až do knihy samé. Podporu praktickou i finanční poskytl Impuls. Saša se rozjel na plné obrátky. Řekl, že to nebude knížka ledajaká, že bude krásná! A opět se stalo.

Jednoho dne mi dal do ruky cosi pro oko lahodného a na omak příjemného, formátu neobvyklého. Maketa knížky! Zatím rezná, ale bude prý modrá, říkal. Přesto, že Sašu dobře znám, měla jsem pochybnosti, zda se to vůbec za našich podmínek dá vyrobit. Ale Saša vymýšlel dál. „Bude tam i cédečko s nahrávkou z rozhlasu!“ A zase spousta času při výběru celého točeného materiálu, dal mezi profesorovy řeči písničky SexTet, které má rád. „A taky by tam mohlo být pexeso z těch krásnejch Jelínkových obrázků!“ Takže honem za Jelínkem do Brna, mezitím se nám přestěhoval a Jelínek řekl, to že udělá pexeso úplně nové, z divadelních postav. Udělal, krásně! A pak korektury (ježišmarjá - zůstaly tam chyby!) a tisk. U kamarádů, kde se tiskne i Hromada. Pak už stála doma u Gregarů spousta krabic s nahatejma knížčkama. A na společném výletě v Orlických horách Saša v jisté chvíli zmizel, že prý si musí něco zařídit. A zařídil - výrobu raznice na obálku, ocelovými noži ji vyložil Nadin švagr.

Na chalupě mi Saša vrazil do uší sluchátka a já z cédečka poslouchala nezaměnitelný hlas svého muže, profesora, před chvílí odjel do Prahy a teď tu ke mně

promlouval o divadle. I písničky tam už byly. CD natočil Joska Zámečník, taky kamarád.

A přiblížila se fáze závěrečná. Saša nahé knížečky oblékal do slušivých modrých vroubkovaných šatiček. Co šatičky, to dvě rány raznicí. Nediím se, že se sousedé v paneláku bouřili, a tak byl Saša se svou „raznicí“ vykázán do klubovny Impulsu. Arazil si tam sám.

Ale jak do knížky přidělat cédečko? Saša chodil po obchodech, bádál, vysvětloval, poptával se a vyřešil. CD drží! A co s tím krásným pexesem? Na Sašu si nikdo neprijde, pexeso připneme gumičkou, co knížka, to pexeso a dvě gumičky. A zase „rúčo fúčo“!

A je to! Ta knížka je originál, i způsobem svého provedení. Má amatérské srdce, vznikla z lásky, s radostí a pro radost. Tak to má být, proto je tak pěknoučká.

Věřte nebo nevěřte, trvalo to dva roky. A podařilo se to před profesorem opravdu utajit! Takže jednoho dne v Jesličkách dívenka v kroji a ve verších gratulovala profesorovi k nadcházejícím narozeninám a bouchlo i šampaňské, pokřtila se knížka. Profesor nebyl mocen slova, ztratil „glanc“. Tak jsem ho viděla poprvé. Ještě večer v posteli pořád říkal: „Jak je to možné, já to nepochopím. Já to nepochopím.“

No - od té doby pořád podepisuje, je to asi jeho největší autogramiáda. Myslete si, co chcete, ale já jsem přesvědčená, že běžným vydavatel-

ským postupem by tahle knížka nikdy nevznikla. Všichni, kdo se na jejím vzniku podíleli, zaslouží poďekování. Největší Saša.

A knížečka se i prodává. Mezi kamarády divadelníky, v několika knihkupectvích v Hradci Králové, v Praze, na divadelních přehlídkách, možná, že z ní i nějaký ten drobný penízek pro VSVD bude. To už by k dokonalosti nic, ale vůbec nic nechybělo. Profesor říkal, jak je tohle možné, já to nepochopím. Ale já to chápu, protože je to dárek z lásky.

Mirka Císařová

RADA VSVD SE KE SVÉMU PRVNÍMU LETOŠNÍMU JEDNÁNÍ SEŠLA 3. ÚNORA

v hojném počtu 17 ti členů. Jednání bylo věnováno především přípravě valné hromady VSVD - konzultace zprávy o hospodaření - sestavení pracovních komisí - schválení návrhů na udělení Zlatého odznaku J. K. Tyla.

V další části jednání N. Gregarová - informovala o přípravě krajských postupových divadelních přehlídek, členové rady schválili program přehlídky činoherního a hudebního v Červeném Kostelci - informovala o podaných grantech k zabezpečení činnosti v celkové výši 960 000 Kč.

V diskusi jsme se vrátili i k podobě východočeské expozice v Miletínském muzeu ochotnického divadla a došli k závěru, že by bylo třeba vytvořit pracovní skupinu, která by se obsahem východočeské expozice zabývala. Z časových důvodů se pracovní skupina zatím nešla.

Závěr jednání byl slavnostní. Popřáli jsme našemu čestnému členovi Janu Císařovi k jeho životnímu jubileu (28. ledna oslavil 75. narozeniny) a předali mu kytici z lásky uvitou z párečků, klobásek, buřtiček, ozdobenou všemožnými dalšími laskominami a dokonce slunečnicemi doplněnou.

Předání dárku čestnému členu Janu Císařovi

VALNÁ HROMADA VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

se sešla v sobotu 3. března 2007 v Divadle Jesličky. Hosty byli předseda SČDO PhDr. Jaroslav Vyčichlo s chotí, paní Hanka Cihlová z partnerského Střediska kulturních služeb při Krajské knihovně v Pardubicích, naši milí čestní členové, Prof. Jan Císař a Prof. František Laurin, Jiří Valenta a dorazil i Ivo Mička. Konečně jsme mu mohli předat čestné členství graficky vyvedené a v rámečku.

S účastí to letos bylo slabší, ale když je divadlo, schůzování jde stranou. Chlumečtí Klicerové těšili di-

váky svou Suger, v Luži pořádali divadelní karneval, hráli i v Broumově, Brněnci a v Turnově. Tady dokonce probíhala celá divadelní přehlídka Modrý kocour pod taktovkou Petra Hakena. Valná hromada vládla čtyřiceti mandáty.

Po zahájení předsedou VSVD Sašou Gregarem byly splněny úvodní formality, schválen program jednání, členové komisí mandátové (Petr Hájek, Blanka Šefrnová, Saša Novotná) a návrhové (Jan Merta, Jaroslav Josef a Miloslav Hýbner).

VÝROČNÍ ZPRÁVA VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ ZA ROK 2006

Začneme jednou starořeckou anekdotou: Mladý muž řekl zkušené ženě – tak co, pojíme nebo se hned pomilujeme? – Jak chceš, odpověděla, nemám ale ani kousek chleba!

Jaké z toho může plynout poučení – pro naši suverénní a váženou instituci, jakou je už sedmnáct let Volné

sdrúžení východočeských divadelníků? Jediné: také děláme to, co je třeba, a s těmi, co chtějí a bez ohledu na těžkosti.

A tak to bylo i celý minulý rok, stejně jako roky předchozí. Stereotyp? Únavná jednotvárnost? Ani zdaleka. Jako se každý rok střídají roční období i divadelní

přehlídky a pravidelně třikrát vychází Divadelní Hromada tak obsah je pokaždé jiný a mnohdy vzrušující. Co zůstává je složení rady VSVD, ale jak známo, většina změn je k horšímu, a to nás zatím nepotkalo. I divadlo stále zůstává stejné a je stále nové, nové premiéry, nové tváře na jevišti. A pár nových členů našeho sdružení.

I výroční zpráva bývá podobná předchozí, ale slova loňská jsou nahrazena novými a čerstvými - co se tedy v roce 2006, kromě zbabraných voleb v našem okolí, vlastně událo?

Ve spolupráci s naším sdružením se v roce 2006 uskutečnilo 6 postupových přehlídek - čtyři, jejichž celostátním pořadatelem je NIPOS/ARTAMA a dvě na Pohárek a Krakonošův podzim, které vyhlašuje náš partnerský SČDO. Bylo na nich uvedeno 80 vystoupení, zúčastnilo se 965 členů hrajících souborů. Na přehlídkách dětských recitátorů a o postup na Wolkerův Prostějov vystoupilo dalších 91 recitátorů. Celkem se tedy na přehlídkách setkalo 1 056 divadelníků - dalších 128 představení se hrálo v Open programu při Divadle evropských regionů, který VSVD produkovalo již po sedmé - na něm vystoupilo 913 účinkujících! A pět představení měla přehlídka v Libčanech s cca 80 vystupujícími, suma sumárum úctyhodné číslo - v roce 2006 jsme zorganizovali 213 představení s 2 049 divadelníky z celé republiky!

O tom, jaké ty přehlídky byly, referovala podrobně letní Divadelní Hromada 2006. Pro ty, co nečetli, snad jen připomeneme, že z POHÁRKU SČDO na národní přehlídku ve Velké Bystřici postoupili Kateřina Formánková z (a)Maťáku Pardubice a Tomáš Běhal z Divadla Jesličky, na Krakonošův divadelní podzim Jana Kyrálová z Divadla Jesličky. Z Východočeské přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla byli nominováni do Třebíče Černí šviháci (Bílí andělé pijí Tesavelu) a tam dostali Cenu za inscenaci a nominaci na Jiráskův Hronov. Na AUDIMAFORU - „Kosteleckém Kostlivci“ účinkovalo 125 mladých divadelníků, a na Šrámkův Písek bylo nominováno Divadlo DNO (Nepokojíčky), na Wolkerův Prostějov Divadlo Jesličky Hradec Králové s inscenací Okna, které pak bylo i na JH, na Náchodskou prima sezónu postoupil LDO ZUŠ z Ústí nad Orlicí.

REGIONÁLNÍ LOUTKÁŘSKÁ PŘEHLÍDKA (190 účinkujících) vyslala na Loutkářskou Chrudim 6 představení a všechna byla zařazena! Soubor Tlupaflapa Dra-

matické školičky Svitavy tam získal za inscenaci Potichu i naglass Cenu Loutkářské Chrudimi a nominaci na Jiráskův Hronov (JH).

Východočeská PŘEHLÍDKA VENKOVSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ v Miletíně (155 účinkujících) nominovala k postupu do Vysokého Geisslers Hofcomedianen Kuks a jejich Amor tyran byl doporučen do programu JH 07.

Krajská DĚTSKÁ SCÉNA nominovala na národní přehlídku soubor Divadla Jesličky (vedoucí Josef Tejkl), další dvě představení byla doporučena. Do krajské PŘEHLÍDKY DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ postoupilo z pěti okresních kol 73 recitátorů. Přehlídka uměleckého přednesu mládeže - sólových recitátorů - přinesla zklamání, účast za posledních 20 let nejmenší, jen 20 recitátorů!

Nepostupovým přehlídkám vévodí OPEN AIR

PROGRAM při mezinárodním festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové. Na celém festivalu se již podílí 65% představení. Během deseti dnů na osmi scénách vystoupilo téměř 100 souborů - 128 představení, s 913 umělci z 6 zemí (z Česka, Slovenska, Polska, Francie, z Ugandy a Mozambiku). Návštěvnost ohromující - 20 700 diváků!

33. ročník LOUTKÁŘSKÉ PŘEHLÍDKY "O cenu Matěje Kopeckého" v Libčanech představil pět loutkářských souborů. Dětská porota Cenou Matěje Kopeckého poctila

inscenaci Broučci LS HAD Hradec Králové.

VSVD nezapomíná ani na vzdělávání divadelníků a metodickou pomoc souborům.

Daří se dobře KLUBU DĚTSKÉHO DIVADLA. Pokračoval s lektorem Lud'kem Richtrem, který program seminářů zaměřil na problematiku praktické režie, dramaturgie, scénografie, práce s předmětem a dalších problémů, které se při inscenační práci mohou vyskytnout. Luděk pomáhal i s dramaturgickými úpravami textových předloh. Připravujeme LOUTKÁŘSKOU DÍLNU, v níž budou frekventanti absolvovat cestu vzniku loutkové inscenace. Určena je nejen začátečníkům, ale i loutkovým jevištěm protřelým bardům. Povedou ji Karel Šefrna a Jiří Polehňa. Dílnu ukončí týdenní soustředění při Loutkářské Chrudimi.

Metodická pomoc v souborech, tedy návštěvy odborníků při tvorbě inscenací nebo při představeních, ústní i písemné rozborů (komentáře a informace v Divadel-

foto: Václav Novotný

D I V A D E L N Í

ní Hromadě) zahrnula téměř dvě desítky návštěv. V poslední loňské Divadelní Hromadě jsme představili projekt, který bychom mohli uskutečnit se scénografem Petrem Kolínským - vzdělávací cyklus pod názvem SCÉNOGRAFIE PRO REŽISÉRY ANEB JAK ZABYDLET HERCE NA SCÉNĚ. Zatím čekáme na odezvu, bude-li, zahájíme!

Součástí naší vzájemné komunikace je už sedmnáct let DIVADELNÍ HROMADA, základní zdroj informací o naší činnosti. V roce 2006 vyšla tři čísla na celkem 213 stranách. Hromada je skutečně mimořádným zjevem mezi divadelními časopisy, potažmo mezi časopisy vydávanými mimo centrum. Vychází v nákladu 370 kusů a kromě členů VSVD má i dalších 112 abonentů.

V řadě čísel Hromady jsme uveřejňovali Císařův slovníček divadelních pojmů, Císařovu jarmárku. Dlouho jsme - i autorovi - tajili, že z toho vydáme samostatnou knížečku a proto pana profesora nejružnějšími konspirativními cestami nutili pojmenovávat další a další hesla, až jich bylo skoro šedesát. Když bylo hotovo, šla knížka do tisku a vzniklo i cédečko, na němž je uložen autentický projev Jana Císaře, písničky Sextet, Jirka Jelínek vybavil knížečku komiksovými ilustracemi a přidal pexeso se slavnými dramatickými postavami. Knížku jsme pokřtili na Cenění 2006 a byla to ouvertura k letošním 75. narozeninám J.C. Kdo knížku nemáte, poříďte si ji - Císařova jarmárka by neměla chybět v žádné knihovně divadelníkův!

Každý nám závidí, že se tak pěkně scházíme. Kromě Valné hromady máme i Slavnostní oceňování, a to nepořádá nikdo! Na loňském jsme předali ocenění z regionálních přehlídek 70 divadelníkům, v Jeslíčkách u toho byla asi stovka přátel a kamarádů, nejen našich členů.

Slavnostní příležitosti jsme využili i k předání Zlatých odznaků J. K. Tyla Břetislavu Lelkovi a Karlu Šefrnovi. Tylův odznak předal Pavel Labík spolu Karlou Dörrovou i paní Nadě Doležalové při slavnostní premiéře na jejím domácím jevišti v Jaroměři.

Rada VSVD na svém zasedání 3. února 2007 jednomyslně schválila a valné hromadě předložila nové návrhy na udělení Zlatého Tyla 2007, návrhy na ocenění Jany Albrechtové, Evy Bechyňové a Jiřího Valenty. Na Cenu ministra kultury ČR navrhujeme Jana Mertu. V době vydání této Hromady už víme, že Honza bude touto cenou poctěn na letošní Chrudimi! Čestné členství dnes předáváme kamarádovi, Ivu Mičkalovi, krásně fotografoval a jistě dále bude řadu našich představení.

Chtěl bych poděkovat pokladníkovi, Břeťovi Lelkovi, za skvělé vedení účetnictví i za to, že tužku a účetní knihy neodložil, ani když ho trápili doktoři a to tak, že dost! K financím jen - v roce 2006 jsme „zpracovali“ v rámci všech slovesných oborů, na jejichž podpoře se podílíme spolu s Impulsem, skoro 950 000 Kč. Impuls přispěl ze svého z rozpočtu téměř 150 000 Kč, zbytek jsme zajistili z grantů. A tak musíme složit hold všem našim podporovatelům, ministerstvu kultury, krajskému

úřadu, městu Hradec Králové, Nadaci VIA a Fondu T-mobile i Státnímu fondu kultury. A pracovníkům Impulsu - paní ředitelce i paní ekonomce, Romance Albrechtové, samozřejmě Ilonce Chytrákové a Mariovi Alfieri-mu. A především Nadě Gregarové, snad to nebudete brát jako nepotismus, která se pilně stará o to, aby granty byly včas vyplněny a odeslány a pak vyúčtovány a schváleny grantovými agenturami a všechno, co děláme, pěkně zorganizováno!

Za obrovskou pomoc, nejen finanční, patří mimořádné poděkování Krajskému úřadu, který zřizováním Impulsu podporuje rozvoj uměleckých neziskových aktivit, a to příkladně a v ČR ojediněle! Nejen příspěvek na činnost z rozpočtu Impulsu, ale i podíl mezd jeho pracovníků a související provozní náklady, jsou rozhodující investicí do slovesných a dalších oborů, které Impuls podporuje. Sláva našemu krajskému zastupitelstvu! Škoda, že v jiných krajích jsou hluchí. Díky též Jarušce Vy-darené z oddělení kultury KÚ KHK, která nám také obětavě pomáhá.

Přes rok jsme se dohadovali s Artamou, když jsme odmítli podepsat statut Jiráskova Hronova, protože podle našeho názoru nebyl v souladu s pozdějšími změnami. Po dlouhých měsících přešlapování jsem o tom konečně osobně jednal s ředitelem NIPOSU, Františkem Zborníkem, a poté spolu s dalšími členy VSVD i za účasti Lenky Lázniovské a Milana Strotzera. Vyjasnili jsme si řadu stanovisek a dokumenty konečně podepsali - myslím, že to byl dobrý výsledek. Artama s námi musí počítat jako s důležitým partnerem, je organizací založenou na podporu neziskové zájmové činnosti. Proto jsem řediteli Artamy doporučil, aby se tato instituce zabývala nějakým razantním a účinným způsobem ekonomikou státní podpory amatérskému divadlu a předložil mu vlastní návrh. Obsahuje v analytické části, že např. celostátní systém přehlídek, vrcholící na Jiráskově Hronovu, zahrnuje víc než 90 krajských přehlídek a státní granty na regionální přehlídky nedosahují ani 1,5 milionu Kč, na každou přehlídku se počítá cca s 15 tisíci. Nikdo v republice ovšem neví, kolik přehlídky skutečně stojí, kolik stojí jejich pořadatele, kolik souborů, kolik inscenací, kolik odborníků se na nich podílí. Že se tím nikdo nezabývá mě ohromilo - bez těchto informací přece není možné kvalifikovaně státní podporu plánovat. Nabídka mé spolupráce byla vlídně přijata. Od té chvíle již uplynulo šest měsíců...

A konečně vznikl společný svaz divadelníků, Matice českých divadelníků, na jejíž založení máme lví podíl. Ve Vysokém nad Jizerou podepsaly smlouvu o součinnosti zatím tři celorepublikové organizace amatérského divadla, Svaz českých divadelních ochotníků, Volné sdružení východočeských divadelníků a Občanské sdružení divadelních ochotníků. Dalším sdružením jsme vstup do tohoto svazu nabídli prostřednictvím AS. Občanská sdružení, která smlouvu podepsala, budou nadále uplatňovat svou právní subjektivitu, Matice svou vlastní právní subjektivitu nemá. V současné době Matice re-

prezentuje 667 členů (fyzických osob) a 44 členských souborů (právnických osob) z celé České republiky. Na prvním jednání statutárních zástupců sdružení byl jednatelem Matice českých divadelníků na období 2006-2008 pověřen Mgr. Alexandr Gregar, předseda VSVD. Věřme, že Maticе českých divadelníků bude dobrá, jak k partnerství a spolupráci, tak k jednání o českém amatérském divadle s českými i zahraničními orgány a institucemi, zvláště se státní správou. Ale zatím je v pozici "Blanických rytířů", existuje, ale spí. Protože akční jsou jednotlivá sdružení. Pokud by ovšem došlo na potřebu řešit společný problém, určitě se probudí a vyjede z Blaníku... Ministerstvo kultury vzalo Matici na vědomí, NIPOS rovněž.

Na závěr bych chtěl předložit k zamyšlení některé úvahy. Šly mi hlavou právě při jednáních o vzniku Matice. – Nebylo by žádoucí přitlačit na získávání nových individuálních členů, především z divadelních souborů, i těch, které využívají kolektivní členství? Nejde pouze o to, aby byl větší příjem z příspěvků, to není až tak zásadní. Členské příspěvky tvoří pouhých 2,5 % z našeho rozpočtu! Ale bude-li nás víc, aby to odpovídalo síle amatérského divadla v našich krajích, odkud se většina členů VSVD rekrutuje (Liberec, Hradec Králové, Pardubice, Vysočina) budeme mít lepší pozici na trhu grantů i v pozici neziskových organizací! Stačilo by, kdyby každý náš řádný člen přesvědčil svého kolegu či kolegyni v souboru...

A - teď kacířská myšlenka! Nezměníme poněkud (opticky) název našeho sdružení? Volné sdružení východočeských divadelníků už dávno není institucí pouze východočeskou. Změna ve stanovách, kdy jsme našemu sdružení přidali celostátní působení (z důvodů některých grantových podmínek) neodstranila povědomí, že jsme nějakí vidláci zpod Krkonoš a Orlických hor. Na rozdíl od SČDO, ale taky třeba OSDO, jejichž název je jednoznačně otevřený, své působení jakoby geograficky zužujeme. Navrhují, aby se název našeho sdružení zůžil na Volné sdružení divadelníků (Free association theatricalities). Pokud bychom chtěli mezinárodní zkratku, byla by FIAT (Free International Association of Theatricalities), a automobilka z Togliattii by nás mohla sponzorovat...

Další otázka - nepřeložíme valnou hromadu na období, kdy nejsou premiéry (říjen či květen)? To vše je pro diskusi, takže teď rád předám slovo svým dalším kolegyním a kolegům.

A úplně nakonec – přeji Vám do dalšího roku, než se sejdem na „volební“ valné hromadě, abyste všichni, i vaši milí a vaše rodiny, byli zdraví, šťastní a bohatí. Nejen duchem, peníze taky nejsou špatný. Abyste měli hodně sil a hodně nápadů. Ovšem - jak říká pan režisér Dodo Gombár „Když je správná konstelace na nebi, pak není tak těžké nějaký nápad vymyslet. Těžší je, se ho vzdát, když se zrodí lepší. A nejtěžší je - umět je od sebe rozlišit.“

Alexandr Gregar
3. 3. 2007

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ VSVD ZA ROK 2006

<u>Počáteční stav majetku k 1. 1. 2006</u>		Kč
hotovost v pokladně		3 852,50
zůstatek na BÚ		120 749,42

<u>Zůstatek k 31. 12. 2006</u>		
hotovost v pokladně		7 208,--
zůstatek na BÚ		139 051,88

Příjmy:

Dotace	803 000,--
Nadace VIA	60 000,--
Město HK	273 000,--
St.fond kultury	50 000,--
Královéhradecký kraj	280 000,--
MK ČR	140 000,--
Za spolupráci při postup. přehl.	28 000,--
Členské příspěvky	23 510,--
Dobrovolné příspěvky:	5 100,--
Úroky	394,--
Příjmy celkem:	860.004,--

Výdaje:

Vyúčtování grantů	803 000,--
Vyhodnocení div.sezóny 2005	28 120,--
Provozní režie	7 226,04
občerstvení členů Rady VSVD	184,--
cestovné +příspěvek na dopravu	1 204,--
roční příspěvek čes.centrum AITA	800,--
poplatek na Zlatý odznak J.K.Tyla	1 500,--
zpracování pošt.poukázek	78,54
poplatky Čes.spoř. za položky	748,--
cena za výpisy	45,--
poplatky ČS za vedení účtu	900,--
různé	1 766,50
(kopírování, věcný dar - buřinka)	

Výdaje celkem: 838 346,04

KOMENTÁŘ KE ZPRÁVĚ O HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2006

Dotace na sjednané granty každým rokem bohudík rostou úměrně k potřebě vynaložených prostředků na akce pořádané naším VSVD. Zatímco v r. 2004 představovaly tyto dotace 558 000,- Kč, zvýšily se v r. 2005 o dotaci 90 000,- Kč Státního fondu kultury na 653 000,- Kč a v r. 2006 dosáhly již 803 000,- Kč. Ve

sledovaném období došlo k navýšení dotací Městského úřadu a Královéhradeckého krajského úřadu. Z města jsme obdrželi navíc 50 000,- Kč a z krajského úřadu činilo navýšení dokonce 80 000,- Kč. Všechny sjednané granty - na schválené naše akce, zaznamenané v účetnictví VSVD - byly prostřednictvím Impulsu beze zbytku vyúčtovány. Rozdíl mezi našimi příjmy a výdaji tak činí ve prospěch příjmů 21 657,96 Kč. O tuto částku se navýšily i naše celkové finanční prostředky, které tak k 31. 12. 2006 jsou 146 259,88 Kč.

V této souvislosti mi dovoluji, abych poděkoval za nás za všechny i pracovním hospodářského úseku Impulsu, které nám pomáhají jednak tím, že se zúčastňují našich akcí, při kterých vybírají naše příspěvky a proplácení vzniklé náklady a jednak, a to především tím, že za naše sdružení m.j. vyúčtovávají dotace poskytovatelům grantů, a nám fakturují vzniklé náklady. Doklady spojené s těmito výdaji jsou tak předmětem účetnictví Impulsu.

Příspěvková morálka byla i v loňském roce dobrá, i když proti předcházejícím dvou letům dochází k mírnému poklesu; na členských příspěvcích a příspěvcích na Hromadu bylo vybráno 23 510,- Kč, v předcházejícím roce 2005 rovných 26 000,- Kč a v roce 2004 27 310,- Kč. Navíc jsme koncem roku 2006 získali od dobrovolných dárců ve prospěch VSVD celkem 5 100,- Kč.

V důsledku všeobecné nízké sazby za vklady u bankovních domů dochází k úbytku úroků za ně, takže tato částka byla i v minulém období v příjmech zanedbatelná, nedosáhla ani 400,- Kč (394,- Kč). Vzhledem k tomu, že podobná situace je také u sazeb za termínované vklady a to prakticky ve všech bankách, upustili jsme od této formy zúročení prostředků, jakož i od uvažované případné změny bankovního ústavu za doporučenou Poštovní spořitelnu a ponechali naše finanční prostředky v České spořitelně.

U výdajových položek jsme i v r. 2006 pokračovali v podstatné redukci našich nákladů na provozní režii. Zatím co v roce 2004 částka na provozní režii dosahovala ke 30 000,- Kč, byla tato částka na provozní režii v r. 2005 redukována na necelých 8 000,- Kč. V tomto trendu jsme pokračovali prakticky i v uplynulém období. Odhlédneme-li od částky 28 120,- Kč, kterou jsme v měsíci březnu zaplatili Impulsu za vyhodnocení divadelní sezóny za rok 2005, činí celkové náklady na provozní režii v r. 2006 7 226,04 Kč.

*Zprávu podává pokladník VSVD
Břetislav Lelek, v.r.
v Hradci Králové dne 3. 3. 2007*

ZPRÁVA REVIZNÍ KOMISE

Dne 3. února 2007 provedla revizní komise ve složení Pavel Labík, Jan Merta a Alena Exnarová kontrolu vedení účetnictví VSVD za období roku 2006.

Komise zkontrolovala, zda údaje peněžního deníku odpovídají příjmovým a výdajovým dokladům, jakož i výpisům z účtu a neshledala žádné rozdíly a závady. Těmito údajům odpovídají i zůstatky hotovosti v pokladně i na bankovním účtu České spořitelny, které byly rovněž zkontrolovány. Jednotlivé doklady jsou řazeny chronologicky, odděleně číslovány výdajové a příjmové doklady, a zvlášť i výpisy z účtu. Doklady jsou potvrzovány předsedou VSVD. Komise přepočítala i správnost součtů a převodů jednotlivých sloupců v peněžním deníku a ani zde neshledala žádné nedostatky. Nebylo kontrolováno vyúčtování grantů poskytnutých na schválené akce VSVD ani přeúčtování částí nákladů našemu sdružení Impulsem. Doklady spojené s těmito výdaji jsou předmětem účetnictví Impulsu a podléhají kontrolám prováděným v této instituci jí nadřízenými orgány.

Revizní komise doporučuje Radě VSVD poděkovat Břetislavu Lelkovi za vedení účetnictví v minulém období a udělit Radě VSVD absolutorium.

*Pavel Labík, Alena Exnarová, Jan Merta
v Hradci Králové 3. 2. 2007*

USNESENÍ

VALNÉ HROMADY VOLNÉHO SDRUŽENÍ
VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ,
KTERÁ SE KONALA DNE 25. ÚNORA 2007
V DIVADLE JESLIČKY V HRADCI KRÁLOVÉ

Valná hromada členů VSVD

I. bere na vědomí:

- výroční zprávu předsedy Alexandra Gregara o činnosti VSVD v roce 2006
- zprávu hospodáře Mgr. Břetislava Lelka o hospodaření v roce 2006
- zprávu tajemnice Nadi Gregarové o stavu členstva
- zprávu předsedy revizní komise Pavla Labíka o správnosti a kvalitě hospodaření a vedení účtů

III. schvaluje

- program VSVD pro rok 2007
- návrh na udělení Zlatého Tyla v r. 2007 Evě Bechyňové (Přibyslav), Janě Albrechtové (Kostelec nad Orlicí) a Jiřímu Valentovi (Praha)
- návrh Jana Mertu na udělení Ceny MK ČR v roce 2007

IV. ukládá

- radě VSVD: zajistit agendu a činnost VSVD a redakční rady Hromady, vypracovat rozpočet sdružení s přihlédnutím k výsledkům grantových soutěží
- radě VSVD diskutovat o návrhu na změnu názvu našeho sdružení – vypustit přívlastek „východočeský“, oslovit členy prostřednictvím Hromady
- radě VSVD diskutovat o přeložení valné hromady na období, kdy nejsou premiéry, tedy na říjen či květen

Za správnost:

Mgr. Alexandr Gregar, předseda VSVD, 3. března 2007

Jednání bylo podle dobrého zvyku zakončeno divadelně. Soubor Tlupatlapa Dramatické školičky Svitavy uvedl své představení podle hudby Philipa Glasse: **Potichu i nagliass**, které porota Loutkářské Chrudimi '06 nominovala na Jiráskův Hronov a ocenila Cenou za inscenaci

foto: Michal Drtina

Do diskuse:

O názvu aneb VSVD

Na poslední Valné hromadě jsme byli vyzváni m.j. zaujmout stanovisko k názvu našeho Volného sdružení, v němž podle názoru předsedy Saši Gregara začíná být kontraproduktivní slůvko „východočeský“ neboť prý v pražských orgánech ovlivňujících přísun dotací evokuje nedobrý zvyk odeslat „Východočechy“ ke svým krajským dobrodějům a nesahat po celostátním koláči.

Kontovala jsem ihned, avšak promyšlená argumentace Sašova i jiných mě zchladila. Čas ale plyne a já se čím dál víc nemohu zbavit dojmu, že být „Východo-

čechem“ musí být stejně důstojné jako být „Moravem“, „Jihočechem“ či „Pražanem“. To, že se země dělí na oblasti, z nichž se pak skládá, je pouze přirozená věc, vždyť vznikala sjednocováním. Existují-li chodské zvyky, jsou i zvyky východočeské či jiho-moravské a proč by tedy kromě volného sdružení divadelníků východočeských nemohlo existovat obdobné sdružení divadelníků severočeských, např.? Proč by se měl člověk stydět za to, že je „odněkud“? Myslím si teď ještě mnohem silněji než začátkem března, že by se naopak měl za svou neinformovanost či nízký kulturní rozhled stydět ten, kdo dává nevyřčené opovržení k označení „východočeský“ najevo, jako bychom k sobě navzájem snad ani nepatřili! Jedině v mnohosti a pestrosti může být krása. A naopak: s obměnou lze říci, že kdo se za svůj původ stydí, hoden potupy všech lidí. Značka VSVD si vydobyla obrovskou práci těch nejagilnějších z nás zvuk. To, že někdo na rozhodujících místech toto jméno nezná, je jeho politováníhodná chyba. Tak.

15. 4. 2007 Jana Albrechtová

O členské základně

Jsem hluboce přesvědčená o tom, že VSVD by mělo svou základnu rozšiřovat. Jak to udělat, nevím. Já jsem napsala do regionálních listů výzvu, snad se mi někdo přihlásí. Ráda bych „ulovila“ sama několik mladěšků, podnikám k tomu kroky. Snad kdyby každý z nás získal jednoho? Co to je 250,- Kč za rok? Sotva sedmdesát haléřů na den! Hromada je k tomu k nezaplacení. O slevách do divadel nemluvě!

-al-

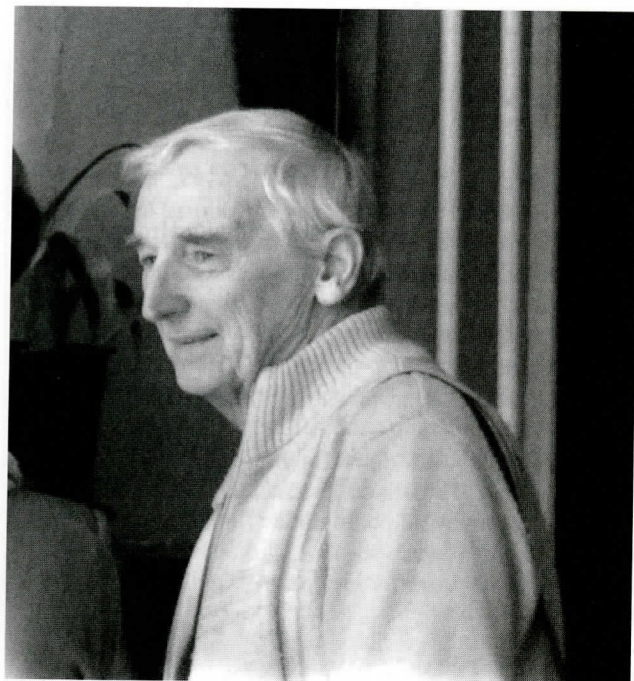

CENU MINISTRA KULTURY V ROCE 2007 PŘEVEZME

na návrh Volného sdružení východočeských divadelníků náš čestný a stále aktivní člen, milý přítel **Jan MERTA** (* 9. září 1927 v Nové Pace), který byl celá desetiletí především Spiritus agens loutkářů z Východních Čech, ale v mnohém přesahoval hranice této oblasti i hranice loutkového divadla. Opravdový služebník Thálie. Jeho divadelně osvětová práce celou tu dobu stmelovala loutkáře velké východočeské oblasti. Dokázal jim předat jistou vizi; přiváděl je ke smyslu jejich amatérské tvorby a měl vždy pochopení pro všechny. Vyzvedával vždy tvoření, vycházející z upřímných pohnutek a potřeb jako cennou součást života. Tím se možná také přihodilo, že v kraji mohou koexistovat divadelníci různě zaměření, s různou úrovní zkušenosti v úctě k sobě a své práci navzájem. Jeho názory na divadlo podložené studiem a zkušeností, mají platnost a amatéři je od něj stále chtějí slyšet. A on nezištně, otevřeně a aktivně pomáhá amatérským divadelníkům dobírat se uspokojivého divadelního tvaru.

Jan Merta prožil celý svůj dosavadní život v Hradci Králové. Původní profesí je chemik - po studiu Vyšší průmyslové školy chemicko-textilní v Brně (absolvoval v roce 1947) pracoval až do roku 1989 jako chemik analytik v ČKD. Vedle této své profese se intenzívně věnoval od roku 1956 loutkovému divadlu. Neustále pracoval na svém vzdělávání v divadelních oborech - na lidové konzervatoři při KKS v Hradci Králové absolvoval loutkářskou třídu (1961-1962) a třídu pro vedoucí dětských kolektivů (1981-1982), v Praze při ÚDLUT kurs scénografie (1962-1963). Jeho loutkářskou tvorbu ovlivnilo i královéhradecké profesionální VČLD (později DRÁK), které od jeho založení v roce 1958 navštěvoval a navíc s ním v letech 1964-1976 spolupracoval jako divadelní fotograf.

Praktickou divadelní činnost začal provozovat v LS TJ Sokol Hradec Králové-Malšovice, na jehož založení se v roce 1956 podílel a pracoval jako jeho vedoucí, dramaturg, režisér, scénograf a technolog. Brzy se odpoutal od fundu tradičních marionet a zastaralých forem loutkářské práce a začal se pokoušet o tvořivou interpretaci her pro děti i dospělé za využití nejrůznějších druhů loutek (javajky, maňásky...) navržených a vyrobených pro tu kterou konkrétní inscenaci. Brzy se dostavil úspěch a s ním i čtyřnásobná účast na národní přehlídce amatérského loutkářství Loutkářská Chrudim - prvně v roce 1961 s inscenací *Ukradený měsíc*, která byla oceněna pohárem MK a poté ještě v roce 1962 (*Chaloupka z marcipánu*) a 1964 (*Hrnku, vař! a Ztratil se nám Alík*). Soubor ukončil svoji činnost v roce 1965, ale úspěšně období si Merta zopakoval ještě v letech 1981-1985, kdy vedl soubor s názvem „Žížala“ a s inscenací *Neposedný dům* se v roce 1981 rovněž úspěšně zúčastnil Loutkářské Chrudimi. Po řadě představení *Neposedného domu* hra-

ných v následujících letech často přímo v mateřských školách a nižších třídách základních škol byl s touto inscenací v roce 1985 soubor vyslán na festival v Portu v Portugalsku, kde se rovněž setkal s příznivým ohlase. Cestou do Porta a zpět vystoupil rovněž úspěšně několikrát ve Francii.

Jan Merta pracoval nejen s dospělými, ale i s dětmi - v letech 1978-1983 vedl dětský loutkářský soubor "Paravánek" při ZŠ Štefcova v Hradci Králové - Malšovicích, s nímž dvakrát postoupil na národní přehlídku Kaplické divadelní léto (1980 - *Velká pohádka o řepě*, 1981 - *Šipková Ráženka*). Na tuto činnost pak navázal v letech 1984-1989, kdy vedl Dětský loutkářský soubor KDPM Hradec Králové.

V letech 1958-1965 pracoval Merta v krajském poradním sboru pro loutky a v letech 1974-1989 byl pak jeho předsedou. V té době se podílel na vydávání informačních a metodických materiálů (Loutkářské listy, Mladá scéna apod.) Řadu let byl také členem odborné rady pro amatérské loutkářství při pražské ARTAMA. Od konce 50. let minulého století působil v četných porotách okresních, krajských i národních přehlídek. Především v těch krajských působí dodnes a zabývá se nejen loutkovým, ale i činoherním divadlem. A také činností metodickou a lektorskou, kdy obětavě navštěvuje představení loutkářských i činoherních souborů, hovoří o nich s aktéry a reflektuje tato představení v odborném tisku, stejně jako přehlídky, v jejichž porotách působí. V současné době publikuje především v Divadelní hromadě (vydává VSVD ve spolupráci s IMPULSEM v Hradci Králové), v jejíž redakční radě působí. Odborné časopisy a publikace také využívaly a využívají jeho divadelních fotografií, neboť i v tomto oboru odvádí

kvalitní práci a přispívá tak k dokumentaci především (ale nejen) amatérského divadelnictví. O své znalosti a dovednosti se podělil při vedení semináře divadelní fotografie v průběhu Loutkářské Chrudimí v roce 1994.

Jan Merta je rovněž jedním ze zakládajících členů Volného sdružení východočeských divadelníků (VSVD, založeno 1990) a v letech 1993-2000 byl jeho předsedou. V současné době pracuje v revizní komisi tohoto sdružení.

Za svoje divadelní aktivity byl Jan Merta v nedávné

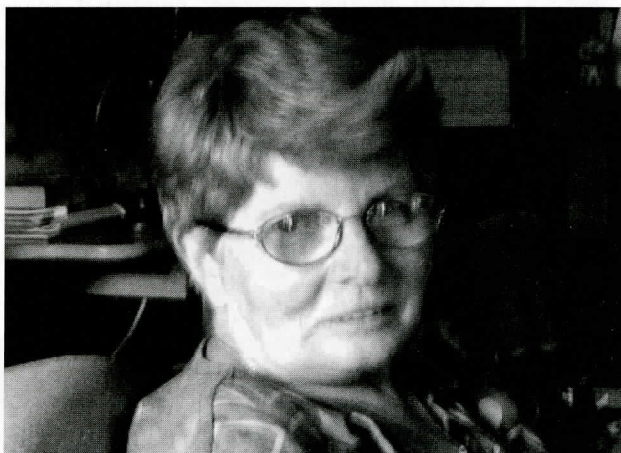
době oceněn Zlatým odznakem J.K.Tyla, který každoročně uděluje společně amatérské divadelní organizace výrazným osobnostem amatérského divadelnictví.

Ač osmdesátník, zůstává Jan Merta duchem stále mladý, stále vstřícný vůči novým divadelním trendům, stále tolerantní a citlivý, ale taky pochybující, protože odpovědný vůči těm, kterým se snaží poradit, nenásilně je vzdělávat a kultivovat. Je to muž nevšední a skromný, jehož pracovitost, demokracii, vzdělanost a noblesu bychom v českém loutkářství v současné době jen těžko

KOHO OZDOBÍME ZLATÝM TYLEM V ROCE 2007

NA NÁVRH VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

Jana Albrechtová

* 21. 11. 1938

*za zásluhy o rozvoj amatérského divadla,
zejména za práci s dětmi a mládeží.*

Jana Albrechtová je nezpochybnitelně výraznou osobností východočeského ochotnického divadelnictví,

herečkou, režisérkou, členkou poradních sborů a porot a kromě jiného také spolu(i samo)zakladatelka mnoha divadelních spolků, souborů, těles a jiných shluků nadšenců amatérského divadla, obzvláště v řadách mládeže a dětí. Její spontánní nadšení pro divadlo počalo krystalizovat již v roce 1944 jejím veřejným recitačním vystoupením a prvním setkáním s loutkovým a následně i činoherním divadlem. Postupem času byla členkou divadelních spolků v Kostelci nad Orlicí, v Praze (při VŠRJL), ve Skuhrově nad Bělou, v Rychnově nad Kněžnou, ve Vamberku, v Javornici, ve Chlenech, v Rokytnici v Orlických horách a Týništi nad Orlicí. V letech 1960/61 absolvovala svůj první režijní kurz při Okresním kulturním středisku v Rychnově nad Kněžnou. Poté v letech 1961/63 kurz amatérských režisérů v Hradci Králové (lektori: Josef Vavříčka, doc. Jan Císař, Jana Janovská, Richard Mihula, Stanislav Zindulka), zakončený absolutoriem spolurežie Kunderovy hry Majitelé klíčů. Od roku 1963 se věnuje dramaturgii a režii. Např.: Neočekávaný host, Zkrocení zlé ženy, Výtečníci (Pavel Dostál), Duel (Badžijev), Fidlovačka, Nebožtík z Volšan (Longen), Čekatel bolestného (V. Burian), Sto hodin do zatmění (J. Kákošová), Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho (Smoček). Tobogan času (J. A. Komenský), ale

i montáže ze světové dramatiky, poezie i prózy: Boccaccio, Shakespeare, Heine, Čechov, Komenský aj. Z hereckých rolí připomeňme alespoň Lidunku v Nerudově Prodané lásce, Evu v Karvašově Meteoru, Kateřinu ve Zkrocení zlé ženy. Intenzivně se zabývala též přednesem poezie, prózy i monologů. Od roku 1965 se datuje počátek její práce v porotách na divadelních přehlídkách, z čehož následně vyplývá i aktivní podíl na formování ochotnického divadla v okrese Rychnov nad Kněžnou. Od 1. září roku 1978 byla zaměstnankyní Okresního kulturního střediska Rychnov nad Kněžnou, jako metodička pro amatérské divadlo. Je členkou SČDO a VSVD, kde dlouhodobě působila jako aktivní členka rady za okres Rychnov nad Kněžnou. Zároveň je také dlouholetou spolupracovnicí a přispěvatelkou divadelní Hromady a nelze nevzpomenout ani její přínos při tvorbě Místopisu amatérského divadla.

Janě Albrechtové se amatérské divadlo stalo součástí života, který jak sama říká: "... je jako sklíčko v mozaice osudů všech, kteří se kdy v naší zemi nějak dotkli oboru zájmové umělecké činnosti, zejména pak amatérského divadla. Je to koníček nádherný a já osobně ho přejí především dětem, neboť v této činnosti, a veďte že jde o nesmírně syntetickou disciplínu, v jejíž realizaci lze spojit neuvěřitelné množství schopností, talentu a tvůrčí práce, spatřují nevysychající pramen lidství."

Milan Perger

Eva Bechyňová

*18. 10. 1928

***Za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu
a dlouholetý osobní přínos jeho budování
na Havlíčkobrodsku***

Eva Bechyňová se věnovala divadlu od dětství. Vytvořila nejednu zajímavou roli nejen v ochotnickém divadelním souboru v Přibyslavi, ale i v Humpolci, kde pracovala jako učitelka. (Princezna se zlatou hvězdou, Sládcí, Z českých luhů a hájů, atd.) Její profesní i divadelní činnost však zastavilo vězení kvůli jejím politickým postojům, které se zásadně neslučovaly z tehdejší režimem. Po návratu do Přibyslavi začala sama od r. 1958 režisovat. Pod jejím vedením nastudoval soubor nejednu zajímavou hru (Romeo, Julie a tma, Princezna se zlatou hvězdou, Chudák manžel, Dámy a husaři apod.). Ovšem pro její politické postoje ji byla tato činnost zakázána. V roce 1969 se nakrátko k divadlu vrátila. Spolupracovala s dětským divadelním souborem na inscenaci pohádky Sůl nad zlato. Potom jí byla činnost v ochotnickém divadle opět znemožněna.

Počátkem 80. let min. stol., kdy docházelo k nepatrnému uvolňování politické situace, byla požádána, aby se pokusila znovu obnovit činnost ochotnického divadelního souboru ve městě, protože v té době se nenašel ni-

foto: osobní archiv

kdo ochotný, kdo by soubor vedl a režíroval. V roce 1984 proto E. Bechyňová vytvořila soubor z mladých herců (bývalých členů dětského divadelního souboru Sluníčko), který navázal na dlouholetou tradici ochotnického divadla. Pod jejím vedením soubor pracoval až do roku 1995, kdy ji nemoc znemožnila plně se věnovat režijní práci. Nastudovala se souborem tyto hry: Vojnarka, Muž na talíři, Jako pralidé, Poctiví společníci, Podskalák, atd. Její textové i hudební úpravy přispívaly k atraktivitě představení (Poctiví společníci, Všechno na ruby). V současné době spolupracuje s novým vedením souboru na hudbě a zpěvu k jednotlivým inscenacím. (Mít kapku štěstí, Na tý louce zelený, Mam' zelle Nitouche, 200 dukátů za Juana, Zbojník Schönfeldský).

Jako učitelka zpěvu vychovala celou řadu dobrých hudebníků a zpěváků, kteří se úspěšně uplatňují na

operní profesionální scéně (Monika Brychtová, Jana Štefáčková a další). Jako porotce působila na mnoha regionálních i celostátních přehlídkách - jak divadelních tak pěveckých.

Spolupracovala s režisérkou paní Lídou Honzovou z Havlíčkova Brodu a dirigentem a sbormistrem pěveckého sboru Gaudeamus MUDr. Milanem Bohanesem ze Světlé nad Sázavou v roce 1997 - 2000 na provedení velmi zdařilých oper a operet (V Studni, Cikánský baron, Polská krev), které mohli zhlédnout diváci nejen našeho regionu.

Jiří Valenta

* 1. 9. 1927

Čestný člen VSVD a DS Erben Miletín

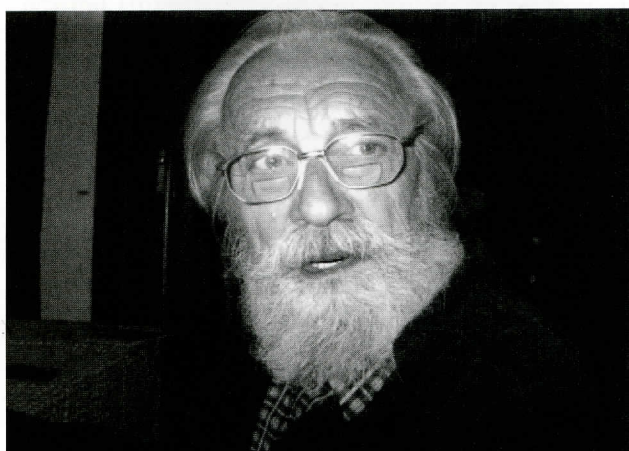
*Za dlouhodobý přínos pro amatérské divadlo,
práce na Místopisu českého amatérského
divadla a vytvoření scénáře expozice
muzea v Miletíně*

V 30. a 40. letech vyrostl v rodině vesnických učitelů, nadšených ochotníků, jako dítě vystupoval v dětských rolích, později se podílel na práci divadelních souborů v Dolních a Horních Stakorách (okres Mladá Boleslav). Absolvoval DAMU, obor dramaturgie u prof. Františka Götze a prof. Jana Kopeckého. Byl organizačním vedoucím Lidového souboru konzervatoře a AMU.

V 50. letech byl dramaturgem Krajského oblastního divadla v Hradci Králové a Trutnově, předsedou Krajského poradního sboru pro divadlo v Hradci Králové, redaktorem rubriky Ať žije ochotnické divadlo a později recenzentem divadelního dění v kraji. Organizoval společná letní vystoupení profesionálních umělců se studenty a ochotníky pro vesnice.

V 60. letech byl vedoucím divadelního oddělení ÚDLUT, organizoval výrazné změny v průběhu Jiráskových Hronovů, byl iniciátorem tvorby sítě poradních sborů, předsedou redakční rady časopisu Ochotnické

foto: Saša Gregar

divadlo. V Osvětovém ústavu řešil výzkumný úkol zabývající se kulturním životem vesnického obyvatelstva. 1968 v období tzv. Pražského jara organizoval spolu s Františkem Pavlíčkem práci aktivu komunistů - kulturně výchovných pracovníků.

V 70. a 80. letech v období tzv. normalizace směl pracovat nejprve jako řidič tramvají, později, 15 let, jako kulisák v Městských divadlech pražských (Komorní, Rokoko). Organizoval tematická setkávání amatérských souborů v Senohrabech.

1990 byl pověřen likvidací Ústavu pro kulturně výchovnou činnost. 1991-1994 byl prvním ředitelem Informačního a poradenského střediska pro místní kulturu, spolu se spolupracovníky (PhDr. Miroslav Šmolík, PhDr. Vítězslava Šrámková, PhDr. Slavomír Plicka, Zdeněk Jírový) koncipoval jeho strukturu a úkoly.

V důchodu přechodně pracoval v útvaru Regis a v redakci Místní kultury, ale od roku 1998 všechny své síly věnoval dějinám českého amatérského divadla v útvaru Artama.

1998 - 1999 zpracoval Bibliografii českého amatérského divadla (za spolupráce kolektivu Aramy), vydal IPOS 1999, 216 stran. 1998 - 2002 připravoval vydání Místopisu českého amatérského divadla, organizoval práci 140 spolupracovníků v regionech na sběru materiálu, koncipoval a organizoval jeho zpracovávání, podílel se spolu s PhDr. Vítězslavou Šrámkovou na jeho redakci. (I.díl vydal IPOS 2001, 520 stran, 678 obrázků, II.díl IPOS 2002, 784 stran, 993 obrázky)

V roce 2003 zpracoval projekt Databáze českého amatérského divadla, do roku 2005 organizoval jeho realizaci, posléze spolupracuje na jeho naplňování zvláště v bázích Bibliografie, Kalendárium, České amatérské divadlo v zahraničí a studiem fondů archivů. V roce 2004 - 2006 inspiroval založení muzea českého amatérského divadla v Miletíně, realizoval sběr materiálů, stal se autorem scénáře expozice Národní divadlo českého Podkrkonoší a spolupracoval na její realizaci.

Mgr. Miloslav Hýbner

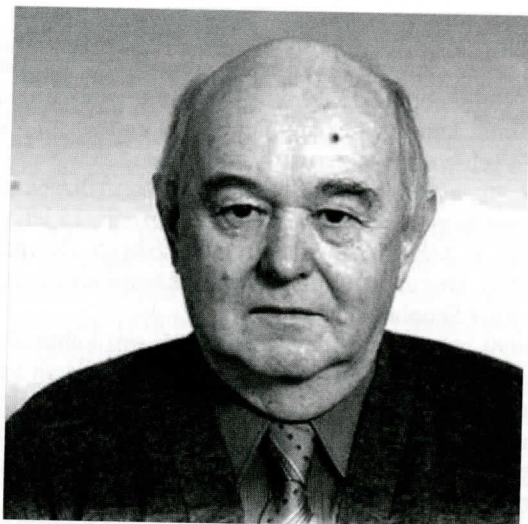
Jiří Jireš

* 7. 11. 1942

*Za padesátiletou hereckou a režisérskou činnost
a organizační práci pro amatérské divadlo
v souvislosti s životním jubileem 65 let*

Jiří Jireš začal dráhu ochotnického herce ve svých patnácti letech, tedy v roce 1957, v tehdejší Osvětové besedě ve Sloupu v Čechách, kde se představil v roli zakletého prince Miroslava v pohádce Boženy Němcové Růžové poupě. V téže roce začal účinkovat i ve studentském souboru Jedenáctileté střední školy v Novém Boru, kde jeho první rolí byl pan Jordán v Moliérově komedii Jeho Urozenost pan měšťák. Následovaly další

role v inscenacích obou souborů např. Belzebub v Drdových Hrátkách s čertem, papoušek Bořivoj v Macourkově hře Jedničky má papoušek, Vojta v Radešinského komedii Vzbud'te mě v šest nebo Lojzík v Šamberkově Rodinné vojně.

Po absolvování jedenáctiletky přichází Jiří Jireš do České Třebové na absolventské studium železniční průmyslovky a od roku 1961 pokračoval v ochotnické činnosti v souboru „Hýbl“, kde působí dodnes. Za padesátileté období si zahrál více jak třicet pět rolí nejrozličnějších žánrů. Namátkou jmenujeme: kaprála v pohádce Drobínek, Jupitera v komedii Nebe na Zemi, titulní roli v Charleyově tetě, vodníka Volšovečka ve hře Jak se stal Rumcajs loupežníkem, magistra v komedii Drak je drak, Trepifajksla v Dalskabátech, mladého kaplana řečeného Citron ve hře Čert nikdy nespí, vodníka Michala v Lucerně, svatouška Tartuffe v Moliérově hře Tartuffe, Jehana v Baladě z hadrů, profesora ve Třech Albertech a slečně Matyldě, dřevorubce Vratka v Radúzovi a Mahuleně, Huberta v komedii Co je ti Hermínko, Kiliána v Paní Marjánce, matce pluku, radiomechanika v Pokladu, Malvolia ve Večeru tříkrálovém, doktora Mortimera v komedii Rodina je základ státu.

Od roku 1970 se Jiří Jireš věnoval v souboru „Hýbl“ i režijní práci. Je uveden jako režisér pod šestnácti inscenacemi, z nichž uvádíme např. B. Thomas - Charleyova teta, J.B. Molière - Jeho Urozenost pan měšťák, K. Čapek - Bílá nemoc, V+W - Balada z hadrů, V. Čtvrtek - Jak se stal Rumcajs loupežníkem, J. Menzl - Tři v tom, C. Goldoni - Lhář, M. Hennequin - Lhářka, J. Bouček - Noc pastýřů, J. Brdečka - Limonádový Joe, M. Rozovskij, J. Rjašencev - Tři mušketýři (hráno na národní přehlídce v Třebíči 2002), J. Vrchlický, K. Svoboda - Noc na Karlštejně a v roce 2006 uvedená detektivka R. Thomase - Osm žen.

Mimo amatérské divadlo spolupracuje Jiří Jireš s hudební skupinou „Medvědi“ pro kterou napsal a režíroval třináct celovečerních hudebně zábavných pořadů. Působí řadu let také jako herec a režisér v amatérském loutkářském souboru „Čtyřlístek“ při Kulturním centru v Čes-

ké Třebové.

Jarmila Petrová

* 9. 11. 1941

Za celoživotní přínos ochotnickému divadlu v Ústí nad Orlicí a regionu Východních Čech

Z přehledu divadelních aktivit Jarmilky vybíráme ty nejdůležitější. Podílela se na takřka třicítce inscenací, začínala jako nápověda, brzy začala hrát hlavní ženské role.

V roce 1981 po absolvování Lidové konzervatoře v Hradci Králové - obor REŽIE její první režie Oldřich Daněk: Případ bez jednacího čísla

1983 - Jaroslav Žák: Študáci a kantoři: *cena za režii*

1984 - Zdeněk Podskalský: Žena v trysku století: *cena za režii*

1986 - Oldřich Daněk: Vévodkyně valdštejnských vojsk: *role nejstarší ze tří žen - Lena. Účast inscenace na mnoha přehlídkách vč. Hronova (vítězství v r. 1987), kolem 60 repríz vč. zahraničních vystoupení*

1988 - Viktor Slavkin: Špatný byt: *role matky přehlídky vč. Jiráskova Hronova*

1997 - Alejandro Casona: Stromy umírají vstaje: *role babičky - diplom a cena za ženský herecký výkon na přehlídkách v Napajedlích a v Červeném Kostelci*

2000 - William Saroyan: Mami, mám tě ráda ...: *dramatizace a režie - cena za dramatizaci v Červeném Kostelci*

Po účasti na krajské přehlídce v Hradci Králové delegována k účasti na XXIX. ročníku národní přehlídky „POHÁREK SČDO 2001“ v Olomouci s monologem Ivanky Deváte, nazvaném Večerní monolog. *Ocenění - DIPLOM a POHÁREK 2001 za druhé místo v ženském monologu v národní přehlídce.*

Jarmilka se stále aktivně podílí na životě divadelního souboru Vicena. Od roku 2001 spolupráce s komisí důchodců při nemocnici, s mateřským centrem Medvídek a dobrovolníky v Ústí nad Orlicí znamenala spoustu pohádek a monologů na jejich akcích.

(red. kráceno)

Vladimír Šauer

* 31. 1. 1943

Za celoživotní autorskou, hereckou, režisérskou a pedagogickou činnost především v oblasti dětského a mládežnického divadla

1956 - první autorské, herecké a pěvecké zkušenosti v dětském pořadu nazvaném „Svátky jara“.

1958 - 1959 - se Školním divadlem Jedenáctiletky Litomyšl uvádí různé scénky a písničky z repertoáru Osvobozeného divadla i vlastní texty.

1961 - 1967 - s Jaroslavem Nejedlym zakládá a řídí v Litomyšli MINIATURNÍ DIVADLO, pro které napsal pásmo „Bylo jedno divadlo“, kabaret „Prosím, pane profesore“, revui „Pro pana krále“, a muzikály „Poslední majáles“ a „Haló, holky“. Kromě toho režíruje a hraje jednu z hlavních rolí v dramatu „Tajemství Töplitzsee“.

1961 - 1962 - sbírá divadelní zkušenosti jako externista Východočeského divadla Pardubice.

1962 - V kabaretní studentské skupině KOSTKA Pedagogického institutu Pardubice píše, hraje a režíruje studentský kabaret „Inventura aneb túra od A do Z“.

1962 - 1963 - člen profesionálního pardubického STOP DIVADLA, ve kterém hraje Ferryho v představení „Krvavý Bill a viola“ (Švandrlík-Hapka).

1965 - 1997 - zakládá Dětský divadelní soubor VITAMÍN „S“, pro který píše texty divadelních her, dětských muzikálů a kabaretů, skládá písničky, režíruje, účastní se soutěží, pořádá školení a letní soustředění. Dosáhl významných úspěchů na těchto přehlídkách a soutěžích:

1968 - Šrámkův Písek, 1968 - Šrámkova Sobotka, 5x se účastnil Hronovského dětského jara, přehlídky Erbenův Miletín, 1984 - Kaplické divadelní jaro, Mezinárodní festival v Karviné (5x) atd. Za 31 let uvedl ve Vitamínu „S“ 38 divadelních premiér, s dětmi odehrál celkem 562 představení, které vidělo asi 120 000 diváků. Za svými diváky najezdili více než 12 000 km. Představení Jak se prodává nevěsta bylo reprizováno 58x, Diskotéka 42x atd.

V dětském divadle odchoval i několik nynějších profesionálních herců a zpěváků: Tomáš Lněnička (Klicperovo divadlo), Radek Vávra (Drak-HK), Petr Lněnička (Rokoko Praha), zpěvačka Eva Píknová, Jaroslav Bílý a Jiří Bílý...

1990 - 1991 - jeden rok vede studentské divadlo PUM-

PRDENTLICH SPgŠ Litomyšl, s kterým nacvičuje a uvádí vlastní hudební hru „Vest horror story“.

1996 - dosud - přijímá nabídku a stává se členem (konferenciérem) SRANDOVNÍHO DIVADLA v Litomyšli, které každoročně asi 10x uvádí Mikulášskou nadílku humoru, legrace a srandy - celovečerní představení, blok scének a blok písňových parodií. Ve dvou sezónách (1998 a 2005) byla uvedena i jeho hra „O dvanácti měsíčkách“ (celkem 19x).

1997 - 1999 - u příležitosti 200. výročí otevření zámekového divadélka v Litomyšli spoluzakládá ZÁMECKÝ DIVADELNÍ SOUBOR MILISLAV a podílí se na uvedení hry, kterou bylo divadélko v roce 1798 otevřeno: „Milenec a sok v jedné osobě“ - hráno 10x.

2000 - dosud - s MUDr. Vladimírem Žákem obnovuje v Litomyšli MINIATURNÍ DIVADLO. S několika nadšenci uvádí legendární představení Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra: „Jonáš a tingl tangl“, ve kterém hraje roli Jonáše. Ke stému výročí narození protagonistů Osvobozeného divadla (V+W+J) nacvičuje, hraje a zpívá v pásmu scének, písniček a vyprávění nazvaném „Tmavomodrý svět Jaroslava Ježka“.

2005 - 2006 - se školní písničkovou partou PŘÁCI připravuje pásmo písniček a vyprávění, později nacvičil zkratku Prodané nevěsty, s kterou úspěšně vystupovali asi 8x.

2006 - dosud - vyučuje v Literárně dramatickém oddělení Základní umělecké školy.

IMPULSY
Z
IMPULSULOUTKÁŘSKÉ
KONZERVATOŘE
HONZY DVOŘÁKA
INSPIRACÍ

"Zlatý Tyl" a lektor loutkářské dílny Karel Šefrna
Foto: Ivo Mičkal

Na loňské schůzce loutkářů v červnu 2006 přišel Jiřík Polehňa s návrhem seminářů, které by navazovaly na loutkářské konzervatoře, jež budoval počátkem 80. let Jan Dvořák st. a které, kromě zdroje loutkářských dovedností, se staly důvodem přátelských vztahů východočeských loutkářů. To bylo dávno. Dnešní loutkářské přehlídky jednou za rok to nezachrání, mladíci se mezi sebou neznají, chybí prostor pro vzájemnou komunikaci. A chybí dovednosti. Tak co to znovu zkusit?

Nejprve diskuse o lektorovi - musí to být charismatická, všestranná osobnost, mezi loutkáři ctěná a vážená, no, co budem vymýšlet, Karel Šefrna absolvoval konzervatoř Honzy Dvořáka, na dalších se podílel jako třídní učitel. Karel sedí mezi námi, přemýšlí a nakonec přijímá. S podmínkou, že na to budou dva - ještě Jirka Polehňa. A tak se pánové sešli na Chrudimi a ještě několikrát. V říjnu jsme se už sešli společně, přednesli svou představu a já mohla začít pracovat na propagaci, na náboru frekventantů.

Nabídlí jsme divadelní cestu vzniku loutkové inscenace, problémem bylo místo setkávání, Jesličky už nemají volné termíny a Svitavy, stejně jako Turnov, kde bychom našli organizační zázemí, jsou poněkud z ruky. A najednou výhra - ZUŠ Jaroměř a Jarka Holasová! Příjemný sál, vstřícný ředitel ZUŠ, pan Linha, obětavá, milá a ochotná Jarka Holasová a tak v pátek 20. dubna vyrážíme do Jaroměře na první setkání, první seznámení. Držím palce účastníkům i nám organizátorům...

N. Gregarová

...navázáno!

Předposlední dubnový víkend se v jaroměřské ZUŠce vzpomínalo na Honzu Dvořáka. Pod vedením Karla Šefrna

ny a Jirky Polehni se podařilo navázat na pověstné „lidové konzervatoře“ z osmdesátých a devadesátých let minulého století, které právě Jan Dvořák pro amatérské loutkáře organizoval.

Od pátečního večera do nedělního rána se jedenáct začínajících i pokročilejších loutkářů pod milým lektorským vedením snažilo vybrat předlohu, kterou budou společně inscenovat, proniknout do základů dramaturgie, režie, a scénografie, poznat se s loutkami a technologií jejich výroby i oživování, vytvořit písničku a zadat si domácí úkol. Sešla se skvělá parta, která má před sebou tři další víkendová setkání v květnu a červnu v Jaroměři, potom týden společné práce na Loutkářské Chrudimi. Výsledek našeho snažení bychom měli předvést v rámci volného programu v závěru tohoto festivalu.

V neděli ráno jsem opouštěli domácí prostředí ZUŠ s pocitem, že jsme členy nového loutkářského souboru. Nová přátelství jsou a budou tmelena společným přemýšlením, diskutováním, zpíváním... a budou jistě trvalá. Co chtít víc? Mám ještě jedno přání. Aby se oživení Honzovy tradice i dál rozvíjelo za rok, za dva... za tři a nejenom v královéhradeckém kraji. Aby pocit sounáležitosti poznali i ti další, co přijdou po nás. Abychom se na přehlídkách potkávali a měli už své soubory a dělali jen dobré divadlo...

Jarka Holasová

(Povzdech frekventantky na prvním setkání: „Střízlivý divák nemá smysl pro umění!“)

H R O M A D BYLO...

LIBČANY 2006

LOUTKÁŘSKÁ PŘEHLÍDKA „O CENU MATĚJE KOPECKÉHO“ JIŽ PO 33.

*Přehlídka tentokrát probíhala
po pět nedělí,
opět v sále místní restaurace.*

Neděle 5. 11. 2006

PRODANÁ NEVĚSTA

LS Waldorfské základní školy v Pardubicích

Představení, které na přehlídku do Libčan snad ani nepatřilo. Bylo spíše ukázkou vzdělávání dětí (se školáky 7. a 8. tř. ZŠ) v podmínkách Waldorfského způsobu práce. Nejednalo se ani o soubor, ale o produkci běžné školní činnosti při poznávání Smetanova díla za pomoci loutek (marionet) a orchestrálních nahrávek Smetanovy hudby. Zkrácená verze opery byla realizována po stěžejních situacích příběhu a ilustrována statickou účastí loutek i žáků ve stylizovaných krojích, kteří části libreta pouze mechanicky memorovali. Loutky – marionety byly voděny odkrytě. Hrál se před černým horizontem na jevišti bez dekorací. Jediný zpěvný projev žáků byl ve sboru na počátku vystoupení a v jeho závěru. Polovina z asi 30ti účinkujících se věnovala „herecké“ části, druhá polovina vystoupila v roli tanečníků (2x). Celá inscenace působila divadelně nezkušeně a nepoučeně. Představení jakoby chyběla radost a chuť zúčastnit se a tvořit.

Neděle 12. 11. 2006

BROUČCI

Jan Karafiát

Loutkové divadlo HAD z Hradce Králové

Se svou novinkou se představili HADi. Mirek Kužel - režisér, scénograf i technolog - připravil spolu se souborem vlastní dramtizaci Karafiátových Broučků. Inscenace, orientovaná na dětského diváka, zaznamenává ve zkratce jen Broučkův příběh a je v podstatě příběhem zlobivého a neposlušného kluka, který se ve svém dospívání setkává s prostředím, jež ho formuje, ale i s negativními reakcemi na své chování (setkání s žluvou, s Verunkou a Verunkem). Předváděný příběh končí po těchto peripetiích jeho svatbou s Beruškou. Svatba už neprobíhá na jevišti, ale dozvídáme se o ní jen v závěru, zprostředkovaně, ze sdělení šneka a samotných herců. Také první odmítnutí nápadníka Broučka Beruškou, které by mohlo podpořit dramatickosti zobrazovaného Broučkova příběhu ve prospěch základního výchovného motivu, dramtizace nevyužila. Hra byla doplněna třemi výstupy žízaly a šneka, jejichž dialog hru osvěžoval a doplňoval. V inscenačním principu a ve scénografii byl uplatněn způsob černého divadla. Hrál se menšími, pěknými, barevnými loutkami - manekýny - vedenými ze zadu ve světelném kanálu a za tylovou oponou, která podporovala vizuální dojem, že vše se odehrává v trávě a že ten malý svět broučků je miniaturním obrazem lidského světa i s jeho problémy. Hra byla při proměnách

„O CENU MATĚJE KOPECKÉHO“

doplňována písničkami. Malými diváky byla i přes jednoduchost příběhu i pojetí, přijata vše. Soubor má tak další dobrou inscenaci do svého repertoáru pro malé děti, které jsou hlavními návštěvníky jeho pravidelného vystupování.

Druhým představením této neděle, byla hříčka

TRI SNĚHULÁCI

Milana Pavlíka v provedení dětského souboru
Jirky Polehni z Jeslíček v Hradci Králové.

Ukazuje se, že tato hříčka snad padesát let stará je stále svěží a aktuální. Je dobře napsaná a stále si zachovává svoji poetiku. Tři sněhuláci se hádají o svá teritoria na ulici, ale hádku okamžitě přeruší a spojí se, když společně pomáhají malému pejskovi nalézt jeho domov, kterému padající sníh zasypal jeho stopičky. Nakonec smířlivě uznají, že jakékoliv hádky jsou najednou zbytečné. Hříčka byla odehrána spodovými loutkami na malém, úzkém / ke škodě věci/, paravánu. Větší prostor by více posloužil k vyjádření vztahů mezi sněhuláky i k rozehrání celého příběhu. Pomohl by i v situaci se sraženou hlavou jednoho ze sněhuláků. Dobře se svými úkoly vypořádal pejssek. Hříčka zaujala i ty nejmenší diváky.

Neděle 19. 11. 2006

ZLATOVLÁSKA

LS BOŽÍ Jaroměř

V provedení jmenovaného souboru doznala Zlatovláska některých změn oproti obecně známé předloze Erbenovy, či dokonce dramatizace Kainarovy. Režisér, inscenátor a vedoucí souboru Roman Bauer chtěl udělat Zlatovlásku trochu jinak. Proměnou inscenačního pojetí, které spočívá v kombinaci činoherně-loutkového zpracování s velkým podílem vstupů zpěváka - vypravěče R. Bauera.

Loutkami se odehrávají scény se zlým králem a v zámku se Zlatovláskou, jinak při jednání s babičkou a při cestě za princeznou vystupuje Jiřík jako živoherc. Není tu zřetelný klíč, který by tyto proměny zdůvodňoval. Markantní je situace na zámku, když se má Jiřík rozhodnout pro Zlatovlásku. Stojí tu tři princezny s nezahalenými vlasy, ani jedna je nemá zlaté. Vlasy se Zlatovláscí pozlatí jen tehdy, posvěti-li ji na ně měsíc v úplňku. Takže moucha vděčná Jiříkovi, zde lítá a označuje rusovlásku jako tu pravou. Divák se však proměny jejích vlasů během hry nedočká. V závěrečné scéně se zlý král rozčílí a hroutí se mrtev k zemi, ale živá voda už není, neboť byla všechna použita při zpáteční cestě, na křesení pavoučků a much. Jirkovi a Zlatovláscí už nestojí nic v cestě k tomu, aby se vzali a spolu vládli. Jednotlivé situace jsou propojeny vy-

stoupením zpěváka, který jakoby uplynulý děj v písničce opakuje a dává i naději do dalšího pokračování. Písnička je dobře a důstojně odezpívána. V podstatě je to zpěvák-vypravěč, který pravidelným vystupováním udává řád a rytmus celé inscenaci. Zdá se, že i toto pravidelné opakování vede diváky pohádkou. Děti představení sledovali pozorně.

V toto odpoledne vystoupil ještě

Dětský soubor LS Na Židli z Turnova
z krátkou hříčkou

O PEJSKOVI A KOČIČCE

podle Josefa Čapka

Tři krátké příhody o tom Jak pejssek s kočičkou drhli podlahu, Jak si sušili kožíšky a Jak slavili vánoce, předvedla děvčata z Turnova na malém stolku. Hráli bez dekorací, vkleče a i trochu pokrouceně a na loutkách, maňáscích, to bylo trochu vidět. Přesto děvčata sdělila a ukázala co chtěla a uměla. Bylo to pěkné osvěžení nedělního odpoledne, dětmi pozorně sledované. Přimlouval bych se za to, aby principál Petr Záruba, který s dětmi pracuje neustále a podstupuje tu sisýfovskou práci pro doplňování souboru dospělých, novými mladými herci, myslel také na nějaký výsuvný paraván, který by rostl zároveň i s jeho dospívajícími aktéry. Jinak, budiž mu za všechno to, co pro loutkové divadlo činí, velká chvála.

Neděle 26. 11. 2007

ZAČAROVANÝ LES

Zdeněk Schmoranz
LS Martínek Libáň

Již letitá loutková hra, neboť jak pravil Honza Řezníček v úvodu před představením, napsaná již v roce 1919, má stále své místo u souborů tradičně hrajících marionetami. Je to pohádkový příběh, který přináší poetickou, lyrickou notu ve vystoupeních víly v úvodu a na závěr. Avšak vlastní příběh je „dobrodružný“ a je na souboru jak jej v rámci hry provede. Víla, celé „dobrodružné“ počínání Kašpárka, ale hlavně Honzy, který nastavuje svoji kůži při osvobození princezny ze spárů zlého čaroděje, hlídané neméně zlým drakem, inspirovuje a vede. Vítězný Honza dostává princeznu za ženu a úvazek vládnutí ve vílině království. Soubor hrál v tradičním kukátku, starými marionetami na nitích a s plebkem. Až příliš hlasitě prosazující se nahrávka, sice tolik nevadila v poetických pasážích hry, ale v projevu černokněžníka, kterého mluvil s nadsazeným patosem lidových loutkářů a velkou chutí Honza Řezníček, s úmyslem dodat kusu jistou dramatickosti, působila proti jeho záměru. Jeho projev vyzněl, paradoxně, po-

někud monotónně. Hra byla uváděna a doprovázena, při každém ze tří jednání, nahrávkami vážné hudby. Tři proměny realistických kulis, strašidla, kostlivec, ale i zvířátka v situacích v lese podporovala iluzivní pojetí inscenace a dávala tak nahlédnout do minulosti loutkového divadla.

Neděle 3. 12. 2007

ČARODĚJ MRÁKOTA A PRINCEZNA

Klub loutkářů Úpice

Zkušený soubor hrající únanovskými marionetami nabídl divákům spolehlivě fungující představení, se všemi atributy marionetového loutkového divadla. Kukátkové jeviště, kulisy, podbarvující hudba, mluva přes mikrofon, dobře odmluvené postavy, dobře odvoděné marionety, uměřeně jednající, bez zbytečných a náhodných gest.

Antonín Kubíček, který se souborem hru připravil, vytvořil scénář z několika původních her pro rodinné loutkové divadlo. Hra je ve své struktuře poněkud podobná Schmoranzovu Začarovanému lesu z minulé neděle. Obsahuje jen více peripetií a vícero překážek v podobě bloudění v začarovaném lese, přítomnosti

dvou zlých trpaslíků a ptáka Oškliváka. Je tu opět zlý čaroděj, Mrákota a princezna, tentokrát začarovaná do červeného jablíčka visícího na stromě. Jsou tu samozřejmě Honza a Kašpárek, kteří vše vyřeší za pomoci hodné babičky-kořenářky, původem třetí sudičky, která tak napravuje věštbu prvních dvou sudiček při narození princezny. Je tu i více náhod vedoucích k řešení. Příběh je však v tomto pojetí čitelný a srozumitelný. Také díky zkušenostem souboru, který tento žánr bezpečně ovládá. Inscenace je adresována nejmenším divákům.

A jaká byla vlastně celá přehlídka? Byla velice vyrovnaná v úrovni představení. A při tom byla rozmanitá v žánrech, v loutkách, scénografii i v inscenačním pojetí. Všechna mířila k malým dětem a naplnila tak záměr pořadatelů. Opět pracovala dvacetiletá dětská porota, ve které mají zastoupení děti od 1. až do 9. třídy, která přisoudila první místo Broučkům, druhé Zlatovlásce a další inscenacím v uvedeném pořadí. Začarováný les, Čaroděj Mrákota a princezna, O pejskovi a kočičce a Tři sněhuláci. S Prodanou nevěstou si porota nevěděla rady a tak ji umístila mimo soutěž. Rozdíly mezi jednotlivými představeními byly v hodnocení malé. I to svědčilo o jejich vyrovnanosti směrem k divákům.

O blaho souborů se starali libčanství pořadatelé, kteří se proti loňsku částečně proměnili. Aktivně se na přehlídce podílel nový starosta

Libčan Jirka Polák, který byl také u toho, když se přehlídka před 33 lety zakládala a Jana Srpková, která pomalu přebírá úlohu po stále aktivní paní Ryklové. Paní Ryklová, která se zapsala do dějin libčanské přehlídky jako málokdo, se z Libčan odstěhovala do Hradce Králové, ale všech představení se zúčastňovala, stejně jako zástupci Impulsu a VSVD, B. Lelek a J. Merta. Zástupci rodiny Kopeckých přehlídku navštívili čtvrtou neděli (26. 11.). Rodinné pouto k přehlídce je u nich stále silné.

Závěr přehlídky byl opět oficiální a konal se po posledním představení za účasti zástupců téměř všech účinkujících souborů. Do dalšího, už 34. ročníku přehlídky, je z pohledu pořadatelů již teď dobře nakročeno.

J. Merta

Středisko amatérské kultury Impuls,
Divadlo Jesličky Hradec Králové,
Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje

POHÁREK SČDO

13. ledna 2007, Divadlo Jesličky v Hradci Králové

Lektorský sbor:

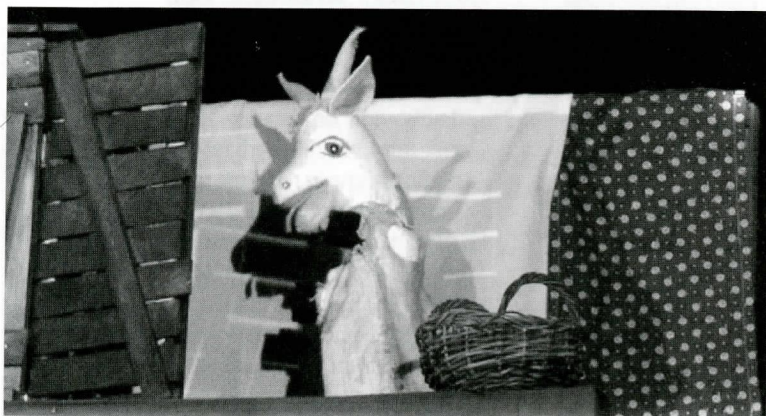
František Staněk, Alexandr Gregar, Zdeněk Tesař

Účast: 22 výstupů, 27 účastníků

Tradiční soutěž monologů, dialogů a individuálních výstupů s loutkou měla naše oblastní kolo tradičně v Divadle Jesličky 13. ledna 2007. V lektorském sboru tentokrát byli Alexandr Gregar, František Staněk, herec Klicperova divadla a Zdeněk Tesař z Divadla Drak.

Účast byla velmi pěkná, celkem 22 výstupů, z toho devět ženských monologů, dva mužské monology, dva výstupy s loutkou a divadlo jednoho herce prezentoval jeden soutěžící. Porota ze soutěže ženských monologů poslala do národního kola z 1. a 2. místa - Johanu Jančaříkovou ze Šumperka (David Drábek, Jana z Parku) za kvalitní hereckou složku, talentovaný a uvěřitelný projev a Janu Trojanovou ze ZUŠ Chrudim (Jean Coc-teau, Prelud z Marseille, Ona) za sugestivní herectví, výborné vystižení postavy a poetiky předlohy.

V soutěži mužských monologů byl na 1. místě Aleš Kubát ze ZUŠ Chrudim (Molière, Scapinova šibalství, Scapino) s temperamentním hereckým výkonem plným překvapivých point.

Jarka Holasová: O vlkovi

V soutěži dialogů zaujaly 1. místo Míša Lučická a Kristina Hostáková z Divadla Jesličky. Představily se v postavách Orsetty a Lucietty ve významově přesném, temperamentním výstupu z Poprasku na laguně Carla Goldoniho.

Na 2. místě porota nominovala Janu Trojanovou a Aleše Kubátu ze ZUŠ Chrudim (Jan Drda, Dalskábaty

Zapomenutý čert Janu Trojanové a Aleše Kubáta

foto: Jana Portyková

Důchodce (Jiří Venc) jde do akce

aneb Zapomenutý čert, Plajznerka a Trepifajksl) za kvalitní dialogické vyjadřování - postavy na sebe slyšely a prim hrála představitelka Plajznerky, představitel čerta byl důstojným partnerem. Čestně obstála Lucie Hašková a Lukáš Udržal z Divadla Exil Pardubice (Patrick Marber, Na dotek, On a Ona) s emotivně silnou výpovědí o osudu obou protagonistů - na malé ploše výborně rozehráli hereckou akci. Porota i tento dialog doporučila k postupu na celostátní přehlídku. Výstup s loutkou předvedly Jana Kyrálová a Veronika Dvořáková z Divadla Jesličky (P.H.Cami, Opilcovo dítě). Drobná loutkářská etuda čerpala z Camiho předlohy zdařile a poučeně, výtvarně i herecky byla propracovaná, zaujal smysl pro černý humor a nečekané pointy.

A konečně, v divadle jednoho herce opět přesvědčila o své mimořádné invenci Jaroslava Holasová z Provodova (Bratři Grimmové, O vlkovi). Jarka známou pohádku vybavila překvapivým průběhem, zapojením diváků a osobitým humorem, který drobnou, herecky a scénograficky úspornou akci proměnil v působivé a vtipné představení. Zvláštní doporučení získal opět ing. Jiří Venc z Hýblu Česká Třebová se svým vlastním textem, který si ušil „na míru“ (Důchodce jde do akce). Na národní přehlídce jistě taky zaujme.

Alexandr Gregar

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové
Divadlo Jesličky Hradec Králové
a Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního přispění Královéhradeckého kraje
a Ministerstva kultury ČR

WOLKRŮV PROSTĚJOV

Krajská postupová přehlídka sólových
recitátorů Královéhradeckého kraje

Divadlo Jesličky, Hradec Králové, 22. a 23. února 2007
Účast: 37 recitátorů

VÝSLEDKY

I. KATEGORIE

Účast: 22, do 2. kola postoupilo 11 recitátorů
Porota: Aleš Vrzák, Lída Vlášková, Nina Martínková,
Lenka Chytilová

Nominace na WP:

Pavlaína MROCZKOWSKÁ (ZUŠ Na Střezině HK)

Robert Fulghum: Velká křižovatka
z lotrovského žaltáře: Žalm labutě na rožni

Veronika ŘEZNÍKOVÁ (ZUŠ Na Střezině HK)

Karel Šiktanc: Zařikávání strachu
Robert Fulghum: Hodiny s kukačkou

Čestná uznání:

Michaela LUČICKÁ, (ZUŠ Na Střezině HK)

Tereza KULICHOVÁ, (Gymnázium
B. Němcové HK)

Aneta DOSKOČILOVÁ (ZUŠ Na Střezině)

Tomáš KORBEL (ZUŠ Trutnov)

II. KATEGORIE

Účast: 10, do 2. kola postoupilo 6 recitátorů
Porota: Pavel Pešek, Lída Vlášková, Lenka Chytilová

Nominace na WP:

Veronika HÁJKOVÁ (ZUŠ Jaroměř)

Robinson Jeffers: Pastýřka putující k dubnu
Katrín Stružková: Hokej na Sahaře

Petra BARTOŠOVÁ (ZUŠ Na Střezině)

Stephen Leacock: U fotografa
Ernst Jandl: Přezkoušení gramodesky

Čestné uznání:

Tereza PLAŠILOVÁ (Gymnázium
B. Němcové a ZUŠ Na Střezině)

III. KATEGORIE

Účast: 5, do 2. kola postoupilo 5 recitátorů
Porota: Pavel Pešek, Lída Vlášková, Lenka Chytilová

Nominace na WP:

Jitka KUBÍNOVÁ (ZUŠ Na Střezině HK)

Jiří Dědeček: Oběžník
Fráňa Šrámek: Žena a Advent

Martina ERBSOVÁ (ZUŠ Na Střezině HK)

Petr Bezruč: Maryčka Magdonova
Francois Villon: Balada

Čestné uznání:

Petr ČAPEK (ZUŠ Na Střezině HK)

Recitátorka Martina Erbová,
tentokrát v roli průvodkyně Bílou věží

Letošní ročník WP potěšil porotu i organizátory. Porota ocenila zajímavý dramaturgický výběr většiny textů, velmi kvalitní výkony především ve 2. a 3. kategorii. Pořadatele potěšil letošní počet účastníků, příjemná atmosféra celé přehlídky, zájem účastníků o rozborové semináře s porotou. Svědčí o tom i ohlasy z řad účastníků

...Atmosféra byla tak nějak správně napjatá. Hlavně při vyhlášení výsledků. Ale když jsem recitovala, publikum bylo skvělé. Je to obrovská zkušenost. Poznáte nové lidi a zjistíte jak se to „dělá“ jinde. ... Rozborového semináře jsme se zúčastnili všichni. Mě osobně velmi pomohlo, že jsem slyšela reakce na svůj výkon také od někoho jiného. Myslím, že je to velmi důležité. ... Podle mého názoru byl velmi oslnivý výkon Martiny Erbové (III. kat.) a velmi se mi také líbil výkon Petra Čapka (III. kat.).

Veronika Hájková

*„Šel starý Magdon z Ostravy domů,
v bartovské harendě večer se stavil,
s rozbitou lebkou do příkopy pad.
Plakala Maryčka Magdonova.“ ...*

...mráz mi běhá po zádech a vybavuje se vzpomínka na čítanku z páté třídy základní devítileté školy v polovině osmdesátých let minulého století... Soudružka učitelka trvala na pamětním osvojení, o jakémkoli přednesu neměla pojem, ale stála s učebnicí a kontrolovala každé slovo, aby NIKDO se nezpronevěřil sociální baladě, státu, straně, vládě...

S vypěstovanou averzí k obsahu tehdejších čítanek tuhnu, zajíždím do křesla a ptám se, co tady tohle dělá? A dělalo ...na letošním krajském kole „Wolkráče“ v hradeckých Jesličkách a dělalo to náramně dobře a přesněji „dělala to“ Martina Erbová a krásně, moc krásně.

A najednou to nebyla „povinná báseň“ z čítanky do kulturního programu „stranické schůze“, byla to balada a bylo v ní všechno živé, přítomné...a mně běhá už jiný mráz po zádech vždycky, když si na ten zážitek vzpomenu a všechno je díky Martině jinak. Díky.

Jarka Holasová, ZUŠ Jaroměř

D I V A D E L N Í BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové
Městské kulturní středisko a Divadelní soubor při MKS
Červený Kostelec

a Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního přispění Královéhradeckého kraje a Mi-
nisterstva kultury ČR

ČERVENÝ KOSTELEC '07

Divadlo J. K. Tyla 15. - 18. března
Východočeská přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

Počet představení: 10,
počet členů hrajících souborů: 200,
rekordní návštěvnost 1 384 diváků

PROGRAM:

DS Klicpera Chlumeck nad Cidlinou

Peter Stone, Jule Styne, Bob Merrill: **SUGER**
režie Jaroslav Málek

DS MKS Červený Kostelec

Miloš Kratochvíl: **TANEČEK PŘES DVĚ PEKLA**
režie Pavel Labík

Náchodská divadelní scéna

Agatha Christie: **PAST NA MYŠI**
režie Lída Šmídová

DS MKS Červený Kostelec

Paula Vogel: **NEJSTARŠÍ ŘEMESLO**
režie Jana Jančíková

Turnovské divadelní studio

VLAKEM VÁLKY

režie Jan Baron Marek

DS Vicena Ústí nad Orlicí

Vlastimil Venclík: **POČASÍ NA ZABITÍ**
aneb FUCKING STORY
režie Saša Gregar

DS Černí šviháci Kostelec nad Orlicí

Josef Tejkl: **CECHY KRÁSNÉ, CECHY MÉ**
režie Josef Tejkl

DS Symposion Třebechovice

HURÁ DO PAŘÍŽE aneb SLAMĚNÝ KLOBOUK
čili HELENKA JE RÁDA, vlastně Co se stane,
když se kůň do slaměného klobouku dá
režie Rudolf Faltejsek

DS WOKNO Broumov

Alois Jirásek: **LUCERNA**
režie Jan Holek

DS Jiráskova divadla Hronov

Shakespeare: **VESELÉ PANÍČKY WINDSORSKÉ**
aneb NA KAŽDÉHO DOJDE
režie Miroslav Lelek

VÝSLEDKY

Lektorský sbor ve složení Prof. Jan Císař,
Prof. František Laurin, Mgr Petr Christov, Ph.D.
a Jaromír Vosecký

o nominaci a doporučeních na národní přehlídku ama-
térského činoherního a hudebního divadla Divadelní
Děčín/Divadelní Třebíč rozhodl takto:

Nominace nebyla udělena

Doporučení bez uvedení pořadí:

- **DS při MKS Červený Kostelec**
Paula Vogel: **NEJSTARŠÍ ŘEMESLO**
režie Jana Jančíková
- **DS Vicena Ústí nad Orlicí**
Vlastimil Venclík: **POČASÍ NA ZABITÍ aneb**
FUCKING STORY
režie Saša Gregar
- **DS Symposion Třebechovice**
HURÁ DO PAŘÍŽE aneb SLAMĚNÝ KLO-
BOUK čili HELENKA JE RÁDA, vlastně Co se
stane, když se kůň do slaměného klobouku dá
režie Rudolf Faltejsek

Lektorský sbor udělil individuální ocenění:

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

Jaroslavu Málkovi

za režii inscenace hry Suger

Janu Petrovickému

za hudební nastudování inscenace hry Suger

Janě Karlíkové

za choreografii v inscenaci hry Suger

Radce Pokorné

za roli Suger ve stejnojmenné inscenaci hry

Monice Jelínkové

za roli Mollie v inscenaci hry Past na myši

Josefu Kindlovi

za roli Majora Metcalfa v inscenaci hry

Past na myši

Janu Dekánymu

za roli Vojína Jerome v inscenaci hry

Vlakem války

ČERVENOKOSTELECKÉ TÁČKY

TÁČKY - přátelský, družný hovor,
sousedské posedění s rozhovorem
(Slovník spisovného jazyka českého)

Lence Lebedové
za roli Roweny v inscenaci hry **Vlakem války**
Petru Malému
za roli Brázdy v inscenaci hry
Cechy krásné, Cechy mé ...
Miroslavu Vikovi
za roli Nonancourta v inscenaci hry
Hurá do Paříže ...
Petru Hlavatému
za roli Vrchního v inscenaci hry **Lucerna**
Pavle Rainové
za roli Aničky v inscenaci hry
Veselé paničky windsorské ...

CENY:

Ludmile Šmídové
za roli Paní Boylové v inscenaci hry **Past na myši**
Cenu hereckému kolektivu
inscenace hry **Nejstarší řemeslo**
Marcele a Ole Labíkovým
za kostýmy k inscenaci hry **Nejstarší řemeslo**
Petru Hakenovi
za roli Seržanta Toomeyho v inscenaci hry
Vlakem války
Ladislavu Skalickému
za roli Kontrolora v inscenaci hry
Počasi na zabití ...
Rudolfu Faltejskovi
za režii inscenace hry **Hurá do Paříže ...**
Martinu Černému
za roli Charlese Fadinarda v inscenaci hry
Hurá do Paříže ...
Karle Drašnarové
za roli Kláry v inscenaci hry **Hurá do Paříže ...**
Františku Pivoňkovi
za roli Rytíře Jana Falstafa v inscenaci hry
Veselé paničky windsorské ...
Miroslavu Lelkovi
za úpravu, texty písní a režii inscenace hry
Veselé paničky windsorské ...

CENU DIVÁKA,

kterou uděluje domácí soubor,
získal DS Symposion Třebechovice
s inscenací hry
HURÁ DO PAŘÍŽE aneb SLAMĚNÝ KLOBOUK
čili **HELENKA JE RÁDA**, vlastně **Co se stane,**
když se kuň do slaměného klobouku dá
režie Rudolf Faltejsek

Slovo táčky vystihuje asi nejpřesněji ráz desáté jubilejní východočeské přehlídky amatérského činoherního divadla v Červeném Kostelci (15. - 18. březen 2007). Potvrdila totiž trend, jež se stále silněji prosazuje v „tradičním“ amatérském činoherním divadle. Chce být ve své nemalé – a zřejmě převažující – části vskutku přátelským, družným rozhovorem s divákem. A nechybějí mu ani rysy „sousedskosti“. Kdysi jsme pojmem „sousedské divadlo“ označovali to amatérské divadlo, které se spokojovalo s ohlasem svých domácích diváků a spoléhající na jejich nenáročnou leč láskyplnou přízeň, kdy vůbec nikomu ani na jevišti ani v hledišti nešlo o divadelní kvalitu. Dnes je tomu se „sousedským“ divadlem zřejmě jinak; alespoň v Červeném Kostelci se tato odlišnost projevovala výrazně. „Sousedskost“ není v tom, že diváci ocení fakt, že jejich známí, přátelé, příbuzní jsou na jevišti – a všechno ostatní je podružné. Je ve snaze dát divákům slušnou, solidní a poctivě udělanou inscenaci skutečně pocit přátelského setkání, k němuž patří **dobrá zábava**. Třeba takové **VESELÉ PANIČKY WINDSORSKÉ** aneb **Na každého dojde** hronovského DS Jirásek rozhodně patří do této kategorie. Režisér Miroslav Lelek dokáže akce a pohyby herců promyšleně umístit do prostoru, což vzhledem k množství postav není zrovna snadná záležitost a čitelně, s přehledem vést poměrně komplikovaný děj s množstvím odboček. Kromě toho: text si chytře upravil a napsal i texty k písním, k nimž hudbu složil Jaroslav Kasal. Té hudby je dost, ještě krůček v tomto směru a dalo by se možná mluvit o kvalitně provedeném muzikálu či podobném hudebně dramatickém žánru. V inscenaci je také řada dobrých herců. Např. Pavla Rainová překvapivě a jistě rozvíjí svou Aničku Hoškovou mezi půvabem a líbezností romantické zamilovanosti i něhy a bystrou, překvapivě ostrou racionalitou a chytrostí mladé cílevědomé dívky. Inscenace má ovšem především Falstaffa Františka Pivoňky, který je herecky vybaven vším, co k této roli patří: statným zjevem, jenž majestátně vévodí každé situaci, schopností výrazným mimickým detailem nahlížet a sdělovat z různých stran povahu své postavy i přesnou, srozumitelnou mluvou sdělující její myšlenky i pocity. Škoda, že přes všechny tyto klady se inscenaci nepodařilo zbavit hlavního problému Shakespeareova textu, který vždycky podemílá tuto oblíbenou veselohru: rozvěklosti a zdoluhavosti, zejména první poloviny, která není nic jiného, než rozsáhlá expozice postav a postaviček.

Ale i tak je to poučení, vědomě budované amatérské divadlo „velkého stylu“, které kdyby mělo odvahu nekompromisně sáhnout do textu a proměnit činohru v hudebně zábavné divadlo, mohlo být špičkovým reprezentantem té zábavnosti, která se dá pojmenovat jako táčky.

Hurá do Paříže, foto Jana Portyková

Takto toto postavení připadlo v Červeném Kostelci inscenaci Symposionu z Třebchovic pod Orebem s inscenací HURÁ DO PAŘÍŽE aneb Slaměný klobouk čili Helenka je ráda, vlastně Co se stane, když se kůň do slaměného klobouku dá. Ten dlouhý název říká tohle: Rudolf Faltejsek upravil původní text Labichova Slaměného klobouku využívaje přitom úprav V&W a Miroslava Horníčka. Vytvořil pro režiséra Faltejseka text, na němž mohl s lehkostí, šarmem, elegancí rozvinout v prostoru hereckými akcemi situace a dát tak i hercům příležitost užít si ve svých postavách všech komediálních půvabů této předlohy. Připočteme-li k tomu písně, pro něž hudbu i texty složila Drahomíra Francková, pak je to představení, které nápaditě a s citem pro žánr, jež lze nejspíše označit jako vaudeville – veselohra se zábavnými písněmi – nalévá divákům šampaňské, v němž radost a cit pro hru nabízejí i jahody tvořivého ansámblového herectví. Tento výčet dnešní podoby „sousedského“ zábavného divadla, které vychází z činohry, ale zmnožuje ji vydatně hudbou, lze ještě doplnit o SUGAR DS Klicpera z Chlumce nad Cidlinou. Inscenace má hudebně, ale i divadelně působivě provedená pěvecká čísla, která dodávají představení švih a vůni (hrají sólisté Big Bandu Melodybrass pod vedením Jana Petrovického) a neméně působivý taneční soubor mladých dívek, který dokáže svižně, s půvabem zaplnit scénu a dát divákům pocit show či revue odpovídající duchu předlohy, jíž je dnes už legendární film Někdo to rád horké (taneční skupina SHE-POT, choreografie Jana Karlíková). Podle jeho scénáře si text volně upravil režisér Jaroslav Málek, jemuž se – bohužel – nepovedlo na stejné úrovni herecky realizovat situace. Ale i tak je tahle chlumecká inscenace něčím víc než jen připomenutím či dokonce špatnou a neumělou reprodukcí skvělého filmu. Míří k dobré divadelní zábavě, k táčkám pro diváky.

O to asi jde: je-li už současné divadlo profesionální i amatérské – pod trvalým tlakem nejrůznější mediální pokleslé zábavy, pak by asi mělo usilovat o to, aby se

této pokleslosti zbavilo a bylo přinejmenším vkusné a třeba i v něčem původní a neotřelé. Což platí i o slavné detektivní hře PAST NA MYŠI od Agathy Christie, s níž do Červeného Kostelce přijela Náchodská divadelní scéna. Režisérka Lída Šmídová zvládla s jistotou konvence detektivní hry, což není snadný úkol, aby zároveň vedla herce k rozvinutě budovaným reálným charakterům. Sama potom pevně a sytě, bohatě v nuancích vytvořila jeden z nich: nesnesitelnou, prudérní staropánensky nedůtklivou a nepříjemnou paní Boylovou. Inscenace domácího červenokosteleckého souboru textu Pauly Vogelové NEJSTARŠÍ ŘEMESLO stála jednou nohou v této zábavné rovině, druhou pak usilovala o vyslovení některých obecnějších společensky motivovaných témat. Příběh pěti stárnoucích prostitutek, které až do vysokého věku poskytují služby svým dlouholetým zákazníkům, je žánrově nejspíše konverzační komedií – a všech pět hereček si také komediální pohotovost a vtipnost dialogů vychutnává. Leč pod tím prosvítají určité závažnější problémy, jež uchopila kostelecká inscenace jako vylíčení jímavých lidských osudů. Celé rozvržení scény – v parku na lavičce, kde se dámy scházejí – i stále citlivější, až někdy sentimentální sondy do nitra postav formují příběh smutného opuštěného stáří připomínajícího svým laděním známou hru Tři na lavičce; až do té závěrečné smrti na scéně. Tato inscenace ukazuje tímto směrem zřetelně i jinak, neboť její divadelní poutavost spočívá v kolektivním herectví, jež si vychutnává základní společnou situaci, individuální charakteristiku postav.

Další tři inscenace opustily rovinu zábavného „sousedského“ rozhovoru a pokusily se sdělit závažné problémy; diváka nikoliv bavit, ale znepokojovat. Turnovské divadelní studio si upravilo příběh branců připravujících se ve výcvikovém středisku americké armády na vstup do II. světové války a pod názvem VLAKEM VÁLKY zahrálo známé Billoxie Blues Neila Simona. Jádro této inscenace je v příběhu seržanta Toomeyho, v níž Petr Haken našel vděčnou hereckou šanci vytvořit složitou postavu člověka, jenž celý svůj život založil na obdivu a lásce k vojenské disciplíně a jemuž se zhroutí

Nejstarší řemeslo,
uprostřed režisérka Jana Jančíková

Ladislav Skalický a Petr Hájek ve FUCKING STORY, foto Jana Portyková

celý život v okamžiku, kdy musí z armády odejít. Už méně se podařilo rozvinout psychologii postav mladých chlapců, kteří se právě v Toomeym setkají s tvrdou až brutální realitou a musí se s ní vyrovnávat. Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí se opět představili ve hře Josefa Tejkl, kterou si – také opět – autor sám režíroval. Jde o hru starší, jež se před listopadem 1989 jmenovala Cesta z hlíny do hlíny a byla tehdy na historickém půdorysu přesně a dychtivě chápanou alegorií o potlačované leč nepotlačitelné svobodě. Josef Tejkl věren své koncepci společensky kritického a apelativního divadla zřejmě předpokládal, že tato alegorie bude fungovat – pod názvem CECHEY KRÁSNÉ, CECHEY MÉ aneb Jak si vyte-sat Jezulátko - i dnes; snad jako metafora neschopnosti nás všech vytvořit skutečně svobodnou demokratickou občanskou společnost a všech zlořádů, které si sami působíme. Jenže text ani jeho dnešní inscenace takto nefungují. A kromě toho: Černým švihákům neschvědí historická látka vyžadující zcela jiný způsob scénování než přinášela a přináší jejich poetika drsné syrovosti parodující, divoce nadsazené frašky v níž se vyjevuje deformace pokrouceného bytí.

Zůstalo tak jen u pokusu, jenž ukázal nesnadnost, neli nemožnost převést Černé šviháky do jiné divadelní polohy. O pokusu se dá mluvit i v případě inscenace, jež se jmenuje HRNÍČKY PO BABIČCE NELZE ROZBÍJET BEZTRESTNĚ aneb Počasí na zabítí prostě Fucking story. Tenhle dlouhý název skrývá text Vlatimila Venclíka, ježž známe jako frašku, která se jmenuje Vrat'mi to pyžamo. Původně to však byla jednoaktovka jmenující se Kontrola nemocného a pohybovala se na jiné žánrové půdě; zčásti tzv. „cool“ dramatiky, zčásti - a asi

záběry dnešní šílené skutečnosti, která zaplavuje svět mediálními kýči. Je to nepochybně záměr hodný uznání; koncepce, která míří vysoko. Bohužel, jak prokázalo červenokostelecké představení, zatím se nepodařilo dosáhnout syntézy použitých prostředků včetně hereckého projevu hlavní dvojice; zůstávají izolované, nesou své významy samostatně a nespojují se v celistvý tvar, jenž by vyústil v sice mnohostranný ale přitom vnitřně jednotný smysl.

Což může i potvrzovat, že amatérské činoherní divadlo těchto dnů bude asi složité a těžce zápasit o proniknutí k dnešní realitě; o osvojení si některých současných divadelních postupů. Daleko lépe zřejmě zvládá konvence, jež mu dovolují zakotvit ve vyzkoušené a tradiční půdě, z níž vyrůstají ty přátelské táčky.

Jan Císar

P.S.

Pro úplnost je třeba dodat, že v Červeném Kostelci se hrála ještě dvě představení, která byla i prvními divadelními krůčky. Režisér domácího souboru Pavel Labík přivedl na jeviště v pohádce TANEČEK PŘES DVĚ PEKLA mladé lidi, kteří tak získávají divadelní zkušenosti a v Broumově obnovili činnost amatérského divadelního souboru, jenž se jmenuje Wokno, aby mohli oslavit Jiráskovou LUCERNOU 200 let amatérského divadla v tomto městě. Obojí je třeba přivítat a přát všem, kdo se těchto činů zúčastnili, aby se jim dařilo.

(psáno pro Amatérskou scénu)

JUBILEUM DESÁTÝ ROK TRVÁNÍ

Statistika předchozích ročníků divadelního festivalu
Východočeská přehlídka amatérského činoherního divadla, kterou pořádá Městské kulturní středisko Červený Kostelec, Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků, oslaví letos jubileum, desátý rok trvání. A to je důvod ke statistickému ohlédnutí.

I. ročník - rok 1998

Od čtvrtka do neděle 663 diváků shlédlo 9 divadelních inscenací. Porota, ve složení Jan Císař, Vladimír Zajíc, Jan Merta, Ema Zámečnicková, Karla Dérová nominovala na národní přehlídku do Třebíče Divadlo Jesličky - Stálá scéna ZUŠ Hradec Králové s inscenací A. T. Averčenko: Beregov. Dále porota doporučila k výběru do programu národní přehlídky Divadelní Třebíč Divadelní soubor při MKS v Červeném Kostelci divadelní hru Lilian Hellmanové: Lištičky a DIV-K klub Jičín s inscenací Josefa Lédla: Jak se máme dobře. Do programu národní přehlídky malého divadla Šrámkův Písek inscenaci Josefa Lédla: Jak se máme dobře.

II. ročník - rok 1999

I když se na prknech Tylova divadla představilo dvánáct inscenací, diváků přišlo pouze 259. Porota, Jan Císař, Vladimír Zajíc, Marie Boková, Jaromír Vosecký a Ema Zámečnicková, doporučila do programu národní přehlídky Divadelní Třebíč divadelní soubor E. Vojana Brněnec s inscenací hry Monsieur Amédée.

III. ročník - rok 2000

Deset inscenací tentokrát shlédlo 462 diváků. Porota, ve složení Jan Císař, Vladimír Zajíc, Marie Boková a Nad'a Gregarová, nominovala na národní přehlídku do Třebíče Divadlo Jesličky - Senior klub Hradec Králové s inscenací Aldo Nikolaje: Podzimní koncert.

IV. ročník - rok 2001

Dvanáct inscenací, 518 diváků, čtyři festivalové dny a noci. Porotci, Jan Císař, Miroslava Císařová, Vladimír Zajíc a Jaromír Vosecký, udělili nominaci Divadlu na tahu a Nejhodnější medvídkovi s inscenací hry Samuela Königratze: Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou. Porota dále doporučila divadelní soubor Vicena při Klubcentru Ústí nad Orlicí s inscenací hry F. Vebera: Trouba na večeri a divadelní soubor při MKS Červený Kostelec s aktovkou Mirko Stiebera: Svatební noc.

V. ročník - rok 2002

Od čtvrtka do neděle shlédlo 519 diváků 11 divadelních inscenací. Porota, tentokrát ve složení Jan Císař, Jaromír Vosecký, František Laurin a Miroslava Císařová,

nominovala divadelní soubor Vicena Ústí nad Orlicí s inscenací hry Didier Kaminka: Osamělost fotbalového brankáře. Doporučen byl divadelní soubor při MKS Červený Kostelec s inscenací hry Jana Drdy: Hrátky s čertem.

VI. ročník - rok 2003

Během čtyř přehlídkových dnů se odehrálo 11 divadelních představení s účastí 508 diváků. Odborná porota, ve složení Jan Císař, Jaromír Vosecký, František Laurin a Miroslava Císařová, nominovala na národní přehlídku amatérského činoherního divadla FEMAD Poděbrady/ Divadelní Třebíč inscenaci Josefa Tejklá Amatéri v provedení souboru Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí. Doporučila inscenaci Zelňačka v provedení DS při MKS Červený Kostelec a inscenaci Truchlící pozůstalí v provedení DS Kolár z Police nad Metují.

VII. ročník - rok 2004

Od čtvrtka do neděle se odehrálo celkem 11 divadelních představení, které shlédlo 520 diváků. Porota, ve stejném složení jako v loňském roce, Jan Císař, Jaromír Vosecký, František Laurin a Miroslava Císařová, nominovala na národní přehlídku amatérského činoherního divadla FEMAD Poděbrady/ Divadelní Třebíč inscenaci Josefa Tejklá Solný sloup v provedení souboru Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí. Doporučila dramatisaci románu I.A. Gončarova Oblomov v podání divadla Jesličky Hradec Králové a inscenaci Lud'ka Haška Sisyfos v provedení DS Baf Hostinné.

VII. ročník - rok 2005

Jedenáct divadelních inscenací tentokrát shlédlo 391 diváků. Lektorský sbor Jan Císař, Jaromír Vosecký, František Laurin, nominoval na národní přehlídku amatérského činoherního divadla inscenaci Heinricha Rademina Atalanta v provedení souboru Geisslers Hofkomedianten Kuks. Doporučil Divadlo A. Jiráska s inscenací A. Procházky S tvoji dcerou ne, DS Jiráskova divadla Hronov s inscenací hry J. B. Thomase Charleyova teta a DS Třebechovice p.O. s inscenací hry J. N. Nestroje ... si pořádně zařadit.

IX. ročník - rok 2006

V tomto roce se odehrálo devět divadelních inscenací s rekordní návštěvností 721 diváků. Lektorský sbor Jan Císař, Jaromír Vosecký, František Laurin neudělil nominaci na národní přehlídku amatérského činoherního divadla. Doporučil bez udání pořadí Divadlo A. Jiráska Úpice s inscenací Voskovce, Wericha a Ježka Těžká Barbora v režii Ladislava Tomma, soubor Černí šviháci Kostelec n. O. s hrou J. Tejklá Bílí andělé pijí tesavelu v režii J. Tejklá, DS při MKS Červený Kostelec s inscenací hry C. Goldoniho Lhář v režii Jiřího Kubiny.

POZNÁMKA ZCELA OSOBNÍ

Kulaté výročí červenokostelecké přehlídky mne přinutilo vzpomenout na doby dávno minulé, kdy jsem ještě jako nadšená divadelní metodička sloužila amatérskému divadlu ve Východočeském kraji. Samozřejmě mne tehdy napadlo, že Červený Kostelec se svou divadelní budovou, profesionálním zázemím a stabilizovaným a kvalitním souborem má všechny předpoklady pro to, aby se tu konala vrcholová krajská akce. Leč v dobách totalitních jsem neuspěla. Prý Červený Kostelec má už „folklor“ a přehlídky musí být rovnoměrně rozloženy do všech oblastí kraje. Ale čas utíkal, doba se proměnila, ledy tály, ale já jsem bohužel onemocněla a musela milované služby zanechat. Ale ukázalo se, že předpoklad byl správný a že žádný administrativní zásah nemůže trvale omezit danou realitu. A tak vznik přehlídky později iniciovali jiní. Já jsem se se svým mužem nadšeně snad téměř všech ročníků účastnila, účastním a doufám, že budu účastnit, pokud mi síly budou stačit. Protože červenokostelecká přehlídka je pro mne setkáním inspirativním, setkáním s kamarády, setkáním kde je možné, i když často v časovém presu a bouřlivě hovořit o divadle s lidmi, kterým o ně jde. Kéž by to tak i do budoucna zůstalo!

Kdybych teď zapojila city, psala bych o jednotlivých skvělých a obětavých lidech, kteří vytvářejí nejen výborné organizační zázemí, ale i neopakovatelnou atmosféru, psala bych o „Ludvíkovi“, ve kterém jsem v diskusích strávila spoustu hodin s porotou, psala bych o výtečných službách divadelního baru, o červenokosteleckém místním divadelním stole v jeho bezprostřední blízkosti, psala bych o osvíceném řízení přehlídky, které vychází z hlubokého pochopení amatérské divadelní duše, atd.atd.atd.

Ale vracím se na počátek. Červenokostelecká přehlídka je pro mne napořád tím drobným důkazem o tom, že pokud lidé skutečně chtějí, jsou jejich možnosti neomezené a jakýkoliv administrativní zásah je prostě pitomost. A proto: ať žije divadelní Červený Kostelec! V rekonstruovaných prostorách bude mít jistě ještě příznivější podmínky. Už se těším.

Mirka Císařová

Jirka JANDA

je v červenokosteleckém divadle J.K.Tyla jakýmsi svorníkem mezi uměním a technickou stránkou představení. A nejen vlastního souboru. Umí se postavit ke každé žádosti a přání kteréhokoliv souboru, ať jsou to pohostinská představení profesionálů nebo při hektických festivalech a přehlídkách, jichž je tu celá řádka. Kostelec není největším místem kraje, ale má tradiční kulturní zázemí, už čtyřicet let hostí obrovský mezinárodní

folklorní festival, deset let regionální divadelní přehlídku. V divadle jsou i přehlídky tanečních souborů, pěveckých sborů, jeden soubor vystupuje za druhým, rychle se vše musí změnit. Sám místní soubor každoročně připravuje několik vlastních premiér. A od loňského dubna tu probíhala velká rekonstrukce divadelní budovy...

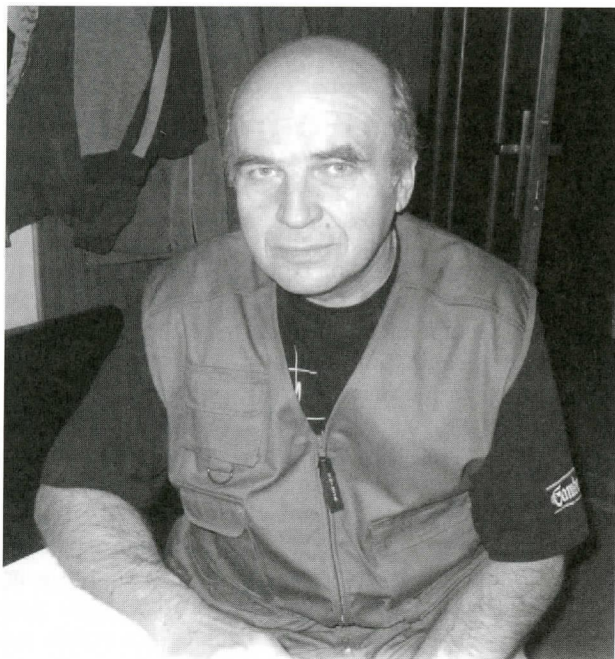
Ta přestavba byla moc rychlá. Narychlo se pak musela předělávat řada věcí. Ono se totiž začalo, byť podle projektu, ale aniž by ti stavebníci věděli, co a jak se hodí, jak by mělo divadlo fungovat. A spoustu věcí nám pak dělníci i zničili a dokonce ukradli, odposlechy ustříhali, prostě se jim nějaký drát pletl do „práce“ a tak šmik, pryč s ním. Aniž by se zabývali tím, že někam vede a že má vést i po rekonstrukci... Bohužel to byla jen taková povrchní úprava, i když sedadla, dveře, vymalování, podlaha jeviště, přístavba kostymérny nebo nový „Ludvík“ vypadá dobře. Ale třeba – odkryli jsme orchestríště a zjistili, že jevištní podlaha vůbec není ošetřená nějakým nátěrem, aby nehníla, jen svršek, ani ze strany to nenatřeli, natož zespoda, prostě moc dlouho by asi nevydržela... Nejsmutnější je, že se takové přestavby chopí firma, která s divadly nemá žádné zkušenosti a někdy si nenechá poradit. To naše divadlo bylo perfektně postaveno v letech 1924-25, za čtrnácti měsíců od základního kamene až po první představení! Doufám ale, že ty dnešní chyby vychytáme a že to zas bude všechno fungovat...

Kdy jsi začal mít tohle divadlo rád?

V divadle jsem zaměstnán už čtrnáct let jako správce, tedy je to moje profese. Ale kolem divadla se pohybuji určitě třicet let. Byl jsem osvětlovačem, zvukařem, prostě co bylo potřeba. A pamatuju všechny slavné herecké osobnosti červenokosteleckého divadla z této doby, pana Hrušku, samozřejmě, to byl úplný bard souboru! Ale báječní technikaři tu taky byli, Pepa Kaufman třeba, ten tu sloužil přes padesát let. Mám strojnickou průmyslovku a dlouhou dobu jsem dělal jako dělník na soustružnických automatech, taky jsem mistroval. Takže ty odbornosti, od elektriky po stavbu, truhlářinu, prostě všechno, co je na jevišti potřeba, mám v krvi a jen tak něco mě nepřekvapí.

Tohle divadlo má přitažlivost, jen těch festivalů co se tu dělá, folklorních a dnes i divadelních. Nikdy jsme u toho nechyběli a dávali tomu první poslední. Naše technika má při tom pěkný záhum, vždycky tak patnáct osmnáct hodin denně, každý festivalový den znamená službu až třeba do půl druhý v noci a ráno zase na sedmou třeba zpátky na plac. Ale děláme to rádi. Je nás pět, jako v Poláčkovi, ale o folklorních festivalech bychom nestihali, tak si bereme další brigádníky, je nás pak kolem jedenácti, dvanácti. A manželka vždycky, tak, teď tě čtyři dny zase ani neuvidím a raději se vydá po návštěvách známých...

Jiří Janda, foto: Alexandr Gregar

My si vždycky oddechujeme, když to skončí. Před letošní divadelní přehlídkou jsme až do poslední chvíle tahali kabely. Ještě pár hodin před prvním zvoněním, ale souborů se to nedotklo.

Soubory si „tvou“ techniku chválí, protože je ne-smírně vstřícná a skutečně pomůže, i když v tom tempu přestaveb se musí i improvizovat, dokonce se před každým představením umývá jeviště!

Tihle kluci jsou výborná parta, sám jsem si ji vybral, když jsem tu začal dělat na stálo. Potřeboval jsem kluky, kteří by byli blízko, aby byli dostupní a já se nemusel za nimi honit po celém městě. Jsme vlastně všichni z jedné ulice, stačí písknout a jdeme. Parta je skvělá, vždycky si pro práci v divadle najde čas. Dokonce spolu travíme i letní dovolenou a v zimě jezdíme na hory. No, letos jsme se museli z hor dvakrát vracet do služby, protože bylo divadlo. Ale žádnou „ponorku“ jsme ještě nezažili, i když je to někdy o nervy. Kolikrát mají soubory „různá“ přání, ale my děláme nemožné hned a zázraky do tří dnů, divadlo nečeká! A že je co se otáčet - už jsem taky zažil, že profici z Hradce potřebovali na jevišti oheň, v jednu chvíli snad hořelo všechno, nalítali jsme se kolem toho, ale všechno dopadlo dobře a divadlo nevyhořelo.

A taky hodně s naším souborem jezdíme na zájezdy, střídáme se. Vždycky jedeme dobře připravení, aby nás cizí prostředí nezaskočilo. Zavedli jsme si dokonce takovou knihu, v níž máme technické parametry desítek

divadel, kde jsme už hostovali, kolik mají tahů, jaká světla, jaký zvuk, rozměry samozřejmě, přípojky elektriky...

Kdo tě dobře zná, ví, že bys pro divadlo vypustil duši, kdo tě zná méně, ten si musí zvyknout, že jsi přísný a zásadový, že jsi prostě z těch, kteří by na jeviště nevstoupili „s kloboukem na hlavě“. Neměl jsi někdy chuť si taky zahrát?

Jako herec bych na jeviště nevlezl, to není moje par-keta. Ale, pravda, hrál jsem jednou - v Panu Hamilkarovi. Měl jsem takovou úlohu: přinést stůl a mikrofon, podat ho herci a říct - Tak tady, prosím! To bylo jediné mé „umělecké“ vystoupení. Já se k divadlu vlastně dostal náhodou. Kolega v práci, který v divadle dělal techniku, potřeboval někoho k ruce, někoho, kdo by rozuměl elektrice a dělal světla, a tak mě ukecal. Chodil jsem tedy svítit a zalíbilo se mi to. Občas jsem se taky podíval někde ven, s představením, pro zpestření, a zůstal u toho. A pak jednou přišel dnešní starosta, ještě když šéfoval klubu, Petr Mědílek, a že prý odešel správce. A divadlo se mi stalo zaměstnáním, životním osudem.

Červenokostelecký soubor se k amatérskému divadlu má jako k instituci, skoro jako k profesionální instituci. Máte i vlastní rozsáhlou garderobu, vyrábíte velmi profesionálně dekorace - vzpomeneš si, jaká inscenace byla „výrobně“ nejsložitější?

Každá hra je náročná. Lád'a Jančík si nikdy nevy-myslí „snadnou“ scénu, musejí se vyrobit rámy, potáhnout - to dělám sám - on pak přijde a maluje. Ty návrhy musejí být včas, abych to stihnul. No, někdy, jak to bý-vá, ty malůvky včas nejsou. Ale přesto se to musí stih-nout! Mnohdy je třeba vyřešit, jak to bude stát nebo viset, tohle výtvarníka nikdy moc nezajímá, ten si to namaluje a hotovo, zaříd' to! Ale samozřejmě že přehá-ním, spolu s Lád'ou vždycky řešíme i technologii...

A vzpomínáš si na nějakou inscenaci, která tě ob-zvlášť bavila, nebo se ti mimořádně líbila?

Každá, každá je pěkná, když ji děláš nebo s ní po-tom jezdíš. Třeba se ti napoprvé nezdá, napodruhé ji přicházíš na chuť, ale pak začne představení žít a je to pěkný. A partu máme dobrou, vynikající, bez ní by se takhle práce nedala dělat.

-sg-

H R O M A D A BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové,
Kulturní klub Rabštejn v Kostelci nad Orlicí
a Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního příspěvku Královéhradeckého kraje,
Pardubického kraje a Ministerstva kultury ČR

AUDIMAFOR aneb Kostelecký kostlivec

Kulturní klub Rabštejn Kostelec nad Orlicí
23. – 25. března 2007

Regionální přehlídka mladého
a experimentujícího divadla a divadla poezie
s postupem na Šrámkův Písek,
Prima sezónu Náchod, Wolkrův Prostějov

Počet představení: 14, počet členů souborů: 140

Lektorský sbor:
Alena Zemančíková, Vladimír Hulec,
Petr Christov, Zdeněk Tesář

PROGRAM

ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky Hradec Králové
Past na spoustu slepých myšek dle Agathy Christie
režie: Jan Dvořák

Absolventi, ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky Hradec Králové
Jan Antonín Pitínský: **Pokojíček**

režie: kolektiv, supervize: Jolana Brannyová
... po malinách, ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky Hr. Králové
Géniové, volně na motivy Wolfganga Bauera
režie: Josef Tejkl

ZUŠ Chrudim
A. P. Čechov: **Bankovní jubileum** – žert o jednom dějství
režie: Renata Klečková

DivaLDO, ZUŠ Ústí nad Orlicí
Kdo si o pomoc prosí, Eva Svobodová na motivy
H. Ch. Andersena
režie: Markéta Světlíková

DS (a)Maták Pardubice
Mark Ravenhill: **Shopping and Fucking**
režie: Petr Kouba

Turnovské divadelní studio
Petr Haken: **Vstupte!**
režie: Petr Haken

Bedřich, Dramatická školička Svitavy
Nosorožci – podle povídky Eugéna Ionesca
režie: Michal Kadlec

J.S.T.E. Artyžok a DRED Náchod a Kurvva Zdrój
Dekalog: Křížaly
režie: Ondřej Pumr

Docela Malé divadlo (DOMA) Gymnázium Svitavy
Cizina, Radka Oblouková na motivy povídek Petra Šabacha
režie: Radka Oblouková

Geisslers Hofcomoeidianten, Kuks
G. B. Hancke/Geisslers: **Serpillo a Melissa**
aneb Tymián a Citroník rande show
režie: Petr Hašek

Bruncvíkové, Dramatická školička Svitavy
Urhamlet

režie: Jana Mandlová
ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky Hradec Králové, 2. ročník
Ernest Jandl: **Znovunalezení**

ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky Hradec Králové,
Studio Emy Zámečnickové
T. R. Field: **... jiné zádrhele**
režie: Ema Zámečnicková

VÝSLEDKY

Šrámkův Písek 2007

nominace:

Absolventi, ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky
Hradec Králové, Jan Antonín Pitínský: **Pokojíček**

doporučení:

1. DS (a)Maták Pardubice
Mark Ravenhill: **Shopping and Fucking**
2. Geisslers Hofcomoeidianten, Kuks
G. B. Hancke/Geisslers: **Serpillo a Melissa**
aneb Tymián a Citroník rande show
3. J.S.T.E. Artyžok a DRED Náchod
a Kurvva Zdrój: **Dekalog: Křížaly**

Wolkrův Prostějov 2007

nominace

... po malinách, ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky
Hradec Králové: **Géniové**, volně na motivy
Wolfganga Bauera

doporučení:

1. ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky
Hradec Králové, Studio Emy Zámečnickové
T. R. Field: **... jiné zádrhele**
2. J.S.T.E. Artyžok a DRED Náchod
a Kurvva Zdrój: **Dekalog: Křížaly**

BE
LO
F
A
M
A
D
A

Náchodská prima sezóna 2007

doporučení

1. Bruncvíkové, Dramatická školička Svitavy:
Urhamlet
2. Docela Malé divadlo (DOMA) Gymnázium
Svitavy: **Cizina**, Radka Oblouková na motivy
povídek Petra Šabacha:
3. ZUŠ Na Střezině, Divadlo Jesličky
Hradec Králové, 2. ročník
Ernest Jandl: **Znovunalezení**

Lektorský sbor udělil

CENU ZA HERECKÝ VÝKON

Ondřeji Součkovi

za roli Otce v inscenaci hry **Pokojíček**

Janě Tiché

za roli Lulu v inscenaci hry **Shopping and Fucking**

CENY ZA INSCENACI

Pokojíček

souboru Absolventi, ZUŠ Na Střezině,
Divadlo Jesličky Hradec Králové

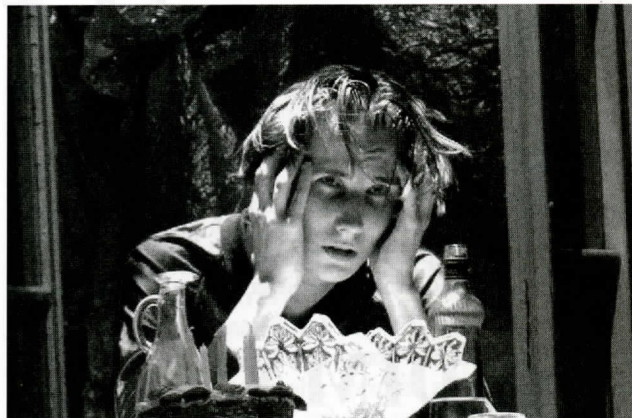
Serpillo a Melissa aneb Tymián a Citroník rande
show souboru Geisslers Hofcomoeidianten, Kuks

KOSTELECKÝ KOSTLIVEC JAKO PŘEHLÍDKA FUNKCÍ A ŽÁNŘŮ DIVADLA

Regionální přehlídka mladého a experimentujícího divadla a divadla poezie Audimafor aneb Kostelecký kostlivec v Kostelci nad Orlicí přinesla kromě zprávy o tradičně silném a umělecky prosperujícím amatérském divadle v obou východočeských – Hradeckém i Pardubickém – krajích také řadu ukázek nejrozumnější funkce divadla, diváckého zacílení, interpretačního i výrazně autorského přístupu i režijního a pedagogického vedení.

DIVADLO OBRAZNÉ A OBRAZIVÉ

V řadě inscenací se silným poetickým nábojem se výrazně projevila skupina osobností, pracujících v hradeckém divadle Jesličky. To, jak návštěvníci amatérských festivalů už znají, je sice základní uměleckou školou, ale umělci vedoucí jednotlivých „ateliérů“ pracují se skupinami lidí spřízněných poetikou, a tak se jednotlivá přestavení Jesliček liší v dramaturgii i ve výrazu, ve výtvarném i režijním vidění. Spojuje je herectví postavené na základě solidně zvládnutého mluvního i pohybového projevu a na zkušenosti s pobytem a pohybem na scéně ve vzájemném kontaktu. Hereckou „trénovanost“ se inscenace Jesliček nápadně liší od inscenací jiných základních uměleckých škol a – poznámka mimo soutěže a přehlídky – vždy znovu připomínají, že z dramatického oddělení ZUŠ má člověk odejít do života vybaven

Pokojíček, foto Jana Portyková

uměleckou technikou a dovedností stejně jako z hudebního nebo výtvarného.

Inscenaci hry **Jana Antonína Pitínského Pokojíček** připravil soubor Absolventi Divadla Jesličky pod vedením Jolany Branyové. Pitínského hra je obrazem rodinných poměrů v drsné poetické grotesce, během níž se při zachování všech tří dramatických jednot odehrává drama naprostého nepochopení mezi rodiči a jejich třemi dospělými dětmi. Inscenace vyniká jednotou výtvarného a hereckého řešení, je vyrovnaná ve všech složkách, dobře dramaturgicky a režijně promyšlená. Jednotliví herci plasticky ztvárňují své postavy, současně ale dbají celku – pokud je toto „kolektivní režie“, kterou uvádějí v programu, pak klobouk dolů před ní. Právě tato završenost spolu se scénografií pracující s mikrotenovou fólií a omšelými několika kusy nábytku, kostýmy, v nadsázce korespondujícími s vnitřním zoufalstvím postav a s hudbou, která varíruje pohádkový hit Kdepak ty, ptáčku, hnízdo máš vyjadřuje téma hry i její poetiku. Cena za inscenaci a Cena za herecký výkon pro představitele Otce Ondřeje Součka. Nominace na Šrámkův Písek.

Soubor ...po malinách, který je „ateliérem“ Josefa Tejkla v Divadle Jesličky, přišel na přehlídku s dramaturgickým objevem mikrodramat Wolfganga Bauera (natočeno pro rozhlas 1993, publikováno v SaDu a jako scénické čtení v Divadle v Dlouhé). Tyto krátké absurdní grotesky ve stylu Pierra Henriho Camiho o kulturních

a civilizačních „celebritách“ světových dějin nazvali hradečtí **Géniové** a inscenovali tyto povýtce literární hříčky jako živé obrazy, pracující s různými tělesnými typy a schopnostmi hereček. V inscenaci se velmi důsledně pracuje s kostýmem a hudbou, scénické ztvárnění point jednotlivých mikrodramat (Signmud Freud, Toulouse Lautrec, Richard Wagner) je nápadité, výtvarně vtipné a v neposlední řadě při vši hravosti také morálně naléhavé. Inscenace zaujala jevištní suverenitou výhradně dívčího souboru, jeho smyslem pro humor a nadhledem nad vlastní tělesností, do čehož zapadá i balетní sólo na špičkách evokující jak umělecký svět Paříže přelomu 19. a 20. století, tak i klíše s tím spojená. Nominace na Wolkerův Prostějov.

Studio Emy Zámečnickové Divadla Jesličky předvedlo dvě krátké, v prostředcích prosté, ale pevně režijně i interpretačně uchopené poetické inscenace. **Znovunalezení** Ernsta Jandla bylo pro jiné soubory, pokoušející se o divadlo poezie (ZUŠ Ústí nad Orlicí) přinejmenším výzvou ke kultivaci mluvního projevu a důslednému míření k významu sdělovaného textu. Vyjádřit existenciální skepsi Ernsta Jandla není v silách mladých interpretů, jakkoli je zcela zřejmé, že jí rozumějí a dovedou v textu najít i polohy sobě blízké.

Zato inscenace T.R.Fielda ...a jiné zádrhele o něco staršími herci téže režisérky jednoduše, ale se zapojením veškeré divadelnosti vystihla poetický svět básníka, jehož některé texty zapadly a jiné zcela zlidověly. Poetické gesto T.R.Fielda můžeme dnes s plným porozuměním tomu, oč v jeho outsiderských odrhovačkách jde, zařadit k undergroundu – a právě tak je soubor Emy Zámečnickové inscenuje. Na holé scéně se výtvarně pracuje jen s kostýmem a zjevem jednotlivých akterek (+ jednoho herce), ti si ovšem počínají tak muzicky, že prostota, ladící s proletářskou stylizací textu, je výmluvnou scénografií. Herci této inscenace rovněž výborně přednášejí. Doporučení (vřelé) na Wolkerův Prostějov.

DIVADLO RITUÁLNÍ A NÁBOŽENSKÉ

Soubory J.S.T.E.Artyžok a DRED Náchod a Kurvvva Zdroj (samy sebe nazývají česko-polské soustrojí) sehrály v evangelickém kostele apokryfní legendu z většího zamýšleného cyklu **Dekalog**. Tato, nazvaná **Křížaly**, byla na téma středověké dětské křížové výpravy, která se konala k hanbě a na výzvu katolické církve konala a dětská křížáci na ní zahynuli. Ze všech smrtí, které je na cestě do Svaté země mohly potkat, vybral autor textu i celého projektu Ondřej Pumr smrt žízni na poušti, a vybánil legendu o tom, že tito malí mučedníci žízní se proměnili v sušené jablčné plátky, křížaly. Ty pak jsou také jako eucharistická oběť přijímány aktéry i publikem. Inscenace pracuje se site specific situací, v Kostelci ji otevřel místní českobratrský kněz, který vysvětlil, co byla dětská křížová výprava a uvedl sou-

PODEKOVÁNÍ ZA ÚČAST

Andolfo © marlo clifford

AUDIMAFOR
ANEB KOSTELECKÝ KOSTLIVEC

ZUŠ NA STŘEZINĚ, DIVADLO JESLIČKY
HRADEC KRÁLOVÉ
STUDIO EMY ZÁMEČNÍKOVÉ

...JINÉ ZÁDRHELE

předseda poroty

KOSTELEK NAD ORLICÍ 23. - 25. 3. 2007

bor. Výše uvedené „česko-polské soustrojí“ záměrně - a ke škodě věci - rezignuje na propracované herectví, takže v inscenaci převažuje autorská, výtvarná a vynikající hudební složka. Popírání herectví je - vzhledem k tomu, jakou péči věnují tvůrci ostatní divadelnosti - poněkud nevěrohodné a v inscenaci působí jako nedostatek. Celek však za příznivých okolností přesahuje hranice divadelního zážitku a stává se sdíleným obřadem. Doporučení na Wolkerův Prostějov a Šrámkův Písek.

DIVADLO VÝCHOVNÉ A DIVADLO VE VÝCHOVĚ

Řada inscenací méně zkušených souborů se pokusila o autorské vyjádření naléhavého tématu, ztroskotala však už při textové přípravě. Soubor Bruncvíkové, Dramatická školička Svitavy, zpracoval rozhlasovou hru ze 60. let 20. století Miloše Rajnyše s tématem selhání justice **Urhamlet**. Příběh, který se odehrává mezi zavražděním krále Hamleta a návratem Hamleta ze studií má ústředního hrdinu soudce, a toho inscenace využívá k tomu, aby její herci několikrát oslovili publikum a vyzvali je k diskusi o tom, jak se má soudce postavit k nátlaku, který na něj vykonává moc. Inscenace, docela dobře vedená jako divadlo, tím získává ještě další smysl ve výchově k diskusi, ke kritické práci s obecně sdílenými informacemi a k obraně proti manipulaci. Soubor ji hraje ve školní třídě, herci jsou kostýmováni jako postavy z karet, neboť vskutku jde o mocenskou partii. Doporučení na Náchodskou prima sezónu.

Docela malé divadlo (DOMA) gymnázia ve Svitavách sehrálo vlastní variaci na Šakalí léta Petra Šabacha. Gymnaziální soubor si z roken-rolové nostalgie bere spíše obraz životního pocitu dospívající generace. Obě - kluci i holčiči - party ve skryši zvané **Cizina** jsou nabitě energií zapáleného studentského komediantství, užívají si hitů z roku 1962, jsouce spolehlivě vedeni dramatizací povídek, kterou připravila jejich profesorka Radka Oblouková. Staršího nezaujatého diváka napadne kritická otázka, proč se, když se neustále mluví o rokenrolu, aspoň nepokusili autentický rokenrol zatančit, a taky proč míchají muzikálové melodie Ivana Hlase s dobovými hity a jejich zpěváky. Představení ovšem překypuje radostí z tvorby na blízké téma a je pěkným příkladem studentského divadla, které počítá s publikem vrstevníků. Doporučení na Náchodskou Prima sezónu.

DIVADLO JAKO SHOW

Vlezlý fenomén televizní zábavy se stává mocnou inspirací. Turnovské divadelní studio v autorské inscenaci **Vstupte** pracuje s fenoménem reality show, soutěže o vysokou odměnu za cenu velkých ztrát, trochu neuměle s rozpačitě. Geisslers Hofcomoediaten Kuks "rozbalili" několik veršů scénáře barokního intermezza

Pokojíček, foto Jana Portyková

Serpillo a Melissa v třeskutou podívanou se zpěvem, tancem, reklamními spoty, soutěží a vším možným televizním nevkušem, jaký si lze představit, nazvanou **Tymián a citroník rande show**. Soubor je disponován mnoha uměleckými dovednostmi, mezi nimiž vyniká zejména zpěv a hra na nástroje, a představení je rozhodně dotažené a výborně provedené. Otázkou zůstává, zda divadelní inscenace televizní show říká něco podstatně jiného než televizní show sama, ale sami autoři rovnou upozorňují, že chtěli jen pobavit prostředky masové zábavy – co to udělá. Cena za inscenaci a doporučení na Šrámkův Písek.

DIVADLO JAKO VAROVÁNÍ

Inscenace hry Marka Ravenhilla **Shopping and Fucking** pardubického souboru DS (a) MATAK pracuje s činoherními postupy při inscenaci cool dramatiky, z jejíhož úhlu pohledu můžeme lidstvo nahlížet optikou konzumních (až do extrémů jako jsou drogy) a sexuálních (ve všech kombinacích homo, hetero- telefonní – skupinové) aktivit – tím je korektně řečeno, co je na jevišti otřesným zrcadlem temných končin reality, v níž žijeme. Pardubičtí herci hrají hru se vši razancí a otevřeností, ve které ale mravní memento jakoby nasprejovaného obrazu nezaniká. Doporučení na Šrámkův Písek a cena za herecký výkon pro Janu Tichou.

Alena Zemančíková
(psáno pro Amatérskou scénu)

H R O M A D A BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls,
Divadlo Jesličky Hradec Králové,
Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje,
Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

REGIONÁLNÍ LOUTKÁŘSKÁ PŘEHLÍDKA

s postupem na národní přehlídku
Loutkářská Chrudim

Hradec Králové, Divadlo Jesličky

31. 3. - 1. 4. 2007

Počet představení 15 soutěžních + 3 nesoutěžní

Lektorský sbor:

Alena Exnerová, Anna Duchaňová, Tomáš Žižka

PROGRAM

Jarka HOLASOVÁ

podle bratřů Grimmů: **O vlkovi**

Někdo, ZUŠ Jaroměř

O Honzoi přepsáno podle japonské pohádky

režie Jarka Holasová a Jakub Maksymov

Pod čepicí, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou,

ped. Romana Hlubučková

Hlubučková + kolektiv: **O tygřících**

Čtyřlístek, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Čtyřlístek pohádek J. Kahouna

Terka – ZUŠ Žamberk, ped. Olga Strnadová

František Hrubín: **1 x 3 pohádky**

Hana Voříšková: **Výlet – nesoutěžní – hrál se 15 x**

Třetí z řady písničkových automatů pro jednoho diváka.

Dramatická školička Svitavy, režie Michal Kadlec

M. Kadlec podle knihy O. Preusslera Čarodějův učeň:

Pamatuj, že já jsem Mistr!

Vlastislav, ZUŠ Na Střezině Hradec Králové, režie Jiří Polehňa

Felipo Rio de Chou-Costa: **Úplněk nad pampou**

Divadlo DNO, režie Kamil Bělohávek

Bělohávek, Venclová, Čičmanová: **LAPohádky**

Céčko, Svitavy, režie Karel Šefrna

podle Daniila Charnse: **Fialový vítr**

Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střezině, Hradec Králové,

Čtyři nové knihy třesků plesků

režie Jan Dvořák

Divadlo jednoho Edy, Mirka Venclová – **nesoutěžní**,

režie K. Bělohávek, P. Kalfus, M. Venclová

Jak chodil Kuba za Markytou

LD „Maminy“ Jaroměř, režie Jana Dvořáčková

a Zdena Brouková – **nesoutěžní**,

na motivy vlámské pohádky Jana Dvořáčková:

Černá a bílá Fróna

Náchodská loutková scéna

Pavel Polák: **Sněhurka a sedm permoníků**

Moje pětka, ZUŠ Jaroměř – ped. Jarka Holasová

Gyula Urbán, J. Holasová: **Bleděmodrý Petr**

Kyselé rybičky, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

– ped. Romana Hlubučková

Prévert: **Pštros**

poezie M. Kratochvíla:

Úsměvy aneb Kabaret u Kyselých rybiček

Spolu, ale každý sám, ZUŠ Jaroměř – ped. Jarka Holasová

Trakař podle O. Wilde Oddaný přítel

Tak co?!, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Na písku. Absurditky

režie soubor

VÝSLEDKY

Nominace na LCH:

Divadlo DNO s inscenací LAPohádky

Doporučení na LCH s uvedením pořadí:

1. Soubor C Svitavy s inscenací **Fialový vítr**
2. - 3. Terka ZUŠ Žamberk s inscenací **1x3 pohádky**
2. - 3. Moje pětka ZUŠ Jaroměř s inscenací **Bleděmodrý Petr**
4. Někdo ZUŠ Jaroměř s inscenací **O Honzoi**
5. Vlastislav ZUŠ Hradec Králové s inscenací **Úplněk nad Pampou**
6. Divadlo Jesličky Hradec Králové s inscenací **Čtyři nové knihy třesků plesků**

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

Jarce Holasové

za systematickou práci pro nejmenší diváky

CENY:

Jarce Holasové

za pedagogické vedení v inscenacích **O Honzoi**,
Bleděmodrý Petr a **Trakař**

Jakubu Maksymovi

za autorskou tvorbu v inscenaci **O Honzoi**

- Romaně Hlubučkové**
za tvůrčí podněty v pedagogické práci v inscenacích
Čtyřlístek pohádek, O tygříkovi,
Pštros a Úsměvy
- Tereze Schlögllové**
za loutkoherecký výkon v inscenaci **1x3 pohádky**
- Olze Strnadové**
za výběr výtvarných prostředků v inscenaci
1x3 pohádky
- Filipu Río de Chou-costovi**
za hru **Úplněk nad Pampou**
- Divadlu DNO**
za imaginaci v inscenaci **LAPOhádky**
- Duu Dva**
za scénickou hudbu k inscenaci **LAPOhádky**
- Divadlu DNO**
za inscenaci **LAPOhádky**
- Souboru C Svitavy**
za převedení Charmsova jazyka do divadelní
podoby v inscenaci **Fialový vítr**
- Jindrovi Pevnému**
za kultivované a střídme výtvarné řešení inscenace
Fialový vítr
- Divadlu Jesličky Hradec Králové**
za pregnantní sociodemografickou studii k inscenaci
Čtyři nové knihy třesků plesků
- Souboru Moje pětka ZUŠ Jaroměř**
za inscenaci **Bleděmodrý Petr**

ZVLÁŠTNÍ CENA:

Maminám z Jaroměře
za zdařilé obnovení tradice rodinného loutkářství

REGIONÁLNÍ LOUTKÁŘSKÁ PŘEHÍDKA V JESLIČKÁCH

Regionální loutkářská přehlídka Královéhradeckého kraje proběhla o víkendu 31. března-1. dubna v již tradičně přívětivém prostředí královéhradeckého divadla Jesličky, za vzorného technického servisu Jirky Polehni a jeho pomocníků a za skvělé péče dalších pedagogů dramatického oddělení ZUŠ Na Střezině, kteří pečovali o naše žaludky a nejednou kulinářskou dobrotou nás počastovali. Bez nich bychom zahynuli hladem a žízní, neboť program byl vskutku nabitý. Viděli jsme celkem 19 představení a výstupů a to už vůbec nepočítám Hanku Voříškovou, která průběžně v každé minimální pauze odehrála nejméně dvacetkrát své krásné dvanáctiminutové představení pro jednoho až dva diváky nazvané *Výlet*.

Tak jako v minulých letech byly poměrně hojně zastoupeny dětské a mládežnické soubory, především ze ZUŠ v Chlumci nad Cidlinou a ze ZUŠ v Jaroměři. Romana Hlubučková z Chlumce zde měla celkem čtyři představení - od nejmenších dětí až po ty dnes už téměř

Divadlo DNO, LAPOhádky, foto Alena Crhová

dospělé. Soubor nejmenších dětí **Čtyřlístek** (1.- 3. třída ZŠ) se představil se *Čtyřlístkem pohádek*. V každé pohádce si děti vyzkoušely jiné typy loutek - spodové plošné loutky, stínohru, rukavicové loutky i jednoduché marionety. Jejich projev byl kultivovaný a soustředěný a výslovnost čistá, tak jak jsme už léta zvyklí u všech Romaniných světců.

V chlumeckém souboru **Pod čepicí** působí děti z 3. - 5. tříd. Příběh *O tygříkovi*, který je zbabělý a odvahy najde až když je třeba přivést bouřlivou nocí nemocné mamince doktora odehrály s hadrovou loutkou tygříka a s pomocí papírových trubek a batikovaných tílek (z trubek stavěly domek, tílko navlečené na trubku představovalo koně atd.). Tím, že se děti při změnách a přípravě znaků skrývaly do portálu a že se tak všechno nedělo před námi, ztratilo představení trochu na spontánnosti.

Kyselé rybičky předvedly dvě představení: *Pštros a Úsměvy aneb Kabaret u Kyselých rybiček*. Příběh o pštrosovi přesvědčujícím Palečka, ať s ním odjede, zahráli velkou a pohybově zajímavou marionetou, kterou vodilo několik dětí společně, dále malou látkovou loutkou Palečka a také stínoherně. Příběh plyne snad až příliš ucesaně. To kabaret je pochopitelně živější - básně M.Kratochvíla jsou pro něj jistě dobrým východiskem. Ale přesto, že děti to evidentně baví, působil celek poněkud nevyrovnaně a trochu zdlouhavě. Když jsme se pak s Romanou bavily, říkala, že to dětem hodně nevyšlo, protože od počátku necítily odezvu publika, na kterou byly zvyklé. To se tak prostě někdy stane.

S nejstarším chlumeckým souborem, **Tak co?!** jsme se už setkali nejen na krajských přehlídkách, ale i na Loutkářské Chrudimi. Tentokrát připravil vtipnou autorskou scénku *Na pisku*, v níž si dva malí kluci vyměňují své životní zkušenosti a inscenaci *Absurditky*, což je sled nonsensových situací. Nějak se nám ale nedařilo jednotlivé situace a pointy dešifrovat a tak jsme se kolegy spoluprotci, Aničkou Duchanovou a Tomášem Žižkou, shodli, že nás představení poněkud minulo.

Se souborem **Moje pětka ze ZUŠ Jaroměř** jsme se setkali už loni na krajské přehlídce a poté i na LCH. Letos děti spolu se svou vedoucí Jarkou Holasovou připravily inscenaci hry Gyuly Urbána *Bleděmodrý Petr*. Příběh o pejskovi, kterému všichni ubližovali, protože byl jiný než ostatní je stále velmi aktuální. Děti hrají zaujatě a soustředěně a tak cítíme, že je to i jejich problém. Hrají hadrovými loutkami, které přímo vodí, ale hrají i samy za sebe (například si občas předají nějakou sladkost jako vyjádření přízně). Hrají také s malými autíčky či z papíru složenými loďkami. Hraje ale i skutečný párek, jehož ukradení je svedeno na Petříka. Hraje se ve scéně složené z vysokého paravánu a překrytého stolu (či soklu) a okolo nich. Na stole při Petrově putování ubíhá látková silnice. Z paravánu se pak po moři spouštějí papírové loďky, když Petr konečně najde spřízněnou duši v osobě námořníka a vydává se s ním na moře. Snad jen příliš rychle poté, co námořník vysvětlí Petrovi, že je cenný právě tím, že je jedinečný, objeví se ostrov modrých psů. A tak má divák jen málo času nechat si zmíněnou situaci doznít. Přes tuto drobnou připomínku je inscenace silně emotivně působivá a tak se odborná porota rozhodla doporučit ji k postupu na LCH (na 2. - 3. místě) i s vědomím rizika, které s sebou různá představení téže inscenace dětských souborů svou proměnlivostí přináší.

Také jaroměřský soubor **Spolu, ale každý sám** už známe s minulých přehlídek. Letos připravil inscenaci *Trakař* na motivy předlohy *Oddaný přítel* od Oskara Wildea. Inscenace působí čistě už zvolenými výtvarnými prostředky – hrají loutkami v prostorech vytvořených z jakýchsi dřevěných rámců potažených režnou

Soubor „C“ Svitavy, Fialový vítr

látkou. Hrají zaujatě, ale všechno plyne až příliš nevzrušivě a nedramaticky, sobecký mlynář stále stejně kradе svému příteli květiny... Přesto bylo představení sympatické a je na místě podotknout, že také všechny jaroměřské děti jsou, stejně jako chlumecké, vedeny k čistotě mluvy a kultivovanosti projevu.

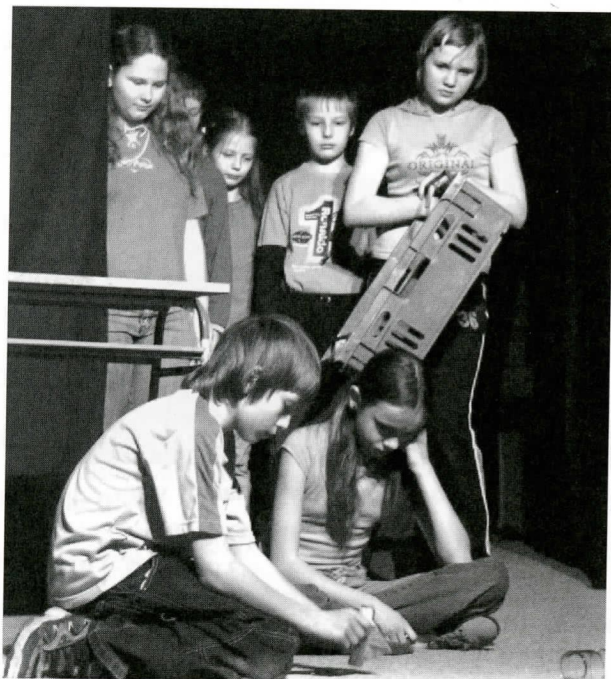
Soubor **Někdo ZUŠ Jaroměř**, jinak Jakub Maksymov (je rovněž členem souboru *Spolu, ale každý sám*) si sám napsal pohádku *O Honzoi* – inspiroval se japonskou pohádkou a přenesl ji do naší reality. Než inscenace začne, vidíme prázdné jeviště s hromádkou odpadků. Pak přijde uklízeč v oranžové vestě tlačící úklidový vozík (z něj místo násad náradí trčí vahadla loutek)

a z nádražního hlášení se dozvídáme, v jakém prostředí jsme se ocitli. Uklízeč zametá a nadává na poplivané odpadky a poté nabídne, že nám bude vyprávět pohádku o tom, jak jindy nehygienický plivanec jednou pozitivně zasáhl. Z vozíku vytahuje loutky vyrobené nápaditě z odpadků, jen pro stonožku odběhne do zákulisí, kde mu ji pomocník navlékne na koště. Poté, protože mu chybí ruce, požádá o vodění stonožky jednoho z diváků a pak už pohádka, kdy plivanec zlikvidoval nebezpečnou stonožku, spěje ke zdárnému konci. Jde o inscenaci nápaditou a netuctovou, v níž se jistě zúročilo pedagogické vedení Jarky Holasové. Proto ji odborná porota doporučila k postupu na LCH (jako 4. v pořadí).

„Terka“ Schlögllová, ZUŠ Žamberk, 1x3 pohádky

„Moje pětka“ ZUŠ Jaroměř, Bleděmodrý Petr

Jarka Holasová nepřivezla na přehlídku jenom své svěřence ze ZUŠ, ale také své představení pro nejmenší diváky *O vlkovi*, k němuž se nechala inspirovat pohádkou bratří Grimmů. Při jeho interpretaci využívá postupů, s nimiž jsme se setkali už v jejích minulých sólových produkcích. Komunikuje s diváky a zapojuje je do děje (zde obstarávají prostředí kovárny a mlýna). Vlastní příběh hraje převážně maňásky na paravánu. Vlk kůzlátka sežere a koza je vysvobodí rozpáráním vlkova břicha. Představení bylo příjemné, ale snad až příliš kultivované a bez větších vzruchů, a tak mu chvílemi trochu „padal řemen“.

Terka ze ZUŠ Žamberk nebo-li Tereza Schlögllová v inscenaci *1 x 3 pohádky* vyprávěla a zahrála veršované Hrubínovy pohádky o kůzlátkách, Smolíčkovi a Červené karkulce na malém paravánu, na který si postupně stavěla dekorace. Hrálá třemi různými velikostmi loutek – malinkými na tyčce, většími maňásky a svým vlastním obličejem dotvořeným znakem. Výtvarné prostředky byly jednoduché a čisté, Terezin projev živý a suverénní, přestože jde o její první inscenaci. Je schopná výrazně pointovat situace, střídat vyprávění s interpretací postav, má smysl pro nadhled. Prostřední pohádce O Smolíčkovi by ještě prospělo rozehrát jeziniky výrazněji a Smolíčka atakovat postupně tak, aby byl vývoj pohádky zřetelnější. Přes tuto drobnou připomínku je inscenace výbornou ukázkou jak dobrého pedagogického vedení interpretky (vedoucí Olga Strnadová), tak i kvalitní sólové loutkářské produkce. Proto si inscenace vysloužila doporučení na LCH na 2. - 3. místě.

Adriánci z Dramatické školičky Svitavy uvedli

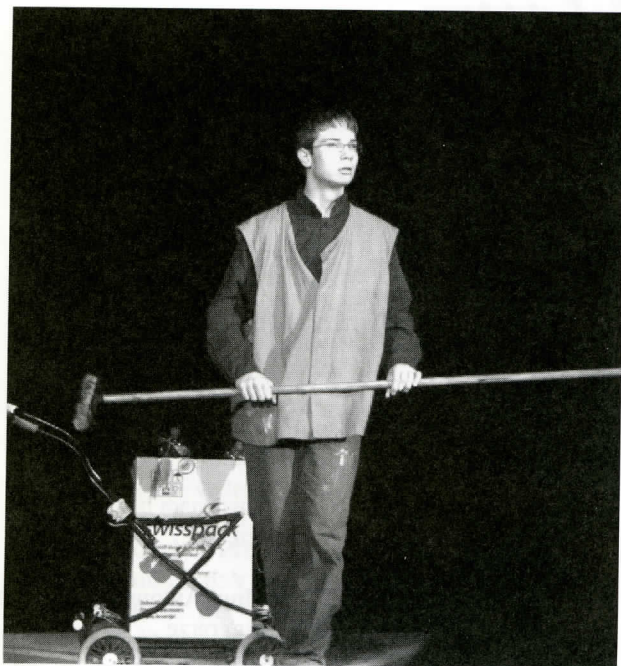
představení *Pamatuj, že já jsem mistr!*, které na motivy knihy O.Preusslera Čarodějův učeň napsal vedoucí Michal Kadlec. Je hráno především činoherně a loutky jsou využity jen minimálně. Všechno plyne v temné atmosféře, bez situací a pro diváka stereotypně až nudně. Kladli jsme si otázku, nakolik vzali mladí lidé předlohu za svou a o čem nám vlastně chtějí hrát. To k nám totiž přes rampu nedolehlo.

Domácí ZUŠ Na Sřezině aneb Jesličky se představila/y dvakrát. Poprvé soubor *Vlastislav* vedený Jiřím Polehňou s inscenací hry záhadného autora jménem Felipo Rio de Chou-Costa nazvanou *Úplněk nad pam-pou*. V programu soubor uvádí, že představení je zkrácenou rekonstrukcí mexické telenovely, kterou v polovině sedmdesátých let uvedla Yucatánská skupina Artistico manuale v mexických deštných pralesích. Už to samo o sobě nastiňuje charakter inscenace, která je vynalézavou parodií. Na scéně vidíme několik „televizních obrazovek, - dějišť překrytých oponkami a vždy jedna z nich se zvedne, abychom mohli sledovat hlasatele, děj hraný malými marionetami či živě provedený detailní záběr postavy. Soubor odehraje tři díly mnohadičné (tuším, že dvousetdičné) telenovely (začátek, prostředek a závěr) a hlasatelé dovypráví, co se událo v dílech mezi tím. Inscenace je vtipná, ale místy přece jen nastává trochu stereotyp, který by potřeboval občas něčím nečekaným ozvláštnit – například přesunutím dějiště na jinou z obrazovek (zatím zůstávají na stejném místě). Rozhodně by ale inscenaci pomohlo lepší nasvícení (rampa dovnitř divadélek), protože nasvícení zvenčí vrhá zbytečné stíny a trochu problematizuje rozeznání jednotlivých postav. V každém případě jde tématem i zvolenými výrazovými prostředky o zajímavou inscenaci a je rozhodně v silách inscenátorů uvedené problémy odstranit. Proto se je odborná porota rozhodla doporučit k výběru na LCH v 5. pořadí.

Divadlo Jesličky se dále představilo inscenací *Čtyři nové knihy třesků plesků*. Soubor v programu uvádí, že jde o kontroverzní poctu Edwardu Learovi, městu Hradce Králové a jeho okolí. Inspirováni Learovým limerickem „Žil jeden dědeček uprostřed močálu způsobem který se vymykal normálu...“ vymysleli mladí lidé spolu se svým vedoucím Janem Dvořákem limericky o dědečcích z různých míst Hradce Králové a okolních vesnic, což v duchu patriotismu završují limerickem o sousední vesnici Pardubice. Rýmy jsou vesměs vynalézavé a limericky až na řídké výjimky vtipné a vypointované a jak ukázal názor „nehradeckých“ členů poroty, mají vesměs co říci i místních poměrů neznalým divákům. Není to inscenace vysloveně loutková, ale loutkářské prvky a postupy v řadě případů využívá a pracuje s nimi. Takže je předpoklad, že by mohla zaujmout i účastníky LCH (doporučení v 6. pořadí).

Z Jeslíček se logicky dostávám k *Divadlu DNO*. Několik členů Divadla DNO, dnes již studentů DAMU, připravilo pod názvem *LAPohádky tedy Ladové techno* inscenaci laponských pohádek. Je to v podstatě lapon-

„Někdo“ ZUŠ Jaroměř, O Honzoj

ský pohled na stvoření světa. Inscenace se vyznačuje silnou imaginací. Pracuje především s výtvarnými metaforami a obrazy. Výrazná je práce se světlem. Základem scény je jakýsi půlkruh z látky napnuté mezi dvěma ohnutými a spojenými klacky – takto vytvořený objekt postaven na bok slouží pro stínohru, přetočen pak představuje loď. Hraje se živě i malými loutkami z klacíků či větví. Na zadním prospektu je pak promítací plátno, kde se občas promítají české titulky. Představení je totiž hráno v „japonštině“ – prý. Nemohu posoudit, do jaké míry jsou vydávané zvuky smysluplné, ale v každém případě je řeč malebná a sugestivní a v podstatě organickou částí výborné hudebně zvukové složky inscenace, kterou obstarávají manželé Kratochvílovi. Inscenace působí natolik sugestivně, že se divákovi může stát, že dějovou linku jednotlivých příběhů dobrovolně vypustí a nechá se unášet celkovou atmosférou překrásné země za polárním kruhem. Především pro její silnou imaginaci se odborná porota rozhodla inscenaci nominovat na LCH.

Svitavské Céčko se letos představilo s inscenací *Fialový vítr*. „Mozaika poskládaná z povídek, divadelních her a hříček, filozofických úvah, básní, anekdot... petrohradského básníka, spisovatele, dramatika, osobitého myslitele a tajuplného podivína Daniela Charmse (1905-1942)“ – tak uvádí v programu svoji inscenaci. Hraje ve střídme a kultivované výpravě Jindry Pevného (základem jsou lepenkou vykryté pojízdné paravány s okny, stůl, židle). Hraje a vypráví se prostřednictvím malých marionet (něco z fundu, něco Jindra), náznakem kostýmu, předměty, světlem... Zvukem a zpěvem. Atmosféru doby a společnosti výborně vyjadřuje ruská

dumka (a tak nás pak trochu vyrušilo, když se objevilo blues). V první polovině inscenace se pracuje s měkkými světelnými přechody, v druhé části pak se střihy do tmy. To bylo patrně příčinou, proč jsme vnímali několik konců představení (smrt Kašpárka, odchod Iriny v klobouku...). Ale to je problém, který Céčko jistě ještě dořeší. Rozhodně jde, mimo jiné i ve srovnání s jinými pokusy o interpretaci Charmse na jevišti, o mimořádnou inscenaci – především vystižením jazyka a ducha Charmsových satirických veršů, absurdit a černého humoru a nalezením odpovídajících divadelních prostředků pro jeho jevištní interpretaci. Proto odborná porota doporučila inscenaci na LCH v 1. pořadí.

Ještě jsme viděli jeden soubor ucházející se o postup na LCH: **Loutkovou scénu Dětem pro radost z Náchoda** s inscenací předlohy Pavla Poláka *Sněhurka a sedm permoníků* v režii Daniela Šárky. Zdálo se nám, že se vracíme tak někde do 60. - 70. let, kdy se za každou cenu bouraly iluze a hledal smysl „živáků“ na scéně. Postupy se nám jevíly okoukané a povrchní, nástupy a pohyb prostorem bez řádu, s totemovými loutkami se příliš dovedně nehrálo, občas i lecjaká nelogičnost se objevila... Soubor jsme na krajské přehlídce už řadu let neviděli a navíc po svém představení odjel, takže jsme neměli možnost vyjasnit si vzájemně svá stanoviska.

Ještě mi zbývá zmínit dvě nesoutěžní představení. **Maminy z Jaroměře** zahrály inscenaci hry Jany Dvořáčkové *Černá a Bílá Fróna*, s níž soutěžily na Turnovském drahokamu, odkud byly doporučeny na LCH. A tak odkazují na svůj článek o výše zmíněné přehlídce. Snad jen zmínka, že také v Jeslíčkách sklídily Maminy zasloužený ohlas.

Divadlo jednoho Edy, tedy Mirka Venclová, se představila se svou školní „damáckou“ prací, která vznikala pod vedením pedagoga Pavla Kalfuse. Nastudovala hru Ivy Peřinové *Jak chodil Kuba za Markytou*. Tato předloha, předpokládající spíše jarmareční dryádnický projev, je pro poetickou Mirku rozhodně zajímavým protiúkolem. Zatím vnímáme především scénografické figle, které občas působí samoúčelně. Mirka spíše poklidně vypráví, než aby se soustředila na kontrastnější rozlišení jednotlivých postav. Ale inscenace je poměrně čerstvá, tak lze předpokládat, že se s ní Mirka ještě dále porve.

Mám-li tedy shrnout oba dny strávené v Jeslíčkách, rozhodně stály zato a viděli jsme řadu zajímavých představení či perspektivních mladých loutkářů. A taky jsme se setkali s kamarády, což je vždycky příjemné.

Alena Exnarová
(psáno pro Loutkáře)

D I V A D E L N Í BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové,
Divadelní soubor Miletín, Volné sdružení východočes-
kých divadelníků, za finančního přispění Královéhra-
deckého kraje a MK ČR

MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO

Východočeská přehlídka
venkovských divadelních souborů
s postupem na národní přehlídku
Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou
Miletín, Sousedský dům, 4. – 6. května 2007

Lektorský sbor ve složení:
Alena Exnarová, Prof. Jan Císař,
Prof. František Laurin, Jaromír Vosecký
Počet představení: 5 soutěžních + 2 inspirativní,
103 členů hrajících souborů.

PROGRAM

- DS Erben Miletín**, režie Vlastimil Čaněk
Jan Zahradníček: **JEŽÍŠKOVA KOŠILKA**
DS J. K. Tyl Meziměstí, režie Irena Kozáková
R. Hawdon: **ÚŽASNÁ SVATBA**
F.U.J. Dětenice, režie Iveta Vališková
K. J. Erben: **ZLATÝ KOLOVRAT???**
Ůvadlo Neklid Voletiny, režie Petr Vanžura
Petr Vanžura: **ULICE BASTARDŮ**
Geisslers Hofcomoedianten, Kuks režie: Petr Hašek
G. B. Hancke/Geisslers: **SERPILLO A MELISSA**
ANEB TYMIÁN A CITRONÍK RANDE SHOW
DS SNOOP Opatovice nad Labem, režie Aleš Dvořák
JEŠTĚ ŽIJU S VEŠÁKEM, ČEPICÍ A PLÁČÁČKOU
ANEB MODRÝM ANDĚLŮM
DS Heřman Heřmanův Městec,
režie. Michal Dziedzinskyj, I. A. Krylov: **TRUMF**

Postup na KDP Vysoké nad Jizerou:

Nominace:

DS J. K. Tyl Meziměstí s inscenací *Úžasná svatba*

Doporučení:

Geisslers Hofcomoedianten Kuks s inscenací
Serpillo a Melissa
aneb *Tymián a Citroník rande shaw*

VÝSLEDKY

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

Divadelnímu souboru Erben Miletín a Ženskému
bělohradskému sboru

za upřímné kolektivní sdělení v inscenaci
Ježíškova košilka

Ivetě Vališkové

za pedagogické vedení souboru F.U.J. – Dětenice
v inscenaci *Zlatý kolovrat???*

Ůvadlu Neklid Voletiny

za úsilí o autorské divadlo v inscenaci hry
Petra Vanžury *Ulice bastardů*

Jiřímu Macháčkovi

za postavu přednosta stanice Ing. Antonína Janského
v inscenaci hry Samuela Königgratze
Ještě žiju s vešákem, čepicí a pláčačkou
aneb *Modrým andělům*

Ivo Kunstovi

za postavu výpravčího Petra Dvořáka v inscenaci
hry Samuela Königgratze *Ještě žiju s vešákem,*
čepicí a pláčačkou aneb Modrým andělům

CENY:

Pavlu Novákovi

za postavu Billa v inscenaci hry Robina Hawdona
Úžasná svatba

Milanu Machovi

za postavu Toma v inscenaci hry Robina Hawdona
Úžasná svatba

Nině Dlouhé

za postavu July v inscenaci hry Robina Hawdona
Úžasná svatba

Petru Haškovi

za režii inscenace *Serpillo a Melissa aneb Tymián*
a Citroník rande show souboru Geisslers
Hofcomoedianten Kuks

Josefu Řezáčovi

za postavu cara Vakuly v inscenaci hry
Ivana Andrejeviče Krylova *Trumf*

Radimu Vinduškovi

v inscenaci hry Ivana Andrejeviče Krylova *Trumf*

Divadelnímu souboru J.K. Tyl Meziměstí

za inscenaci hry Robina Hawdona *Úžasná svatba*
Souboru Geisslers Hofcomoedianten Kuks
za inscenaci *Serpillo a Melissa aneb Tymián*
a Citroník rande shaw

MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO 2007

Východočeská přehlídka venkovských divadelních
souborů nalezla díky místnímu souboru Erben výborné
zázemí v Miletíně už popáté. Konala se 4. - 6. května

a viděli jsme celkem sedm představení, z toho pět se ucházelo o postup na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

Při zahájení přehlídky nejprve pokřtil prof. Císař místním pivem knížku „180 let ochotnického divadla v Miletíně“ a pak už jsme byli účastni představení **DS Erben Miletín**, které nás uvedlo do vánoční atmosféry *Ježíškovou košilkou* Jana Zahradníčka (režie Vlastimil Čaněk). Na inscenaci spolupracoval Ženský bělohorský sbor pod vedením Zdeňka Prchala, který průběžně zpíval vánoční koledy. Představení se lomí do dvou částí: v první je čistě, dalo by se říci až nábožně, vyprávěn příběh o narození Ježíška, v druhé pak krátké příběhy o vzniku některých živočichů či věcí (jak vznikly vši, mateřidouska apod.). Soubor, u něhož jsme si v předešlých inscenacích zvykli vidat především sólové produkce jednotlivých herců, je v této inscenaci nesmírně zkázněný, všichni jsou soustředění a slouží především celku, takže se v kvalitě výsledků své práce posunuli rozhodně o krok dál. Porota ocenila soubor čestným uznáním za upřímné kolektivní sdělení.

Úžasná svatba Robina Hawdona v provedení **DS J. K. Tyl Meziměstí** nás potěšila a pobavila. Režisérka Irena Kozáková tuší zákonitosti a mechanismus situační komedie a herci se jej vesměs snaží naplňovat, někteří dokonce velmi dobře – svědčí o tom i tři udělené ceny:

Úžasná svatba

Úžasná svatba, foto Václav Falta

Pavlu Novákovi za postavu Billa, Milanu Machovi za postavu Toma a Nině Dlouhé za postavu July. Přesto má inscenace ještě rezervy ve vynalézavějším rozehrání simultánního scénického prostoru a místy i v ještě důraznějším jednání postav pod tlakem situace. Také nějaké další škrty v textu by patrně snesla. Ale i přes tyto připomínky jde rozhodně o inscenaci ucelenou a svou kvalitou v daném žánru rozhodně netuctovou. Proto také za ni soubor obdržel cenu.

Venkovský amatérský divadelní soubor F.U.J. Dětenice, tedy děti ve věku 13-15 let, vystoupil nesoutěžně s inscenací na motivy K.J.Erbena *Zlatý kolovrat*???. Na ty tři otazníky za názvem jsme se hned vedoucí a režisérky Ivety Vališkové ptali – navozují totiž dojem, jako kdyby mělo jít o parodii Erbenovy balady, ale tak tomu ve skutečnosti není. Je to v podstatě kultivované vyprávění po duchu Erbena, jen snad o něco méně hororové. Prostředkem je kromě slova vlastní tělo a několik rekvizit. Je to inscenace pracující s hezkou divadelní obrazností, vedoucí děti k práci se slovem, smyslu pro rytmus, představivosti... A je to rozhodně zatím to nejlepší, co jsme od Ivety Vališkové viděli a tak byla oceněna čestným uznáním za pedagogické vedení souboru v této inscenaci.

Divadlo Neklid Voletiny se pod vedením autora a režiséra Petra Vanžury systematicky pokouší o autorské divadlo. *Ulice bastardů* má být - jak uvádí autor v programu - hořkou komedií odehrávající se v 50. letech minulého století kdesi ve Spojených státech a má vypovídat o tom, že ti největší mizerové vždy vyhrají. To je zhruba jasné i z inscenace. Ale jinak je v ní řada nejasností, přeskakuje se z jednoho motivu na druhý a tak se jen obtížně orientujeme. Navíc se především mluví a

Ježíškova košílka

mluví, postavy nejednají v situacích, protože ty nejsou napsány a všechno plyne stejným tempem k závěru. Přitom zřetelně cítíme, že autorovi o něco jde, širší záběr je však spíše na román či filmové zpracování, než na hru. Je v ní několik motivů, které by samy o sobě stačily na samostatné hry. Přitom herecký ansámbl je schopný a snaží se, seč může. Možná by pomohlo, kdyby Vanžuru autora nереžiroval režisér Vanžura, ale někdo jiný. Přes všechny problémy jsme soubor ocenili čestným uznáním za úsilí o autorské divadlo.

Geisslers Hofcomoeianten z Kuksu se programově věnují pěstování divadla barokního nebo barokem inspirovaného. Tentokrát přivezli do Miletína inscenaci nazvanou *Serpillo a Melissa aneb Tymián a Citroník rande show*. Jako autoři jsou uvedeni Braccioli (překlad G.B.Hancke) a Geisslers. Sledujeme velkolepou televizní reality show i s jejím zázemím, prezentovanou s velkým komediálním nasazením, energií a radostí ze hry. Ale klademe si otázku, co tím vlastně akteři sledují. Je to parodie? Nebo nám nastavují zrcadlo, abychom si uvědomili, na co jsme ochotni se v te-

Zlatý kolovrat

levizi dívat a čeho se účastnit? A co to má společného s barokním divadlem? Vyslechli jsme sice před začátkem představení vysvětlující přednášku, ale stejně si trochu nevíme rady. Teprve když si přečteme program k inscenaci i s překladem původního intermezza, začíná nám svítat: Geisslers pouze vycházejí z formy původního textu – intermezza, které se pro ně stává tématem. Na toto téma vytvářejí variace a využijí jen nepatrný zlomek původního vázaného textu. Takže vlastně ukazují, že „pokleslá zábava“ existovala v baroku stejně jako existuje dnes. Inscenace Geisslers je rozhodně zajímavá a nápaditá. Jen je trochu škoda, že se jejího záměru musí divák dobírat tak složitě. Přesto jsme inscenaci pro její kvality ocenili jako celek a Petr Hašek obdržel cenu za režii.

DS SNOOP Opatovice nad Labem se s inscenací hry Samuela Königgratze *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou aneb Modrým andělem* v režii Aleše Dvořáka ucházel o postup na KDP na přehlídce v Brněnci a tak v Miletíně vystoupil mimosoutěžně. Text předlohy interpretovali opatovičtí v autentické, civilní rovině, ale hlubší rovinu životního běhu plnou absurdit a propletených vztahů už se tak docela postihnout nepodařilo a všechno běželo poněkud v jedné rovině. Čestným uznáním jsme ocenili Jiřího Macháčka za postavu přednosty a Ivo Kunsta za postavu výpravčího Petra Dvořáka.

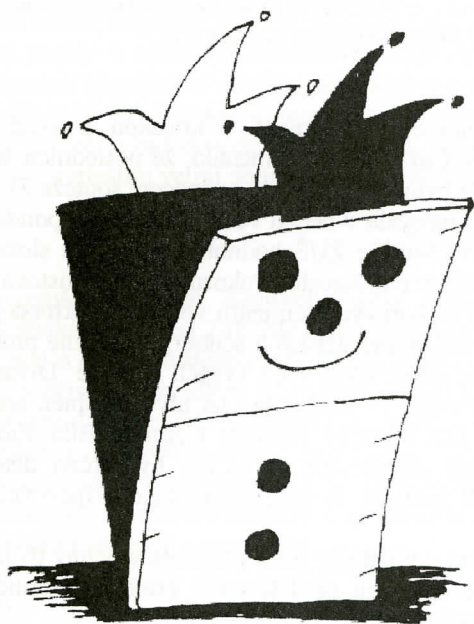
Závěrečným představením miletínské přehlídky byl **Trumf** Ivana Andrejeviče Krylova v provedení **DS Heřman z Heřmanova Městce** (režie Michal Dziedzinský). Soubor se k této veršované hře vrátil po patnácti letech a pamětníci konstatují, že s nesporně lepším výsledkem. Hra, která byla v době svého vzniku odvážnou satirou, je dnes v podstatě pouze jednoduchou anekdotou. Heřmani ji inscenovali v prostoru vymezeném jednoduše čtyřmi visícími kahany a trůnem, v přehledném aranžmá, se smyslem pro komiku. Cenu za herecký výkon jsme udělili Josefu Řezáčovi za postavu cara Vakuly a Radimu Vinduškovi za postavu knížete Šantaly. Jen jsme si kladli otázku po smyslu inscenování této hry v dnešní době a zda je vůbec možné nějakým posunem tento smysl najít.

Letošní Miletínské divadelní jaro bylo přehlídkou z dramaturgického hlediska velmi různorodou a pestrou a je jistě potěšitelné, že každá ze zúčastněných inscenací byla něčím zajímavá a tak bylo v diskusích o čem hovořit. S kolegy z odborné poroty, prof.PhDr. Janem Císařem CSc, prof. Františkem Laurinem a Jaromírem Voseckým, jsme hodně diskutovali o tom, koho nominovat na KDP, protože žhaví kandidáti byli dva. Nakonec jsme se rozhodli pro inscenaci *Úžasná svatba DS z Meziměstí* a dále jsme programové radě doporučili k zařazení na přehlídku inscenaci *Serpillo a Melissa* souboru **Geisslers Hofcomoeianten Kuks**.

Alena Exnarová

H R O M A D A BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové
Divadlo Jesličky Hradec Králové
Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního přispění Královéhradeckého kraje,
Města Hradec Králové a Ministerstva kultury ČR

DĚTSKÁ SCÉNA 2007

Krajská přehlídka dětských divadelních,
loutkářských a recitačních souborů
Divadlo Jesličky, Hradec Králové
13. – 15. dubna 2007

společná pro kraj Královéhradecký a Pardubický
25 představení,
na kterých se podílelo cca 300 dětských účastníků.

Lektorský sbor:
Blanka Šefrnová, Dominika Špalková,
Jaroslav Dejl, Alexandr Gregar

PROGRAM

Adriánci, Dramatická školička Svítavy - ved. Michal Kadlec
M. Kadlec podle knihy O. Preusslera Čarodějův učeň:

Pamatuj, že já jsem Mistr!

DK při ZŠ Náchod, Pavlišovská - ved. Markéta Kubečková
Milada mašatová:

Nápad myšky Terezky aneb O zlé koze

ZŠ Libčany - ved. Michaela Šimáková

Jiří Žáček: **99 dědečků a 1 babička**

ZŠ Školní nám. Chrudim - ved. Eva Jonášová

Jan Drda/Olga Strnadová:

Jak Franta nad čerchmanty vyzrál

Lukavánek, ZŠ Lukavice - ved. Jana Ozoráková

Jana Ozoráková/Jana Louvarová:

Kterak šel Honza pro modré z nebe

HIDRAK=Historicko dramatický kroužek, Jiráskovo gymnázium

Náchod, lidová hra českého baroka: **Masopust**

ved. Blanká Dvořáčková

DS Pouchov - ved. Lukáš Kobrle

Jiří Žáček: **Dva krát dva je někdy pět**

Brumbambulínci, ZUŠ Hronov - ved. Zuzana Meierová Generová

Václav Čtvrtek/Zuzana Meierová Genrtová

**Jak vodník Čepeček málem přišel o svoje
kouzelné housličky**

Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí

- ved. Lenka Janyšová

Jak to s láskou vlastně bylo

Čtyřlístek, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

- ved. Romana Hlubučková

Čtyřlístek pohádek J. Kahouna

Pod čepicí, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

- ved. Romana Hlubučková

Hlubučková + kolektiv: **O tygříkovi**

Horní-Dolní ZŠ Sloupnice - ved. Eva Sychrová

Božena Němcová/Eva Sychrová: **O kocouru,**

kohoutu a kose

Bublín, Dramatická školička Svítavy

- ved. Jana Mandlová, soubor autorů-E.Frynta, I.Štuka,

P.Šrut...: **Havěť všelijaká**

Bimbi di Terme, Kuks - ved. Kateřina Bohadlová

Patricius Wasserburger/ Kateřina Bohadlová:

Memento mori

Studio Šrámkova domu Sobotka - ved. Lada Blažejová

Jan Werich/Lada Blažejová: **Lakomá Barka**

Myšáci při DDM Bájo Česká Skalice - ved. Pavla Knápková

Pavla Knápková: **Honza a kapesník**

Dramatický kroužek při ZŠ Komenského, Trutnov

- ved. Kateřina Klimešová

Jan Werich/K. Klimešová/soubor: **O rybáři a jeho ženě**

AMATÉRSKÁ
SCÉNA
2007

„NĚKDO“ (Jakub Maksymov), ZUŠ Jaroměř
- ved. Jarka Holasová

O Honzoj přepsáno podle japonské pohádky
Kyselé rybičky, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
- ved.. Romana Hlubučková

Prévert: **Pštros**

Zdrhovadlo – Zoubky, ZUŠ Týniště - ved. Jitka Říčařová
Jitka Říčařová + soubor: **Pokus**

Kyselé rybičky, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
- ved.. Romana Hlubučková
poezie M. Kratochvíla:

Úsměvy aneb Kabaret u Kyselých rybiček

Dárečci Jesličky – ved. Josef Tejkl

J. Tejkl na motivy D. Taragela:

Jak na nás, neposluchy?

Moje pětka, ZUŠ Jaroměř – ved. Jarka Holasová

Gyula Urbán, J. Holasová: **Bleděmodrý Petr**

IV. roč. 1. stupně – Jesličky, ved. Jolana Brannyová
podle opery A. Dvořáka na libreto J. Kvapila Rusalka:

Rusalky

ZUŠ Trutnov - ved. Alena Rodrová

podle La Fontaina a J. Žáčka: **Bajky a skorobajky**

VÝSLEDKY:

Porota na celostátní přehlídce Dětská scéna

nominovala:

Moje pětka, ZUŠ Jaroměř – ved. Jarka Holasová

Gyula Urbán, J. Holasová: **Bleděmodrý Petr**

„NĚKDO“ (Jakub Maksymov), ZUŠ Jaroměř

- ved. Jarka Holasová

O Honzoj, přepsáno podle japonské pohádky

na 1. místě doporučila:

Bubliny, Dramatická školička Svitavy

- ved. Jana Mandlová

soubor autorů-E.Frynta, I.Štuka,P.Šrut...:

Havěť všelijaká

na 2. místě doporučila:

Horní-Dolní ZŠ Sloupnice - ved. Eva Sychrová

Božena Němcová/Eva Sychrová:

O kocouru, kohoutu a kose

POROTA DÁLE UDĚLILA CENY:

- souboru **Veselé zrcadlo Gymnázia v Ústí n/O.** (ved. Lenka Janyšová) za kolektivní generační výpověď v inscenaci **Jak to s láskou vlastně bylo**
- souboru **Horní Dolní ZŠ Sloupnice** za krásný mluvní a zpěvní projev dětí (ved. Eva Sychrová) v inscenaci **O kocouru, kohoutu a kose**
- **Janě Mandlové** za hravé inscenování nonsensových textů v představení ... **Havěť všelijaká** souboru Bubliny Dramatické školičky Svitavy
- **DK při ZŠ Komenského Trutnov** (ved. Kateřina Klimešová) za osobité inscenování werichovského

textu a scénografické řešení inscenace **O rybáři a jeho ženě**

- **Jakubu Maksymovi** za komplexní autorsko režijní projev v inscenaci **O Honzoj**
- souboru **Moje pětka ZUŠ Jaroměř** (ved. Jarka Holasová) za kolektivní práci na inscenaci **Bleděmodrý Petr** a příjemný zážitek z ní

Přehlídka byla propojená s krajskou přehlídkou LDO ZUŠ. Což v praxi znamenalo, že posledních šest představení bylo zařazeno i do hodnocení soutěže ZUŠ. Ta pak pokračovala v neděli večer a ještě celé pondělí. (Představení soutěže ZUŠ hodnotila porota ve složení Stanislav Nemrava, Jaroslav Pokorný a Petra Šustová.)

V čase rozborových seminářů vedených lektorským sborem s vedoucími dětských souborů souběžně probíhaly dětské dílny, které vedli vyspělí členové Divadla Jesličky. Program v sobotu byl na závěr doplněn představením LD Maminy Jaroměř Černá a Bílá Fróna (doporučené představení na LCH), byl určen dětem z hrajících souborů. A představení bylo přijato velmi vřele.

O dojem z přehlídky jsem požádala všechny tři lektory. K jednotlivým představením přinášíme kratičké stručné zhodnocení.

-ng-

KRÁSNÝ VÍKEND S DĚTSKÝM DIVADLEM

Krajská přehlídka Východočeského a Pardubického kraje je pro mě vždycky příkladem přehlídky, která díky systematické a dlouhodobé práci přináší zasloužené ovoce – v podobě obrovské účasti souborů, nádherné a dělné atmosféře. Je jasné, že při tak velkém počtu souborů je potom obrázek o stavu dětského divadla v dané oblasti přesnější a úplnější. Letos v té části, kterou jsem viděl, byla představení velice zajímavá a splňující nejvyšší kritéria (např. Horní – Dolní ZŠ Sloupnice, Bubliny dramatická školička Svitavy, Někdo ZUŠ Jaroměř, Moje pětka ZUŠ Jaroměř) a řada dalších velice zajímavých představení. Lze říci, že až na výjimky jsme v podstatě neviděli představení, které by bylo propadákem. Objevila se i představení, která přinášela řadu otázek a různorodých reakcí. Ale to je dobře.

Neodmyslitelnou součástí krajské přehlídky v Hradci Králové je i prostředí, ve kterém probíhá. A tou je divadlo Jesličky, ZUŠ Na Střezině. Takže na závěr bych chtěl poděkovat všem organizátorům a to především Nadě Gregarové za nádhernou přehlídku a přeji všem organizátorům a vedoucím souborů, aby jim jejich elán a nadšení vydržely i do dalších let.

Jaroslav Dejl

Stálo za to, věnovat ten krásný víkend dětskému divadlu. Přehlídka byla sympatická svým "silným středem". Valná většina představení ukázala, že vedoucí souborů vědí, proč s dětmi pracují a při stavbě inscenací jdou správnými směry. Možná nepřišla letos představení, která by byla uměním, ale nevádí, to je vždycky jaksi navíc, to je dar. Zato si lze vážít toho, že letos se děti dotkly v několika inscenacích vážných nebo duchovních témat a že mnohé měly možnost ukázat, co v nich je. Jen velmi málo inscenací se nevydařilo a (pro mě) pouze jedno divadlo klidně mohlo zůstat doma.

To je myslím velmi dobrá bilance. Díky všem!

Blanka Šefrňová

Letošní maratón Krajského kola Dětské scény v Jeslíčkách, přinesl HROMADU představení, KUPU nápadů a poměrně slušnou HRST inspirace. Někdo bojuje s dětským divadlem již dlouho, někdo krátce, někdo čím dál lépe, někdo stále ve stejném kruhu... ale přívětivou zprávou je, že těch pomyslných „bojovníků“ v jedné ruce s divadelním a v druhé s pedagogickým mečem, je v královéhradeckém kraji početně a že se mezi nimi objevují i nové tváře.

P.S.:

Na místě je také poděkování Nadě Gregarové za výbornou organizaci a vytvoření příjemné atmosféry, která po celou dobu této náročné přehlídky v Jeslíčkách panovala...

Díky Dominika Špalková

NOMINACE

Moje pětka, ZUŠ Jaroměř, G. Urbán - Bleděmodrý Petr

Na inscenaci je vidět, že téma hry děti zaujalo a že za tím bylo hodně rozhovorů o tom, co děti zažijí a vidí kolem sebe i ve škole.

Školní lavice jako součást scény je tedy na místě a je možná škoda, že školní prostředí se jinak víc neprojeví. Ale tento druhý plán tu funguje také spíš skromněji, zato je dost ústrojně a divadelně únosně do příběhu včleněn.

Výprava je prostá a nápaditá, hlavně posunující se pruh látky s cestou do světa a vysoký paraván, který má svůj úkol až na konci.

Předloha je všeobecně známa. J. Holasová ji myslím úspěšně zjednodušila, dala dětem jen situace, které jsou pro příběh důležité. Ovšem i při jejich jednoduchosti poskytují dost prostoru pro smysluplné rozehrání a vyjádření se a umožňují zážitek divákům. Polemizovat bychom mohli snad s předposlední scénou - s objevním nepojmenovaného kapitána (postavou tak důležitou!), kdy se ptáme, kdo to přesně je a proč se nepodaří

lo vyjádřit mezi ním a Petrem větší důvěru či vztah. A tak poskytnout divákům katarzi, dětem úlevu a víru. Protože od inscenačně krásné, lyrické závěrečné scény opravdovou katarzi nemohu očekávat.

Protože jde o loutkové divadlo, mají děti víc práce s technickými prostředky. Když se vše daří, hrají děti výrazně a soustředěně. Dva hlavní loutkoherci zacházejí s loutkami citlivě, i když větší vynalézavost v tom, co by loutka mohla ještě zahrát, tu schází. Ale! dá se říct, že děti tady v Hradci zvládly své úkoly a role přesvědčivě a na jedničku.

-bš-

„NĚKDO“ (Jakub Maksymov), ZUŠ Jaroměř - O Honzoj

Inscenátoři autorské pohádky zvolili za rámec příběhu prostředí nádraží, které v začátku a na konci příběhu dokresluje nahraný zvuk nádražního hlášení odjezdu vlaků. Hlavní postavou inscenace je nádražní zaměstnanec – uklízeč odpadků.

I když volba takto přímočaře vybraných a uzavřených rámců může být zároveň inscenační pastí, která se velmi rychle vyčerpá, v případě jaroměřské inscenace se tak nestalo. Na příběhu „sběrače odpadků“ sledujeme zároveň příběh fantazie a bohatosti jiných, vnitřních světů, které jako pozorovatelé běžného života mnohdy nevidíme nebo možná vidět nechceme.

Jakubovi se podařilo rozehrát dějově jednoduchý příběh pomocí nápaditých loutek vyrobených z odpadků (plastů apod.) One man show v tom nejlepším slova smyslu dokázal uhrát s nevtíravým humorem, smyslem pro komiku a přirozeným kontaktem s publikem (které si i v jeden moment propůjčil „na pomoc“ v průběhu představení).

Milý autorský a herecký výkon, který Jakub na krajské přehlídce podal, nese ovšem také riziko, které souvisí s věkem a zkušenostmi protagonisty i „nakloněností“ publika k svéráznému humoru a inscenačním postupům. Ne vždy totiž může vše vyjít (Jakub také na několika místech improvizoval), ale i to je kouzlem a specifikem tohoto představení.

-dš-

1. DOPORUČENÍ

Bubliny, Dramatická škol Svitavy

...Havět' všelijaká (ved. Jana Mandlová)

Asi dvacet nonsensových básniček (E. Frynta, J. Štuka, P. Šrut) nám předvedly ještě malé děti (2. -3. třída) v pěkném tempu a s chutí. Viděli jsme, že i menší děti mohou přijmout přirozeně tento druh humoru a vcelku lehce k němu přiřadit rozehrání, které nestojí na ilustraci, ale na zobrazení pocitů pomocí rekvizity, která tvarově přímo neslouží tomu co se říká (barevná tyč, měkké míčky, torničky, stolička). To co měly děti

za úkol, zvládly dobře - včas se zorganizovat, soustředit se na svůj výstup, případně na písničku a hlavně pěkně mluvit. Někdy je trochu nad jejich síly vytvořit si přesnější vnitřní představu a tak dát básničce správný rytmus. Anebo si přesněji odsadit konec jedné a začátek druhé basně. Děti představením provází (střídmě) kytařa, na kterou hraje, usazena mimo hrací prostor, jejich vedoucí, která složila také hudbu k písničkám. J.Mandlová myslím vytvořila pásmo, které ústojně plyne, je jednoduše provázáno zvířecími tématy básní a rekvizitami, které byly přirozeně využity.

-bš-

2. DOPORUČENÍ

Horní - Dolní ZŠ Sloupnice
O kocouru, kohoutu a kose

Jedním slovem lze říci, že paní Eva Sychrová opět předvedla kvalitní představení, tak jak již několik let předvádí. Kvalitní předloha, solidní dramaturgie, vtipná režie, výborné hudební nastudování, velice dobrá jevištní mluva dětí, přirozenost. Ale... V úvodu představení je nastoleno velkolepé inscenování jarmarku, které slouží k představení tří hlavních hrdinů - bratrů, kterým otec odkázal pouze kocoura, kohouta a kosa. Jednotlivé situace bratrů ve světě jsou také dobře rozehrány, ale celý příběh nemá logický konec, neboť končí pouze závěrem příběhu třetího bratra s kosou. Přestože se nejedná o žádnou objektivní cestu, jedná se o velice kvalitní a cílevědomou práci s dětmi, která je obohacuje a přináší jim uspokojení.

-jd-

TEĎ UŽ JENOM KRÁTCE O DALŠÍCH PŘEDSTAVENÍCH

Brumbambulinci ZUŠ Hronov - **Jak vodník Čepek málem přišel o svoje kouzelné housličky.** Jedním slovem lze říci, že toto představení bylo ukázkou toho, jak by práce v umělecké škole neměla vypadat. Předstírání, pitvoření, snaha o napodobení velkého divadla, neupřímnost.

DK při ZŠ Komenského Trutnov - **O rybáři a jeho ženě.** Pokus o vlastní dramaturgii a rozehrávání situací známého textu Werichovy pohádky. Nápaditá scénografie, rozehrávání situací, vědomá práce s textem, scénou. Děti jsou přirozeně a vybavené základními dovednostmi. Vedoucí má připravenou velice kvalitní práci, která pouze potřebuje ve všech složkách dotáhnout a zpřesnit. Největším problémem je asi ještě přesné ujasnění co kdo a kdy dělá. V první proměně smrduté lahve ve venkovském stavení je problém v tom, že se inscenuje jako největší proměna a je nejrozsáhlejší na rozdíl k proměnám na královský zámek a carský palác. Vědoměji by bylo potřeba pracovat i se ztvárněním vody - moře pomoci tří pruhů látky, aby tak docházelo ke

gradaci. I přes uvedené výhrady se jedná o sympatickou práci souboru při základní škole. Jedním slovem - tak by to mělo při práci s dětmi v divadelním souboru vypadat.

Zdrhovadlo - Zoubky, ZUŠ Týniště - **Pokus.** Představení, které vyvolalo řadu diskusí a otázek a bylo dobře, že na přehlídce bylo. Soubor se pokusil o vlastní výpověď k tématu manipulace s lidmi na základě modelové situace pokusných myši v laboratoři, mlsného kocoura a myši, která přichází z hnusného a špinavého podzemí. To všechno je snad možné, věk představitelů už umožňuje i náročnější formu snad až absurdního divadla. Pouze by to chtělo uhlídat míru stylizace, aby nedocházelo k náznakům pitvoření, nedoslovovat každou situaci - tím je míněno stínové divadlo, kde je znázorněno zabíjení myši a jejich konzumace kocourem za pomoci velice konkrétních obrysů myši a kočky. Každopádně je to jiný pokus a do struktury přehlídky přinese další nový tón.

IV. roč. 1. stupně - Jesličky, **Rusalky.** Ambiciózní pokus o přetlumočení klasické české opery dětskými představiteli přinesl velice mnoho otázek a zásadních problémů. Na jedné straně dekorativní ošacení Rusalek, vodníka, ježibaby, na druhé straně civilní rifle rybáře (prince). Některé situace vyvolávaly kouzlo nechtěného a někdy i smích diváků. Asi ne každá předloha je možná transponovat do jiného tvaru a pro jiné představitele. Nebyl totiž ani objeven prvotní signál pro diváka, zda jde o pohádku, nadsázku či něco jiného. Škoda. Snad příště.

-jd-

Pod čepicí, ZUŠ Chlumec n. C. - O tygříkovi

Toto převyprávění příběhu o tygříkovi, který kvůli bojačnosti ztratil své pruhy a slavně si je vydobyl zpět, se ve své podstatě podařilo. A to hlavně v dramaturgii (scény jsou napsány střídavě a citlivě) a pak ve scénografii (je jednoduchá a funkční). Jiné složky inscenace se třeba neukázaly až tak v plné kráse, ale to neubírá tomuto sympatickému kousku na základních kvalitách.

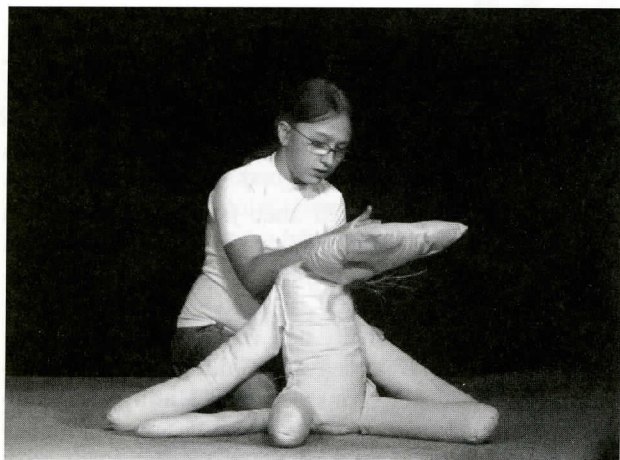
Kyselý rybičky, ZUŠ Chlumec n. C. - Pštros

Malému představení dominovala poetická, pěkně vedená loutka Pštrosa a pak taky velké stínohry. Přesnému, nádherně zvukovému a bolestně metaforickému textu (pro nehodné děti) tyto příliš "hodné" a lehce neuspořádané děti nemohly dostat. Přesto - tohle pojetí se myslím s Prévertem mělo rádo a v zásadě se s ním neminulo.

ZUŠ Trutnov - Bajky a skorobajky

Za veselého klavírního doprovodu nám šikovná parta, mající smysl pro humor, předvedla pár La Fontainových a Žáčkových bajek. Ačkoliv k většímu rozehrávání nedošlo, děti dokázaly ozvláštňovat pointy slovně i jednoduchým gestem. Představení bylo v souladu s gustem vyslovenou větou: je třeba vědět, na co stačíš! I to je někdy umění.

Pod čepicí, ZUŠ Chlumec n/Cidlinou - O tygříkovi
foto Alena Crhová

ZŠ Školní náměstí Chrudim

Jak Franta nad čerchmanty vyžrál

Toto divadelně ambiciózní představení (vlastně Čert a Káča) bylo sympaticky rozehrané a mající lehce groteskní styl, který zaujal hlavně v první polovině hry. Děti si počínaly šikovně a nebojácně. Proti šla málo sloužící výprava a retardující přestavby ve tmě. Zamrzl málo dohraný závěr, postrádající opravdové setkání Káči a Franty a tudíž ochuzující diváka o katarzi.

Bimbi di Terme, Kuks - Memento mori

Jak se po každé epizodě této staré hry barokní vracíme k velké moci Smrti, tak od počátku do konce jsme tu v zajetí tmy, stylizovaného pohybu, tmavých kápí

a truchlivosti. Při silně znějící (zajímavé) hudbě mě napadlo, jestli se tu tvůrci neschovali za poněkud umělé vytváření pocitů. Práce s dětmi na uměleckém tvaru má svůj smysl. Doufám, že děti z Kuksu smysl své práce také našli... Jinak jsme slyšeli velmi dobrou recitaci, ocenili práci s nasvícením. Děti dodržovaný horizontálně-vertikální pohyb po jevišti (patrně symbol kříže) působil magicky.

DK při ZŠ ul. Pavlišovská, Náchod

Nápad myšky Terezky aneb O zlé koze

Drobné, jednoduše rozvržené představení dalo dětem možnost užít si své role, což se nejvíc podařilo dívence, která vytvořila pěkný obrázek marnivé Kozy. Vcelku malé děti dokázaly pohádku dobře předvést, škoda jen zdlouhavých vypravěčských partů, který jednoduchým příběh zatěžkávaly.

Veselé zrcadlo, Gymnazium Ústí n/Orlicí

Jak to s láskou vlastně bylo.

Velmi zajímavý pokus ztvárnit průběh jedné epizody lásky, byl zavěšen na výrazné herecké stylizaci zamilované dvojice a na vytvoření alegorických postav, které dvojici provázejí. Někdy (ne úplně ujasněně) zosobňují pocity, jindy vlastnosti lidí. Vše završuje Čas, také personifikovaný. Studenti rozehráli příběh s jistou inscenační odvahou, s ambicemi a dovednostmi. Takže je škoda, že celou tuto barvitou inscenaci podkládají jen dvě jednoduché situace, protože jejich alegorické vyjádření byl zajímavý nápad. Těším se, co z těchto šikovných divadelníků vypadne za rok!

Dárečky Jesličky

- Jak na nás neposluchy?

Když to vezmu od názvu - tak jak tedy na nás? Že by na nás platily výstupy zoufalých duší?, nebo zoufalé výstupy těch dobrých duší? Nevím, přiznám se. Museli jsme hodně zlobit (my diváci), že jsme tak dostali! Slibujeme, že už budeme hodní a prosíme: udělejte pro nás nějaké pěkné (nebo škaredé) chytré (nebo jednoduché), ale divadlo. Díky! divadlu.

-bš-

Kyselé rybičky, ZUŠ Chlumec n/Cidlinou - Pštros

Soubor ze ZŠ Libčany

pod vedením Michaely Šimákové představil výběr několika limerik Jiřího Žáčka s názvem 99 dědečků a 1 babička. Čtyři dívky představovaly čtyři typy babiček. Dobrý záměr,

Kyselé rybičky, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou,
Kabaret u kyselých rybiček, foto Alena Crhová

který by mohl fungovat jako princip hry, ale zatím zůstal pouze ve vnější rovině a nebyl rozehrán směrem k vytváření situací a vztahů mezi jednotlivými postavami. Přesto dívky dokázaly zaujmout publikum nasazením a radostí (vervou), se kterou se do interpretace limerik (i když mnohdy ne tak literárně kvalitních) pustily.

S verši Jiřího Žáčka pracoval i další soubor, DS Pouchov, pod vedením Lukáše Kobrleho. Na představení, nazvaném **Dva krát dva je někdy pět**, již byl (oproti předchozímu) znát zřetelněji režijní záměr směrem k inscenování poezie. (Působivá byla např. scéna v úvodu a závěru představení, kdy se pracovalo s chórem a symbolem davu). Z představení byla také znát snaha vyjádřit se prostřednictvím poezie k tématům, která současnou mladou generaci ve vztahu k většinové společnosti trápí či iritují. Nevyrovnanost jednotlivých partií (v přednesu a volbě inscenačních prostředků), kolísavá literární kvalita vybraných textů, ale zanechala inscenaci zatím v půli cesty...

Představení **Lakomá Barka** Studia Šrámkova domu Sobotka vedoucí Lady Blažejové se opíralo o soubor šikovných a v mluvním projevu kultivovaných dětí. Přednesové party byli také v inscenaci nejsilnější. Po stránce divadelnosti se však soubor nepřeklenul přes ilustrativnost, která se v představení často objevovala. Tomuto zpracování literární předlohy Jana Wericha by pomohlo větší a důslednější rozehraní jednotlivých dramatických situací, vztahů mezi protagonisty a trochu více neotřelých inscenačních nápadů.

S inscenací **Honza a kapesník** zavítal na přehlídku soubor Myšáci, který působí při DDM Bájo Česká Skalice pod vedením Pavly Knápkové. Na představení byla sympatická „chuť si zahrát“ (v dobrém slova smyslu)

i herecký výkon hlavního protagonisty. Celek inscenace přeci jen narážel na malou zkušenost souboru a především na ne zrovna šťastnou volbu výchozí literární předlohy. Ta byla z ranku pohádek s výchovným ponaučením, kterým pohádkové prostředí slouží spíše jako prostředek k návodu a osvětě. (V tomto případě směrem k osobní hygieně dětí aneb jak je důležité mít u sebe kapesník.) Samotné předloze (z 50. či 60.let) chybí kvalitní dramatická zápletky, která by byla pro inscenování nosná.

Soubor Kyselé rybičky pod vedením Romany Houbičkové ze ZUŠ Chlumec nad Cidlinou přijel na přehlídku hned s několika inscenacemi. **Kabaret u kyselých rybiček** se vyznačoval velkým nasazením, nadšením, včetně zapojení živé muziky do inscenace (i když s technickými problémy), a smyslem pro vtip, humor a pointu. Sympatickému představení chybělo jen a zároveň především škrtní. Razantní dramaturgická selekce a bolestné, ale potřebné vyřazení některých nápadů, by jednoznačně napomohlo k semknutí inscenace. Jednotlivé výstupy totiž své vrcholy měly, ale při tom množství a řazení se v celku ztratily. Což je fakt škoda...

-ds-

Inscenace „**Pamatuj, že já jsem Mistr!**“ nezapře rukopis svitavské Dramatické školičky, snahu o komplexní dramatickou práci, pokusy o situace, vytvoření atmosféry. Vedoucí skupiny, Michal Kadlec, má smysl pro jevištní obraz, pro výtvarný rozměr představení, zapojení hudby apod., ale ještě nedospěl k pevnějšímu jevištnímu tvaru, v němž hlavní roli hraje herecká situace. Což je úkol pro interprety tohoto věku věru přetěžký.

Lukavánek z Lukavice se představil vlastním opusem (ved. Jana Ozoráková s Janou Louvarovou), **Kterak šel Honza pro modré z nebe**. Zajímavé představení – kromě dětí i pět dospělých interpretů, pro někoho „ochotnické“ sdružení, pro jiného hezká, „rodičovská“ práce. Já sám to vidím – v prostředí malé obce, bez ambicí zahrávat si s dramatickou výchovou, či výchovnou dramatikou – jako příjemné soužití dětí a dospělých na jevišti. Tento styl má tradici, patří k českému ochotnickému divadlu a děti budou mít pěkné vzpomínky. Zkazít vkus jim může cokoliv, toto ne.

O lidové barokní hře padlo při rozboru mnoho slov, a to proto, že v inscenaci **Masopust** toho z baroka mnoho nezbylo. A to především pro žánrové nepochopení, které pak ovlivnilo jak herecké výrazové prostředky, tak kostýmy, hudbu apod. Pozitivní je snaha souboru z Gymnázia Náchod, že se zabývá uměleckými epochami, ale přece jen by bylo dobré vycházet z historických pramenů a nezacházet se žánrem (i tématem) takto nepoučeně.

-sg-

H R O M A D A BYLO...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové,
Divadlo Jesličky Hradec Králové,
Volné sdružení východočeských divadelníků,
za finančního přispění Královéhradeckého kraje,
Města Hradec Králové a Ministerstva kultury ČR

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

Královéhradeckého kraje
s postupem na celostátní přehlídku Dětská scéna
Divadlo Jesličky Hradec Králové
19., 20., 26. a 27. dubna 2007
Odborný a organizační garant přehlídky:
Mgr. Jana Portyková
Počet recitátorů: 78

VÝSLEDKY:

I. KATEGORIE / 20 soutěžících

Porota: Jaroslava Holasová, Monika Janáková,
Šárka Ziková
Čestné uznání:

Dominika Pacáková - Hradec Králové
Eliška Jechová - Chlumec nad Cidlinou
Ondřej Ridl - Hradec Králové
Michaela Salačová - Smiřice
Tomáš Mrština - Broumov
Sára Suchánková - Česká Skalice

Cenu získaly:

Barbora Senetová - Dvůr Králové nad Labem
M. Drijverová: Sisa Kyselá
Tereza Víchová - Dobruška
M. Lukešová: Žabka a vodní zrcadlo

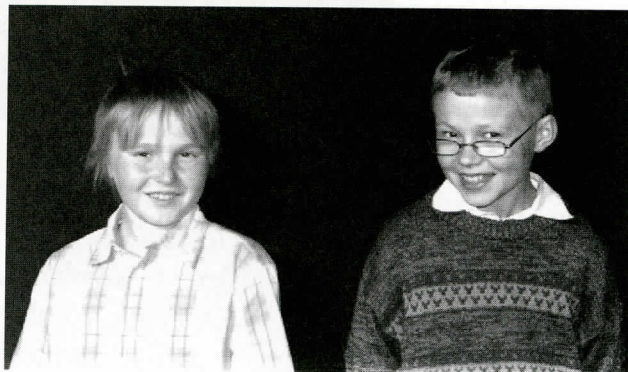
II. KATEGORIE / 20 soutěžících

Porota: Jolana Brannyová, Jaroslav Pokorný,
Šárka Ziková
Čestné uznání:

Diana Herbová - Hradec Králové
Marie Ležíková - Hradec Králové
Adam Hošek - Sobotka
Ondřej Langr - Nový Hrádek
Michaela Obstová - Trutnov

Postup na celostátní přehlídku:

Jan Jedlinský - Černíkovice
F. Nepil: Já, Baryk a můj ježek
Jan Pohl - Černíkovice
Goscini: Šachy

Vítězové II. kategorie Jan Pohl a Jan Jedlinský,
oba ze ZŠ Černíkovice, foto Jana Portyková

III. KATEGORIE / 19 soutěžících

Porota: Jaroslava Holasová, Jaroslav Pokorný,
Šárka Ziková
Čestné uznání:

Bára Šustková - Hradec Králové
Dominik Bartoš - Hradec Králové
David Miffek - Chlumec nad Cidlinou
Hana Páková - Libáň
Zuzana Rainová - Broumov
Daniel Krejčík - Sobotka
Kristýna Krupková - Libáň

Postup na celostátní přehlídku:

Adéla Černíková - Hradec Králové
L. Aškenázy: Rozhovor o smrti
A. Berková: Milostná
Kristýna Motýčková - Hradec Králové
L. Aškenázy: Netopýr
J. Koubková: Kuvruc

IV. KATEGORIE / 19 soutěžících

Porota: Pavel Pešek, Jaroslav Pokorný,
Šárka Ziková
Čestné uznání:

Mirek Vrbický - Hradec Králové
Nina Petříková - Hradec Králové
Petra Klčová - Hradec Králové
Daniela Langrová - Nový Hrádek
Veronika Pulpánová - Týniště nad Orlicí
Adéla Vlčková - Bílá Třemešná
Heidi Hornáčková - Náchod

Postup na celostátní přehlídku:

Gabriela Svědík - Dobruška
J. de la Fontaine: Netopýr a dvě lasičky
R. Křest'an: Tomu ještě nerozumíš
Petr Hrudka - Jaroměř
J. Prevért: Kůň na ostrově
S. Townsendová: Deník Adriana Molea

VIDĚLI JSME

Do této rubriky byla napsána celá řada článků... Břeťa Lelek napsal o hronovských Veselých paničkách windsorských v režii Miroslava Lelka i o Slaměném klobouku, který v Třeběchovicích režíroval Ruda Faltejsek. Pepík Tejkl už v listopadu napsal o režii Saši Gregara v divadelním souboru Vicena v Ústí nad Orlicí, o představení Fucking Story. A Alenka Exnarová i Jana Albrechtová zaznamenaly své dojmy z představení Černých šviháků, hry Pepíka Tejkla Cechy krásné, Cechy mé.

Naši pozornosti neunikla ani premiéra v Meziměstí, o Úžasné svatbě napsal Pavel Labík a Antonín Kohl. V čase vánočním jsme viděli Ježíškovu košilku miletínských v režii Vlastíka Čaňka, napsal o ní Saša.

Ale od premiér uběhlo již skoro půl roku, všechna tato představení prošla hodnocením krajských divadelních přehlídek, takže podzimní zprávy jakoby ztratily aktuálnost (i představení se proměnila). V této Hromadě jste si o nich mohli přečíst reflexe z pera Prof. Jana Císaře (za Červený Kostelec) a Alenky Exnarové (za Miletín).

A tak nám snad odpustíte, že tyto články necháme v archivu – kdykoliv je můžeme na vyžádání zaslat mailem - a že uveřejníme jen ty, o kterých se dosud nepsalo. Díky za pochopení

-ng-

ZLATÁ RYBKA HANKY VOŘÍŠKOVÉ

Na pozvánce, kterou jsem od Hanky dostala, bylo uvedeno, že jde o hliněné – modelované divadlo inspirované pohádkou o rybáři, jeho ženě a kouzelné rybě (bratři Grimmové, A. S. Puškin...). A protože mám její představení ráda, vyrazila jsem v neděli 18. února do Chocně, abych si to užila. A užila jsem si.

V učebně připravená vana, v ní hliněný kopec-ostrov se třemi zabodnutými narcisy a hliněná zvrásněná planina s čouhajícími klacíky a jakýmsi hroudami. Byla jsem tam brzy a tak jsem sledovala Hančinu poslední přípravy a naplňování vany vodou. A pak už začala vyprávět. Z hrud na klacích se najednou vyloupily hla-

vy ženy a muže, jejichž obličej se pak v průběhu pohádky Hančinými zásahy (dloubáním a tak různě) měnily podle situace. Rybku vynořující se z vanové vodní hlubiny představo-

vala Hančina ruka potečkováná (před námi) zářivými barvami, s nimiž Hanka v průběhu vyprávění rovněž pracovala. Květy narcisů - symboly plněných přání, postupně odtrženy

pluly po vodě. I další krásné nápady. Bylo to poetické a bylo to úsměvné a bylo to i k zamyšlení. Takové, jako u Hančiných představení vzdyc-ky. Takže mi těch pohádkových dvacet minut uteklo nějak až příliš rychle.

Alena Exnarová

***

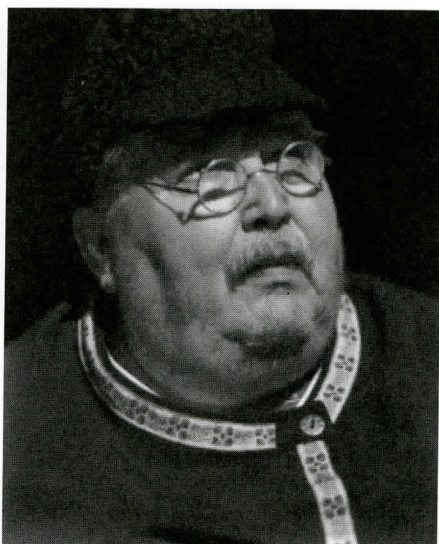
REVIZOR Z BROUMOVSKÉ KOTLINY

Broumov nevyslal dlouhá léta zprávu o svém divadelním potenciálu. Letos již dvě, byť šikovní divadelníci, např. Pavla Rajnová či Pavel Novák, na sebe samozřejmě upozorňovali, pohříchu ovšem v hronovském souboru. Na letošní červenokosteleckou přehlídku přivezlo broumovské Wokno svou prvotinu, Jirákovu Lucernu - řekněme rovnou, že s řadou „začátečnických“ neduhů, ale i s pěknými hereckými výkony, např. pánů Khola či Hlavatého, kteří samozřejmě nováčky nejsou. Neb pamatují skvělá léta meziměstského ansámblu Míly Hladíka.

Závďavek Lucernou pak pokračoval v dubnu premiérou Gogolova Revizora. Premiéra zcela zaplnila půvabné divadélko, sešli se příznivci i příbuzní, dokonalý servis byl od šatny až do hlediště, program na křídě za 30 korun a k tomu cédéčko s jedenácti písničkami, které složil režisér Jan Holec na slova Antonína Kohla...

Jsem v broumovském divadélku poprvé v životě. A skládám první poklonu. Sváteční atmosféra na první pohled, za tím musí být lidi, kteří divadlo cítí srdíčkem. A teď ten Revizor. (Shodou okolností ho právě zkoušejí v Klicperově divadle v Hradci Králové, na tradiční scéně se spoustou krámů, jak to tak v Revizorovi „má být“.) V Broumově, jen zhasnou světla, vyvalí se - do pěkně tvrdé rockové muziky - dým a zaplaví hlediště, no nazdar! Opona se otevírá a kytarista, napůl Freddy Mercury, napůl Elvis Presley, zpívá „titulky ke hře“...

Inscenace má ambice pojmout

Gogolovu hru netradičně - nejvíc v postavě „pravého“ revizora, který se vyklube z kytaristy (výtečná kreace samotného režiséra Jana Holka), ale představení pak působí tradičnějším dojmem. Výborná a invenční je scéna, podlouhlý bílý panel v pozadí, uprostřed lítací dveře, které dokonale jevištně fungují. A nemyslím tím jen, že se nikdy nezaseknou nebo nevyvrátí, herci mají perfektně nacvičené příchody a odchody a při nich to skutečně lítá! Jednoduchý mobiliář, stůl, pár židlí a cosi jako postel stačí k pojednání dramatických situací, někdy pravda trochu nešikovně, staticky, i proti logice jednání té které figury (např. Hejtmanka v negligé vystavuje publiku neustále záda a přitom má dominantní úkol).

Režisér inscenaci (a mizanscénu) cítí výtvarně. Podvědomou přítomnost pravého revizora vymyslel stínovou projekcí do zadního prospektu. A to cosi jako postel mu poskytuje řadu příležitostí k „usazení“ postavíček na hromadu (jako u fotografa), aby měl Chlestakov své protihráče vždy pěkně pohromadě.

Novákův falešný revizor je typově přesný, jen kdyby proboha od začátku tak neřval (!). Ostatně dobří jsou i ostatní, od Osipa po dokonalou figurku okresního soudce - Toník Khol to na jevišti nejen usedí, ale tu „divnou ruskou duši“ hraje vtipně a moderně. Jako švihnutím kouzelného proutku se v herce proměnil i Drahomír Růčka coby školní inspektor, kterému v Lucerně jeviště trochu vadilo...

Pochybnosti mám u představitelky Poštmistrové, jednak si nejsem jist zdůvodněním změny pohlaví oproti Gogolovi (že by se nenašel ještě jeden mužskej?), jednak ze způsobu hereckého projevu, včetně kostýmu (kabát z šedesátých let, spodní prádlo ze šantánu), a toho zbytečného mrckování a předvádění nahých ramen jak na školní akademii, s fľaškou vodky by se taky mělo hrát přesně a ne, když právě není „co dělat“... Dovedl bych si tuto herečku představit spíš v roli dcery Marji, pokud by ovšem slušněji artikulovala. Krásná je ona velmi a zpívá taky hezky.

Marju však hraje Libuše Růčková, místní starostka, co na jevišti, jako politička se „vůbec nestydí producírovat“, neb to umí. Její kreace s Chlestakovem jsou velmi pěkné, ale když se na jevišti potká s matkou, Hejtmankou - opravdu „sexy“ upravenou a vybavenou Denisou Koudelkovou - přece to jen není ono. Dámy si věkově ani herecky nepasují, byť obě hrají dobře.

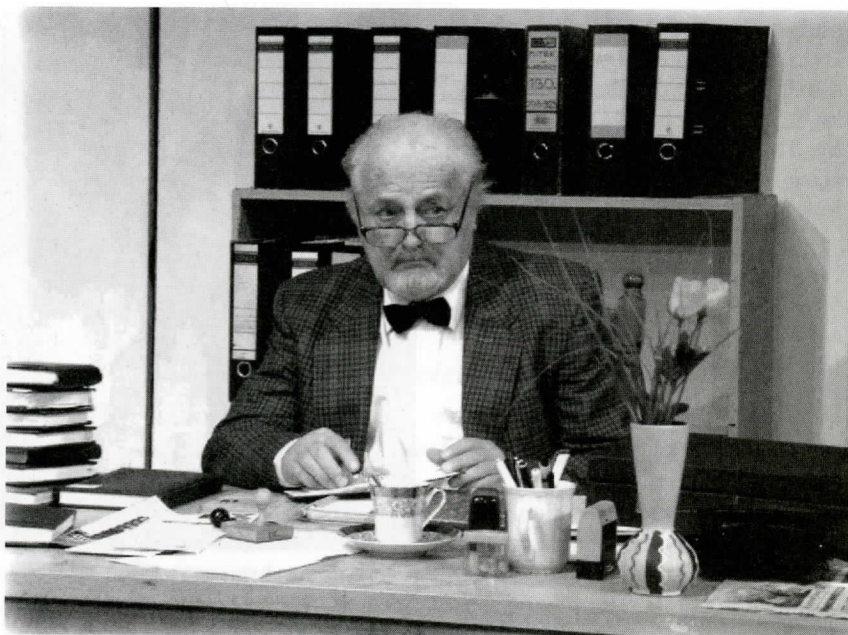
Písničky výtečné, v každém obraze jedna (trochu stereotypně), herci si při tom pěvecky zafilosofují, okomentují, co se právě děje... Oproti rockovému nárezu z počátku představení (a závěrečného „dramatického“ příchodu pravého revizora), si však jen lehce pohrávají s ruskými melodiemi i texty jsou na balalajková témata, je to příjemné, zábavné. Ale režisér a zároveň skladatel, předpo-

kládám, má na myšlení ostřejší. Inscenace by mohla mít, při všem půvabu ruské prostoty, kontrastnější rámce, mohla být grotesknější (nejen fraškovitá), tedy aktuálnější - v době dnešních čunkiád. Užité aktualizace jsou věci vkusu, rómského akcentu je ve hře tak na jednu větu...

Broumovský Revizor je velmi pěkným překvapením. Režisér, vystudovaný divadelník, sestavil skvělou amatérskou hereckou partu, která v závěru dobrého představení - společně s publikem - zazpívá dojemně Kholovy verše: My jsme ta herecká cháska/ Z broumovské kotliny/ Naše je k divadlu láska/ Na tváři pudr a šminky/ Z hadříků ušitý sen/ Hrst not i mimo linky/ Splín letí ze srdcí ven...

Alexandr Gregar

Tak tohle není Ladislav Tomm jako nešťastný a bezradný režisér inscenace Velká zlá myš, ale jako jedna z postav této hry
- Bernard BLŮMA.

***

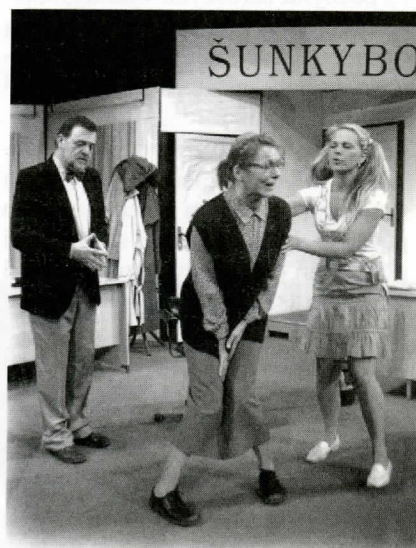
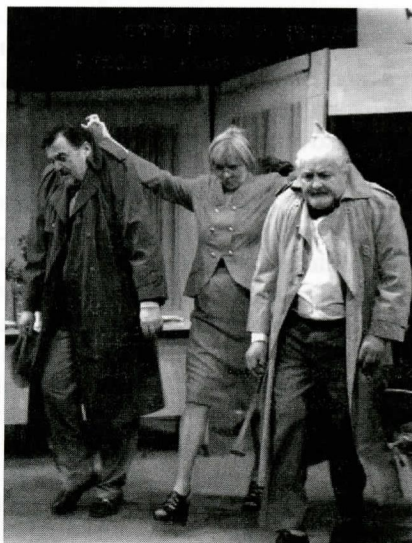
VELKÁ ZLÁ MYŠ V ÚPICI

Na jevišti smřšť, herci hrají o život - byť Kingova a Caryho komedie nenabízí nic, než lehkou zábavu. Režisér a představitel Bernarda Bluma si přimyslel spoustu aktualizací, které vřadil především do své postavy neb je komik tělem a duší. Tělem trochu do jeviště, méně k publiku,

což by Blůmovi svědčilo lépe. I jména postav si režisér přeložil po svém, ale s Hniličkou v podání Libora Trunečka se netrefil, jeho výkon „hniličkovitý“ naprosto není, byť postava úzkoprsého úředníka po tom volá a docela nahlas - fraškovité kreace jí nesvědčí, jsou z jiného filmu a partnerům se těžko „partnerí“.

Báječně si na jevišti vedly Irena Vylíčilová a Zina Rýgrová, Blanka Melicharová také vybavila svou postavu Fiony Julčové zábavným kolořitem, ale věřme, že s delším časem po premiéře (domácím publikem hodně aplaudované) představení vyraje, zklidní se a zrychlí, že bude ještě zábavnější. Vždyť v něm o nic jiného nejde. Šéfka (Rýgrová) hledá příležitost jak potlačit sexuální frustraci, šedivá myš, úřednice Sůvová (Vylíčilová), naopak objevuje mužský svět - a jejich proměny jsou čitelné jak v hereckém výrazu tak v kostýmu. Jen se při tom nebrat moc vážně. Úředník Blůma (Tomm), ona zlá velká myš, o níž spolupracovníci dříve neměli ani zdání, by však měl být „blůma“ - podezření ze znásilnění nechápe, vůbec si nedovede představit, co to je - teprve dobrodružství se šéfkou mu zvedne sebevědomí

(zleva): Libor Truneček,
Irena Vylíčilová, Ladislav Tomm

(zleva): Libor Truneček,
Irena Vylíčilová,
Blanka Melicharová

a koná! Lépe by bylo držet se bystrého situačního a slovního humoru a ubrat na fraškovitosti a už vůbec ne dotýkat se grotesky. Žánru to nesvědčí a „Show Must Go On“!

Saša Gregar

H R O M A D A

VE SLUŽBÁCH THALIE

Jan
CÍSAŘ
* 28. 1. 1932

Milý Jane Císaři, můj milý pane profesore,

pátral jsem v paměti, už bohužel někdy musím být sám sobě rozvědčíkem, kdy že jsme se to poprvé setkali tváří v tvář. Samozřejmě, že na ten okamžik vzpomínám naprosto jistě, tu historku už spousta našich známých zná, dáváme ji k dobrému, když se to hodí. Ovšem, světe div se, vypátral jsem datum, nějaký únor právě před čtyřiceti lety, roku 1967. Já, už absolvent královéhradecké Pedagogické fakulty, dokonce již i učitel v praxi, ženáč a jednodětek, jsem pojal vážně své dávné přání, být pro divadlo vysokoškolsky vzdělán, což hned po maturitě nešlo, neb jsem měl rodinu nepřátelskou vlasti.

Tenkrát jsem tedy, milý pane profesore, vyrazil, s rýmou a horečkou, prvním osobákem z České Třebové na přijímačky z dramaturgie a v Karlovce, na schodech DAMU, v časnou tu hodinu ranní, za okny ještě tma, potkal nejdříve Mistra Otu Sklenčku, pak mladého a známého tehdy ostravského herce Alexandra Postlera - ha, jmenovec, kterého Alexandra přijmou? Onen druhý Saša byl ale ještě rozespalejší než já, z města nad Bezručovou Ostravicí musel vyjet už před půlnocí...)

Svítila na nás zářivka bez duše, dnes jsou v těch místech na DAMU výtahy, sedl jsem na starou rozvr-

zanou židli a hodinu, snad víc, čekal. Za dveřmi "ON"! Čekání se vleкло, a tu se dveře rozletěly, jakási mladice křikla „Gregar!“ a tam – za stolem, ani jsem si moc nevšiml ostatních examinátorů – seděl člověk, jehož články jsem hltal v různých odborných novinách, především v časopisu Divadlo, který jsem si jako jediný z České Třebové chodil kupovat do trafiky naproti gymnáziu, protože ho tam pro mě objednávali. Často jsem chodil i několik dnů neb se časopis opozdil.

A pak už, pane profesore, následovala ta známá story, Vaše otázka po křestním jméně posledního korutanského na českém trůně, který se shodou okolností, jak jste sarkasticky nad mým historickým lapsem prohodil, jmenoval rovněž Jindřich jako nadporučík Lukáš ve Švejkovi, což jsem tehdy netušil, že takováhle spojení a podobné provokace jsou součástí režijně dramaturgického řemesla, která i já dnes s oblibou užívám.

Prostě, vyděšen, zmaten a konsternován jsem odjížděl z Prahy a ještě ve vlaku se zařekl, že nemám zapotřebí takových zhola nesmyslů a ještě do druhého kola vypracovat „krátkou studii o inscenační praxi Langrovy Dvaasedmdesátky na českých jevištích“ neb jsem byl, tehdy pětatřicetiletým doc. Císařem, vržen do druhého zkušebního kola, ať se prý ukáží! Nevrátil jsem se již. A po letech, to již prof. Císař, rozšiřoval bonmot, že mě touto etudou prý zachránil pro východočeské amatérské divadlo. To se to dnes krásně vzpomíná...

- Tak a je to už čtyřicet let. Kdykoliv se s Janem Císařem potkám, což je v posledních letech velmi často, tak ale nemám pocit, že by se jakkoliv změnil, že by např. zestárl. Jediné, co na něm je prokazatelně odlišné od dob mého mládí, je to, že nekouří jako komín a pije tak střídme, až je to směšné a Mirka to mu-

si dohánět. Á propó, Mirka - nebýt jí, nepotkal bych se s Janem Císařem - její skvělá Krajská konzervatoř mi dala za roky na DAMU. A pokud dnes někde vzpomenu, že mě divadlo vyučili dva páni profesori, tedy Císař a František Štěpánek, pak je to pravda pravdoucí, na holej pupek přísahám!

Předloni dostal Jan Císař Cenu ministra kultury za to, co všechno udělal pro amatérské divadlo, před pěti lety jsme v Hromadě vydali obsáhlé psaní k jeho sedmdesátinám, letos jsme si užili krásně jeho pětasedmdesáté narozeniny, které jsme se pokusili přizdobit vydáním knížečky, Císařovy jarmárky, o níž jsme mu řekli až když se měla křtít - vždyť to měl být dárek – a on si ho sám napsal! Ale já bych chtěl stejně panu profesorovi, který mi byl vždycky oporou, vzpruhou a lehkým našeptávačem pravdivosti jevištní tvorby, poděkovat. Samozřejmě, trůfám si jako předseda VSVD i za všechny divadelníky, kteří jeho úlohu v našem životě cítí podobně jako já, ale především za sebe, v tom jsem sobec.

Těch „nakopnutí“, kterými provázel nejen mě, ale i spoustu dalších amatérských režisérů, abychom na jevišti nedělali blbosti, pokoušeli divadlo, jak se říká ne tolik vážně, ale především pořádně, bylo za těch čtyřicet let pěkná řádka. Dnes společně vyrážíme občas i do Orlických hor po vojenských pevnostech, či do romantických kaňonů podél Berounky a často na divadlo i zapomeneme. Ale nikdy ne na dlouho. Vždycky rád poslouchám, když jeho encyklopedická hlava, ta mnohosvazková divadelní knihovna, otevírá stránku za stránkou, psanou moudře, chytře a veskrze současně, tak, že by mu měli mnozí mladíci závidět. Já mu taky závidím jeho „stáří“, které je výzvou! Tak

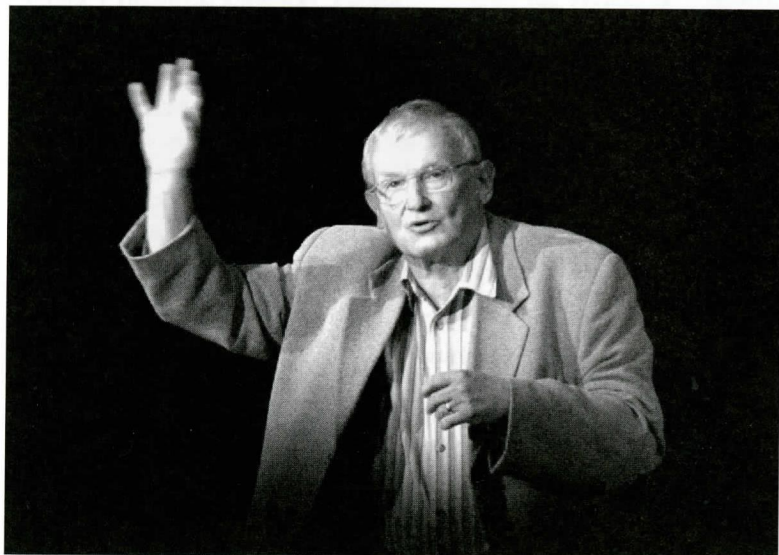

především tělesné zdraví přeju, pane profesore, toho duševního máte na rozdávání! S úctou

Saša Gregar

prof. JAN CÍSAŘ, DrSc. (*Hradec Králové, 1932)

Přední český divadelní teoretik a kritik, pedagog Divadelní fakulty múzických umění, publicista, redaktor odborných divadelních časopisů a autor odborných publikací, předseda porot východočeských divadelních přehlídek i přehlídek celostátních, především na Jiráskově Hronovu. Spolu se svou ženou Mirkou tvůrce myšlenky vzdělávacích programů, které kultivovaly východočeské divadelníky a díky jimž se stalo amatérské divadlo tohoto regionu pojmem dodnes respektovaným v České republice i v zahraničí. Narodil se 28. ledna 1932 v Hradci Králové, absolvoval divadelní vědu na DAMU (1955), stal se doktorem filosofie a kandidátem filologických věd na Filosofické fakultě Karlovy univerzity. Od roku 1965 je pedagogem DAMU, nyní profesorem dramaturgie a vedoucím katedry teorie a kritiky, řadu let byl vedoucím katedry činoherního divadla. Prof. Jan Císař prošel v mládí amatérským obdobím, ale do povědomí české divadelní kultury se nesmazatelně zapsal profesionální činností, formující české divadlo především od šedesátých let minulého století. I amatérské divadlo v něm získalo vůdčí osobnost svého moderního rozvoje – jednak jeho činností pedagogickou,

lektorskou, kritickou i řadou spoluprací na inscenacích souborů. Mimořádnou zásluhou prof. Císaře je novodobá koncepce vzdělávání amatérských divadelníků, která našla svou podobu v tzv. lidových konzervatořích a edicích věnovaných tomuto vzdělávání. Spolupráce tohoto význačného divadelního vědce byla prospěchem amatérskému divadlu, které, řečeno jeho slovy - "mělo zvláště v 70. - 80. letech 20. století šanci obohacovat divadelní život a inspirovat se jím, být jedním z inspiračních zdrojů vývoje české divadelní kultury".

Vliv prof. Císaře na amatérské divadlo je nepřehlédnutelný a komplexní. Jeho pravidelná spolupráce s amatéry začíná rokem 1971, byť v amatérském divadle působil již jako student královéhradeckého gymnázia, hrál v souboru Mladá scéna, např. s Ludkem Munzarem a Ivo Palcem. Na začátku šedesátých let byl lektorem školení východočeských režisérů amatérského divadla v Pardubicích a Hradci Králové, poté vedoucím lektorem Lidové konzervatoře východočeského kraje, její herecké a režijní třídy (1975-89) a Hereckého studia Impulsu Hradec Králové (1990-92), lektorem dalších hereckých a režijních kurzů (1999 - 2001) a vzdělávacích cyklů na úrovni ARTAMA Praha. Byl členem a předsedou porot na Jiráskově Hronovu, na Loutkářské Chrudimi, na Šrámkově Písku, na Národní přehlídce ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách i na Krakonošově divadelním podzimu. Porotoval krajské i okresní přehlídky, zejména ve východočeském kraji.

V současnosti je předsedou porot na Divadelní Třebíči a Femadu Poděbrady, na přehlídkách východočeského amatérského divadla v Červeném Kostelci a v Miletíně, stále působí jako lektor kritických a diskusních klubů na Jiráskově Hronovu. Je předsedou odborné rady ARTAMA pro amatérské činoherní divadlo a předsedou redakční rady Amatérské scény. Pro potřeby vzdělávání divadelních amatérů napsal publikace Práce porotce amatérského divadla (1984), Vývoj divadelního jazyka (1990), Základy dramaturgie (1980), Základy činoherního režie (1985, spolu s prof. Františkem Štěpánkem, 2. vydání 2001) či Nástin metodiky amatérského herectví (1982). Byl vedoucím autorského kolektivu publikace Cesty amatérského divadla a autorem kapitoly Činoherní a alternativní divadlo 1970 - 1989. Od šedesátých let se podílel na slavné éře časopisu Divadlo. Vydal odborné publikace Život jevišti, Divadla, která našla svou dobu, Proměny divadelního jazyka, Světové dramatici, Člověk v situaci i řadu skript, např. Herectví loutkového divadla a Základy dramaturgie, uveřejnil stovky studií a článků v odborném tisku, především v bulletinu Disk, Svět a divadlo, v Divadelních novinách, samozřejmě v Amatérské scéně a v bulletinu VSVD Divadelní Hromada.

Irena TRUHLAŘOVÁ * 8. února

aneb Truhla na truhlu rozhodně nemyslí

Měla „jakési“ jubileum a velmi opovázlivě ho oslavila v kruhu asi stovky přátel v hospodě Na limperkách u Vysokého Mýta. Přizvala si Černé šviháky, ti vysekli AMATÉRY jako zamlada a v jubilantce chytly saze. Jako čamrda rozlévala mešní víno, smažila na vlastní pánvi řízky a distribuovala jeden úsměv za druhým. Věrný životní souputník Žužin (z francouzského Joujen) téměř nestačil dovážet basy s různorodými alkoholy a na dotazy, kolik té Ireně vlastně je, zatvrzele mlčel jako profesor Horák. Když mu všichni uvěřili, že to opravdu neví, vyhlášena tipovací soutěž. Sama jubilantka poté vyhodnotila a vybrala vítěze.

A jak to dopadlo? Zvítězili nějakí devótní chlapci z pražské Ypsilonky, kteří Ireně hádali zbabělých 17 a půl. Můj - podle mne nejpřesnější tip - podroušená jubilantka zařadila na 33. příčku (hádal jsem Ireně od pasu dolů devětadvacet, od pasu nahoru třicet jedna). Rozkurážená Irén vyskočila na stůl a těsně před odhozením podprsenky našťastí vstoupil Žužin, obtížen basami a zaburácel: „Přestaň, nebo řeknu pravdu!“ Nakonec se ukázalo, že se Irén urazila omylem, neboť oba mé tipy, podpásový i nadpásový, nesmyslně se-

foto Josef Žid

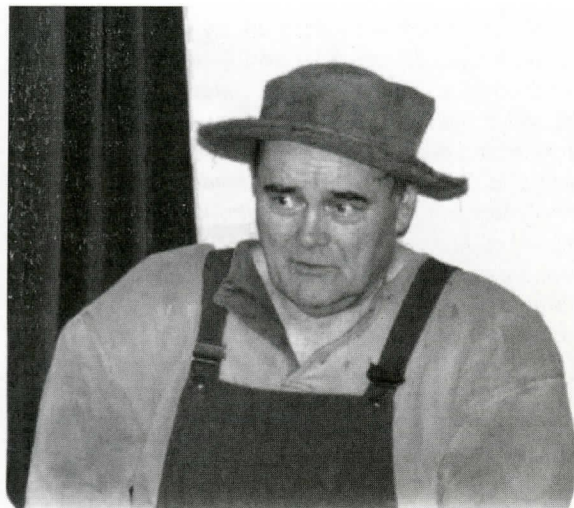
D I V A D E L N Í

četla, takže jí vyšla naprosto iracionální šedesátka. Všichni se zasmáli tomu lapsu a já se dodatečně vyhoupl na místo patnácté.

V současnosti nacházíme Irenu Truhlářovou uprostřed tvůrčího vzletu, ba vzmachu. Láme si hlavu dramaturgickými otázkami, zda hrát v litomyšlském zámeckém divadle Rychlé šípy a ve Vysokém Mýtě Vinnetoua. Ať už se rozhodne pro cokoli, těšme se již nyní. Neboť její produkce jsou vždy osobité a nezměnitelně truhlářské. Což v zásadě znamená ochrannou známku a visáčku kvality. I Budvar od Prazdroje se přece bezpečně pozná.

Jsou lidé, s nimiž je veselo vždy a za všech okolností. Dokonce i tehdy, když udělají průser, je veselý. A tenhle vzácný dar dostala do vínku Irena Truhlářová. Doufáme všichni, že Ti - Irenko - ještě dlouho vydrží!

Pepa Tejkl

jako Lenie v inscenaci O myších a lidech

JAN ROUBÍNEK

* 7. 3. 1947

Taák Jendo, máš to za sebou. Ani se věřit nechce, že „to“ tak rychle uteklo. Ostatně čeká nás „to“ (a není to žádná hanba když člověk neschátrá) všechny. Ale nás přece jen trochu později.

Dlouholetý herec, jednatel lužského ochotnického spolku Jan Roubínek oslavil na začátku letošního března v plné síle š e d e s á t k u. Pro nás ostatní je cenné, že neztratil zájem o aktivní práci pro spolek.

Díky spolkové kartotéce členů, kterou velice pečlivě vedl do konce svého života náš Aleš Němeček můžeme vyčíst, že na světová prkna lužského divadla vstoupil Jenda poprvé na vánoce roku 1963 jako 2. krancák v Kubátové Jak přišla base do nebe. Další role na sebe nedaly dlouho čekat; v šedesátých letech to byl telegrafista v Čapkových Ze života hmyzu, Frederik v Holbergově Jeppe z Vršku či Potulný pěvec ve Voskovcově a Werichově Golemu. V první polovině sedmdesátých let Jan Roubínek pracuje a bydlí se svojí rodinou v Praze. Na konci sedmdesátých let se vrací zpět do Luže a plně se zapojuje do práce spolku a v roce 1978 vytváří postavu sedláka Františka Mohyly v Martínkově dramatu Jakub Oberva. Jenda se ve své herecké práci posouvá dále, což je na jeho dalších rolích vidět. K nezapomenutelným patří např. Horatio ve Vostřého Tři v tom či poutník v Horníčko-

vých Dvou mužích v šachu. Díky svým výkonům na jevišti se Jenda stává „jistotou“ lužského souboru, což se projevuje v jeho dalších postavách jako např. Hoblinka v Nestroyovém Lumpacivagabundu či jako Žolík v Koenigsmarkových Profesionálech a dalších.

V posledním období to byl Štěpán v Gogolově Ženitbě a zvláště potom jako Lenie ve Steinbeckově dramatizaci novely O myších a lidech roli, za kterou obdržel na krajské přehlídce cenu za nejlepší mužský herecký výkon.

Jan Roubínek je nejen vidět na divadelních prknech, ale také jako organizátor dalších akcí, které ochotníci v Luži konají. Je to především oblíbený ochotnický karneval a pak Košumberské léto o letních prázdninách na hradě Košumberku. Ač každoročně říká, že se bude podílet jen na některých akcích – nakonec je na všech.

Milý Jendo, abys nám věřil, využíváme stránek „naší“ Hromady, abychom „roztroubili“ Tvoje jubileum a poděkovali Ti za Tvoji nepostradatelnou práci pro náš spolek. Děkujeme Ti i za to, že svá zatím dvě vnoučata, která velice miluješ, jasně připravuješ pro náš ochotnický spolek. Přejeme Ti do dalších let zdraví, elán, trochu času pro Tvoji Helenku a ... není čas na velké oslavy, práce čeká.

Vděční lužští ochotníci

H R O M A D A

MIMO RUBRIKY

MODŘÍ LÉTAVCI

JINDRA PEVNÝ

V CHRUDIMI

V minulé Hromadě vyšlo povídání Honzy Merty o výstavě obrazů Jindry Pevného (mimo jiné člena svitavského „Céčka“) v královéhradecké galerii Jeřabina. Kromě toho Saša Gregar zmínil, že až zas bude někde Jindra vystavovat, dá Hromada vědět. Tak dává.

Ženy, létavci a jiné podivuhodné bytosti – to je název výstavy, kterou bude

mít Jindra v galerii Muzea loutkářských kultur v Chrudimi. Vernisáž se bude konat 6. června v 18 hodin a všichni Jindrovi příznivci jsou pochopitelně zváni (i když jak to bude probíhat, to v tuhle chvíli, kdy Vás zvu, zatím ještě nevím)! Výstava potrvá do 26. srpna 2007

Alena Exnarová

*Vážení a milí,
s radostí Vám oznamuji, že jsme konečně porodili
webové stránky Muzea českého amatérského divadla.*

*Najdete je na adrese
miletin.amaterskedivadlo.cz.*

*Věřím, že i nadále budete našemu projektu nakloněni
a pokud jste tak ještě neučinili, že se přijedete podívat.*

S pozdravy Jiří Valenta

Dobrý den,

dovolujeme si Vás pozvat na výstavu „Maňáskový svět“, kterou společně s Chrudimskou besedou připravujeme v galerii Divadla Karla Pippicha. Vernisáž se koná 31. 5. 2007 v 17 hodin.

Chrudimská beseda a Muzeum loutkářských kultur pořádají výstavu

Maňáskový svět

Loutky z Čech i z celého světa ze sbírek Muzea

loutkářských kultur v Chrudimi

31. květen - 16. červenec

výstavní síň

Divadlo Karla Pippicha

Vernisáž ve čtvrtek

31. květen v 17 hodin

Provoz: pondělí - pátek 10 - 13 - 14 - 17, sobota a neděle 14 - 17 hodin, možná podle výstav

Muzeum loutkarských kultur v Chrudimi

Museum of Puppets in Chrudim

Bretislavova 74, 537 60 Chrudim

Czech Republic

Tel. +420 469 620 310

Tel./Fax +420 469 620 650

<http://www.puppets.cz>